

ХЕЛЪН ЛЕЪР НЕПОКОРНАТА ДЖИЛИЪН

Превод от английски: Благовеста Дончева, Таня Недялкова, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Из дневника на Джилиън:

20 септември 1776 година

Изминаха пет дни от дебаркирането на англичаните в Кипс Бей. Американците напуснаха Манхатън. Тук останаха само англичани и тори. Из улиците се чуват весели викове... Питам се на какво ли се радват?...

Кръчмата „Синия лебед“ бе почти празна. Само трима британски пехотинци пиеха ябълкова ракия, разменяха си неприлични шеги и се смееха гръмогласно.

Седемнайсетгодишната Джилиън Уинтроп ги поглеждаше с погнуса. Искаше ѝ се да излязат навън и да празнуват с другите по улиците.

Единият от тях бе оставил входната врата отворена и тя отиде да я затвори.

„Синия лебед“ се намираше на ъгъла между Бъркли и Броуд Уей; сега там гъмжеше от хора, някои от които носеха факли, а други — бутилки с ром.

Цивилните бяха тори, верни на короната. Стомахът на Джилиън се сви на топка от отврата, докато ги гледаше. Верноподаниците благоразумно бяха напуснали града след окупацията на Ню Йорк от американската армия. Сега се бяха върнали да празнуват победата на британците с невъздържана радост.

— Смърт на бунтовниците! — изкрещя някой.

Викът му незабавно бе подет от войници и цивилни. Стиснала гневно устни, Джилиън трясна ядно вратата, но това не я облекчи.

Тя с въздишка вдигна ръка, за да скрие непокорна къдрица под бялото си боне. Косата ѝ бе с цвят на мед и толкова мека, че

непрекъснато се изплъзваше от кока, в който я прибираще всяка сутрин.

— Джилиън?

Обърна се и видя зет си — Томас Кармоди, който идваше към нея. Том нямаше още трийсет години, но слепоочията му вече бяха посребрени. Високото му жилаво тяло изглеждаше прекалено слабо в тесните памучни бричове, но раменете му бяха широки и под бялата му риза играеха силни мускули.

— Прибери се вкъщи. Едуина е вече в стаята си. — Реагира с усмивка на колебанието ѝ и сериозното му лице светна. — Тръгвай, Джилиън. Ясно е, че няма да имаме много работа тази вечер.

Джилиън му върна усмивката. Тя го харесваше много и одобряваше напълно избора на сестра си.

— Виждам ги, че пият — тя кимна към пехотинците, — но рано или късно ще поискат да ядат.

— Има достатъчно печено говеждо, в случай че някой от тях огладнее — отвърна ѝ той бодро през рамо, докато вървеше към дългия плот на бара.

Джилиън влезе в кухнята, която се намиреше в задния край на голямото правоъгълно помещение; лъхна я приятна топлина от печката и от пещта, вградена в едната стена. Кармодови живееха на третия етаж: на втория бяха стаите, които Том даваше под наем. Сега етажът бе затворен: кръчмата на конкурента му привличаше повече клиента — половината от нисшите офицери на Британската армия бяха разквартирувани там.

Джилиън свали престилката си и остана по рокля от тъмносин памук; корсажът ѝ бе пристегнат здраво над бяла ленена блуза. Закачи престилката на мястото ѝ и кимна на Ела Бишъп.

Някога семейство Кармоди имаше многобройна прислуга. По-голяма част от слугите обаче — независимо дали с договори за чиракуване или не — бяха избягали от града през последните три месеца. Някои от тях се изплашиха от многобройните военни кораби в пристанището и оръдията им, заплашително насочени към сърцето на Манхатън. Други се възползваха от смутното време, за да избягат от задълженията си, като се присъединиха към многобройните бежански потоци. Бе останала само Ела Бишъп.

Джилиън постави за момент ръце на кръста си и се протегна. Не бе свикнала да стои права толкова дълго време. Помагаше в кръчмата на Том само от две седмици.

— Няма много посетители тази вечер, нали? — запита Ела, докато изсипваше яхния в голяма дървена паница. Бе слабовата жена, на вид много по-възрастна от четирийсетте си години. Бездетна вдовица, Ела бе съвсем сама на света, ако се изключи сестра ѝ в Савана.

— Права си — въздъхна Джилиън. — Има само няколко скитника... — Бе прекъсната от внезапна канонада: оръдейни изстрели разтресоха къщата.

— Господи, смили се над нас!... — възкликна Ела, изгърва гаванката и съдържанието ѝ се разплиска по дървения под. — Какво беше това?

Джилиън напрегна слух, но чу само високия пиянски смях на жена, вероятно блудница. Сега в града имаше много такива жени — бездомни нещастници, които нямаха други средства за препитание. Джилиън често ги виждаше в кръчмата: те се смееха — понякога прекалено високо, — но в очите им младото момиче виждаше само тъга и нямаше сили да ги съди.

— Британците празнуват победата си — обяви Джилиън с презрение. Забеляза, че Ела е побеляла като платно и я потупа успокоително по рамото. — Прибери се в стаята си — каза ѝ тя ласкаво. — Аз ще почистя кухнята.

Когато Ела излезе, Джилиън постави гаванката в умивалника и избърса пода.

Най-сетне наметна с въздишка шала върху раменете си и се измъкна безшумно през задната врата. Къщата на баба ѝ, красива сграда в стила на седемнайсети век, бе съвсем наблизко; пред нея имаше обширна поляна с дъбови дървета, които вече бяха започнали да ронят листата си.

Ясната септемврийска вечер бе приятно хладна. Само бледият сърп на луната осветяваше с неясната си светлина пътя ѝ.

Джилиън предпочете да пресече ябълковата градина, която разделяше къщата от кръчмата, вместо да върви по улицата. Дърветата бяха натежали от плодове.

Когато пресичаше това относително кратко разстояние, Джилиън имаше обикновено чувството, че се прибира вкъщи. Тази вечер обаче правеше изключение. Знаеше, че по-голяма част от американците бяха напуснали Манхатън и това я разстройваше. Приятелите и съседите, които бе познавала цял живот, избягаха от града, когато британците акостираха в Кипс Бей.

„Нямат работа тук!“ — помисли си сърдито Джилиън и ритна някакъв камък, случайно попаднал на пътя ѝ. Спомни си с каква радост бе прочела във вестниците декларацията на Конгреса за независимостта на колониите от Короната. Това бе моментът, когато англичаните трябваше да си отидат! Но вместо това, крал Джордж бе изпратил още трийсет хиляди войници да окупират Ню Йорк. Новината за дебаркирането на Британската армия на Стейтън Айлънд се бе разпространила светкавично: бе повече от ясно, че падането на Ню Йорк е само въпрос на време. Сега окупацията на града от британците бе факт.

Джилиън се изкачи до задната веранда и влезе в кухнята. Чернокожата Поли — жена, надхвърлила петдесетте години, месеше тесто за хляб. Домакинството на баба ѝ се поддържаше само от чернокожи с едничко изключение: личната ѝ камериерка Кати Кендъл, която бе подписала договор за чиракуване.

— Има още малко кафе. — Поли я погледна и пусна тестото в тавичка, поставена на масата. — Вечеряла ли си?

— Малко — отвърна Джилиън. — Не съм гладна.

Наля си чаша кафе от каната върху печката. Шумът от веселбата на победителите се чуваше обезпокоително ясно дори и на това разстояние.

— Послушай ги само — промърмори тя. — Човек ще помисли, че вече са спечелили войната.

Поли въздъхна.

— Наистина вдигат голяма врява. — Внимателно постави чиста кърпа върху тавата с тестото. — Ще втаса до сутринта и ще бъде готово за печене.

Джилиън изпи кафето си.

— Къде е баба?

На въпроса ѝ отговори камериерката на баба ѝ, която точно в този миг влезе в кухнята.

— Госпожа Уортън е в стаята си, има главоболие от тоя ужасен шум. — Друсила поклати загрижено глава. Тя бе привлекателна жизнерадостна жена на четирийсет и седем години — кожата ѝ имаше приятния цвят на чай.

Джалиън изплакна чашата си в легена с вода, който Поли държеше на умивалника, и реши, че няма да е лошо и тя да се оттегли в стаята си. „Утре ме чака още един мъчително дълъг ден“ — въздъхна. Двете с Едуина работеха в кръчмата от сутрин до вечер.

Влезе в стаята си и видя, че Кати вече бе подготвила леглото ѝ. Кати Кендъл бе ниска и закръглена, с две години по-голяма от Джилиън: скоро бе навършила деветнайсет години. Тъмнокестенява коса обрамчваше миловидно лице е безупречна кожа.

Джалиън я поздрави и уморено ѝ подаде шала си, а тя незабавно го закачи в гардероба.

С изключение на писалището от палисандрово дърво, поставено до единствения прозорец, всички други мебели — гардеробът, няколко малки масички и голям шкаф с чекмеджета — бяха от солидна дъбова дървесина. Върху дървения, излъскан до блясък под немаше килим.

Сега, когато бе вече в стаята си, Джилиън усети, че умората ѝ като че ли изчезна. Отиде до писалището, отвори дневника си и се втренчи с невидящ поглед в последното изречение: „Американците напуснаха Манхатън.“ Но това не отговаряше на истината. Тя все още бе тук и — в името на всичко свято — бе американка и патриотка.

— Госпожице Джилиън, късно е. — Кати дооправи леглото ѝ, изправи се и погледна младото момиче, което стоеше до масата, потънало в мислите си.

Не получи отговор, сви рамене, отиде до прозореца да затвори капациите — и замря. Небето бе златистооранжево и светеше със зловещата красота на голям пожар.

— Пожар! — Думата заседна в гърлото ѝ и я задави.

Джалиън веднага дотича при нея.

— О, боже, те палят града! — възкликна ужасено тя. Вдигна полите си и изтича от спалнята надолу по извитите стълби към входа.

— Чакай! — Кати бързо грабна шала, който бе закачила само преди минути, и забърза след Джилиън. Но колкото и да бързаше, когато слезе долу, младото момиче вече тичаше по улицата. Настигна я едва на ъгъла на Брод Уей и Партишън Стрийт, където беше спряла.

Кати успя да метне шала около слабичките ѝ рамене, преди Джилиън да затича отново.

— Вятърът отнася пламъците на юг — извика тя.

Улиците гъмжаха от хора, които тичаха и викаха, фургони и товарни коли замираха със скърцане на място, спрени от тълпите изплашени хора. Пожарът бързо се разпростираше. Към яркоосветеното небе се протягаха златисти, червени и жълти пламъци, обгърнати от тъмните колони на пушека.

Джилиън засили крачка, без да обръща внимание на протестите на Кати.

Най-сетне спряха: бяха стигнали до заплашително ревяща огнена стена. Във въздуха хвърчаха искри и се сипеха като дъжд от смъртоносни фойерверки, който бързо разширяваше пожара. Войници се опитваха да гасят огъня с кофи вода, но бяха съвсем безпомощни пред стихията. Нощта бе изпълнена с пращане на горяща дървесина, цвилене на коне и ужасени писъци.

* * *

Пищеше Клодия Дънхам, пишеше и се мъчеше да отмести пламтящата греда, която се бе стоварила върху шестмесечния ѝ син. Огънят изгаряше ръцете ѝ, но физическата болка не стигаше до съзнанието ѝ.

Застанала до нея, майка ѝ се опитваше със същата трескава бързина да я изтегли настрана.

— Няма смисъл, Клодия!

Виковете на майка ѝ едва достигаха до нея. Клодия продължаваше напразно да се бори с горящото дърво, без да обръща внимание на наранените си ръце.

По-възрастната жена погледна ужасено нагоре. Покривът представляваше огромна факла, горещината бе непоносима. Знаеше, че остават броени секунди, преди да се стовари върху тях. С неочаквана сила, породена от отчаяние и ужас, тя обви ръце около кръста на младата жена и направо я вдигна нагоре.

— Не!

Виковете ѝ не помогнаха — майка ѝ успя да я довлече до предната врата и да я избута с все сила навън. Клодия падна по корем, останала без въздух.

Когато възстанови достатъчно дишането си, за да се изправи на колене, покривът на къщата вече се сриваше. Майка ѝ и синът ѝ бяха загубени, но тя отново скочи и се опита да влезе вътре. Спря я непреодолима огнена стена.

Безпомощна и зашеметена, Клодия Дънхам се отпусна на поляната отпред, без да чува писъците на жертвите и тракането на кофите: те не можеха да овладеят, а още по-малко да предотвратят бързото разпространение на пожара, който поглъщаше всичко по пътя си...

* * *

На около четиристотин метра от разигралата се трагедия Кати напразно дърпаше ръката на Джилиън.

— Да се връщаме! Опасно е!

Джалиън се обърна и огледа внимателно Броуд Уей. Къщата на баба ѝ се намираше по пътя на пожара. Ако вятърът промени посоката и обърне пламъците към Броуд Уей...

— Трябва да предупредим баба.

Двете млади жени затичаха обратно към къщата. Когато я приближиха, Джилиън забеляза баба си на предната веранда. Бе облечена в черно, както се обличаше вече седем години след смъртта на съпруга си. Изглеждаше крехка на вид, но Джилиън знаеше, че под уязвимата ѝ външност се крие желязна воля.

— Добре ли си? — извика Джилиън, докато изкачваше стъпалата към предната веранда.

— Разбира се, че съм! — раздразнено отговори Алис Уортън. Единственият белег за нейните шейсет и две години бе посивялата ѝ коса, скрита под бяла шапка. Гърбът ѝ бе изправен, походката ѝ — сигурна, сините ѝ очи — бдителни и интелигентни. Но когато изгледа непокорната си и импулсивна внучка, в очите ѝ искреше само гняв.

— Мисля, че трябва да бягаме, докато пожарът е все пак под някакъв контрол — започна Джилиън.

— Нямам никакво намерение да ходя, където и да било.

— Пожарът е съвсем близо — запротестира Джилиън. — Ако вятърът промени посоката си...

— Готова съм да го посрещна — прекъсна я баба й и посочи към покрива. — Уилям е горе. Останалите пълнят кофи с вода.

Джалиън въздъхна отчаяно. Уилям бе съпругът на Поли и беше около шейсетгодишен. Оставаше да се надява, че няма да му се наложи да гони въглени по стръмния покрив.

— Прибирай се вкъщи — продължи Алис, преди Джилиън да успее да каже още нещо. — Не разбираш ли колко е опасно да стоиш навън? — Резкият й тон успешно прикриваше преживяната тревога, когато бе установила отсъствието на внучката си.

Но младото момиче забеляза загрижения й поглед, макар и маскиран с гняв. Спусна се напред и я прегърна.

— О, бабо, не съм искала да те тревожа. Но...

Алис не се поддаде на опитите й да я умилостиви.

— Никога не се замисляш — прекъсна я гневно тя. — И ти, момиче! — Обърна се към Кати, която виновно сведе глава. — Смятах, че ще проявиш повече разум и няма да разрешиш на господарката си да тича по улиците посред нощ!

— Бабо! — опита да се намеси Джилиън. — Не си права. Кати...

— Достатъчно! — Алис отстъпи назад и побутна младото момиче пред себе си. — Прибирай се. Забранявам ти да слизаш отново тук! — Влезе след нея във фойето. — Ще стоиш в стаята си, докато те извикам. Сигурна съм, че войниците ще се справят с пожара.

— Вероятно те са го запалили — измърмори мрачно Джилиън, преди да се отпрати към стаята си на горния етаж.

— Глупости! — отговори баба й, отново ядосана. — Немислимо е англичаните да запалят града, след като вече са го превзели. Пожарът вероятно е дело на твоите прекрасни патриоти! Трябва да бесят всеки бунтовник, когото хванат!

* * *

Отблясъкът от пожара на хоризонта се виждаше ясно от Харлемските височини, където беше лагерът на американците.

Двама мъже наблюдаваха зловещата красота на отблясъка му, изправени един до друг на висок рид. По-високият бе облечен в синьо-жълтеникава униформа. Нямаше нужда от еполети, за да се разбере, че е генерал. Всички го познаваха.

— Мислиш ли, че смятат да изгорят Ню Йорк? — Генерал Джордж Вашингтон погледна въпросително лейтенанта до себе си.

— Откровено казано, съмнявам се.

— И аз също. Предполагам, че скоро ще разберем плановете им. — Замълча за миг, преди да продължи с тих глас: — Имам предвид задача за вас, но подчертавам, че можете да откажете. Ако ви хванат, ще ви обесят без колебание.

Младият мъж погледна въпросително генерала. Сещаше се само за една причина, поради която англичаните не биха се поколебали да обесят пленен войник.

— Искате от мен да стана шпионин? — запита накрая той, малко стреснат.

Генералът кимна сериозно. Отправи още веднъж поглед към осветеното от пожара небе. Отражението от пламъците му се стори по-ярко и той се запита каква ли част от града гори в момента. Най-сетне отново заговори:

— Точно сега имаме голяма нужда от наш човек в Ню Йорк. Някой, който не само да живее между британците, но и да бъде приет добре от тях.

Лейтенантът пое дълбоко въздух. Не му бе ясно как може да постигне това — освен ако не се присъедини към британската армия.

— Ще има нужда от подготовка — въздъхна той, замислено смръщил чело.

— Така е — съгласи се генерал Вашингтон. — Натоварвам те с трудна задача. Имаш право на време да обмислиш отговора си.

— Нямам нужда от време, сър. Тръгвам веднага. — В гласа ма младия човек нямаше и следа от колебание.

Вашингтон кимна одобрително.

— Не съм сигурен колко време ще успеем да задържим позициите си тук, но при всички случаи скоро ще преминем реката, за да прекараме зимата в Мористаун. Ще ме търсиш там. — Подаде му ръка. — Късмет, приятелю. Господ да те пази.

ВТОРА ГЛАВА

От дневника на Джилиън:

22 септември 1776 година

По-лошо е, отколкото очаквах. Пожарът унищожил цял квартал от Манхатън. Там, където някога имаше стотици къщи, сега печално стърчат комини сред купища пепел. Хората се приютиха временно в палатки, но това не е разрешение: как ще живеят през зимата, която вече чука на прага ни? Недоволни от опустошаването на града, британците посичат безжалостно всеки подозрителен за тях мъж и няма изгледи да спрат скоро с това безсмислено клане. Тази сутрин пред кръчмата „При гълъбицата“ издигнаха бесилка и обесиха млад патриот на име Нейтън Хейл...

Каретата се движеше бавно по павираната улица. Кати и Джилиън бяха наметнати с тежки шалове — денят бе облачен и студен.

Кати плесна конете с юздите, за да ги накара да ускорят ход. Колкото по-скоро стигнат до предназначението си, толкова по-скоро ще могат да се приберат отново вкъщи. Беше се опитала да разубеди Джилиън да не предприема това излизане, но тя, както винаги, не я послуша.

— Баба ти ще се ядоса — измърмори Кати, изпълнена с лоши предчувствия.

— Няма защо да знае — отвърна Джилиън без следа от тревога. — Ако разбере, че сме излезли, ще ѝ кажа, че съм била на покупки.

Кати се изсмя.

— В такъв ден?! Когато половината град е изпепелен и се извършват публични екзекуции?! — Кати и за миг не допускаше, че Алис ще повярва на подобни измишльотини.

Джилиън се намръщи. Знаеше, че около бесилката пред кръчмата е струпана тълпа и се питаше колко хора са наблюдавали с радост смъртта на смелия младеж, чието единствено престъпление бе, че вярва в свободата на родината си.

— Не е чак толкова необикновено все пак — промърмори тя мрачно накрая. — Откакто британците се върнаха в града, отново подновиха приемите и танците. Както изглежда, те умеят да се забавляват.

Замълчаха, когато стигнаха до почернелите от пожара руини.

Джилиън слезе от каретата със свито от болка сърце. Гледката бе ужасяващо потискаща.

От Тринити Чърч бяха останали само стените. От Уайтхол Слип до Брод Уей и на запад до параклиса „Свети Павел“ огънят бе погълнал всичко, изпречило се на пътя му. Нищо не бе останало, с изключение на тухлените комини. Земята бе покрита със сивкава пепел, която се въртеше и вдигаше във въздуха при най-слабия полъх на вятъра...

— Ужасно е, не съм очаквала... — прошепна Кати, застанала със замряло сърце до Джилиън.

Опустошената от пожара площ не бе пуста: мъже, жени и дори деца се лутаха сред развалините вероятно с надеждата да открият поне някои от вещите си. Към останките от комините бяха прикрепени брезентови палатки — отчаян опит да се осигури поне някакво подобие на подслон.

— Но защо? Коя е причината?... — простена Джилиън.

Нямаше отговор и тя знаеше това. А и сега вече нямаше значение дали пожарът е бил причинен случайно или нарочно. Сред болката и отчаянието ѝ кипеше трудно сдържан гняв, който допълнително я измъчваше: тя не знаеше къде или срещу кого да го насочи.

Кати притисна кърпичка към носа си: между развалините лежаха трупове и вонята вече се усещаше. В по-голямата си част те не бяха жертвите на пожара, а нещастници, избити от британците заради подозрително поведение.

— Стига ли ти това, което видя?

Джилиън мрачно кимна. Плачеше ѝ се, но очите ѝ бяха изсушени от отчаяние...

— Хайде да си ходим. Няма защо да стоим тук — прошепна тя.

Кати въздъхна облекчено и последва господарката си към каретата.

Но само след няколко метра цветно петно привлече вниманието на Джилиън: по странична алея пълзеше жена — всъщност придвижваше се по корем, като си помагаше с лакти. Пред очите на Джилиън тя внезапно се отпусна на уличната настилка и замря.

Младото момиче пое рязко дъх и понечи да скочи от каретата в движение. Кати реагира бързо — успя да спре коня, преди Джилиън да падне на улицата и да се нарани.

Проклинайки без задръжки, Кати бързо завърза юздите на колчето за камшика и въздъхна с облекчение, когато се увери, че Джилиън не е пострадала. Въпреки че бе много привързана към нея, тя не желаше да поема върху себе си гнева на Алис Уортън. Поради някаква необяснима причина възрастната дама не пропускаше случай да търси сметка от нея за постъпките на внучката си. Изглежда, двете години разлика във възрастта им в полза на Кати даваха основание на госпожа Уортън да счита, че преценките ѝ трябва да са по-зрели.

„Като че ли думата ми има някакво значение“ — каза си Кати наум. Джилиън бе като буен поток: хората около нея трябваше да бъдат много бързи, за да следват неочакваните промени в настроението ѝ и внезапните решения.

Младото момиче коленичи пред проснатата фигура.

— Жива е. — Джилиън предпазливо хвана китката на жената и потрепери при вида на ръката ѝ: и двете ѝ длани бяха жестоко обгорели — на места до кокал.

Кати коленичи до Джилиън и се намръщи, когато забележа разкъсаните ѝ дрехи.

— Тази нещастница не се е борила само с огъня...

Джилиън се опитваше да превърже едната ръка на жената с кърпичката си, но спря за миг и погледна надолу. Жената бе без бельо и по вътрешната част на бедрата ѝ имаше кървави следи. Момичето дръпна бързо надолу прогорената ѝ и зацапана със сажди пола.

— Помогни ми, Кати. Не можем да я оставим тук.

С мъка успяха да отнесат нещастницата до каретата. Жената простена един-два пъти, но очевидно не бе в пълно съзнание.

— Ако я закараш у вас — започна Кати, когато най-сетне потеглиха отново, — баба ти ще разбере къде си била, а тя ти забрани

да идваш тук.

Джилиън въздъхна. Кати бе права. Нямаше никакво желание да стои заключена в стаята си дни наред — това бе любимото наказание на баба й. Внезапно изражението й се проясни.

— Ще я закараме в „Синия лебед“. Едуина ще й помогне.

Кати кимна и се поотпусна. Уважаваше много Едуина Кармоди. За разлика от Джилиън, Едуина бе разумна млада жена. Освен това умееше да пази тайни и нямаше да говори с госпожа Уортън за непослушанието на сестра си.

Улиците гъмжаха от войници, те бяха много повече от цивилните минувачи. Джилиън се намръщи и обърна глава настрана, когато от някаква пивница излязоха няколко германци в сини униформи. Тя презираше британците, но кралските наемници от Германия направо я отвращаваха. Имаха свирепи изражения и говореха гърлено на някакъв език, от който дори британците не разбираха нито дума.

Кати зави по Бъркли и спря каретата до задната врата на кръчмата. Едуина се появи на верандата, преди да успеят да слязат. Бе четири години по-голяма от Джилиън, но с повече от два сантиметра по-ниска; косата й с приятен кестеняв цвят сега почти не се виждаше, скрита под бонето й.

— Джилиън? Какво си... — Пое рязко дъх, когато видя жената. — Мили боже! — възкликна тя и се спусна бързо към тях, за да им помогне.

Трите заедно успяха да смъкнат жената от каретата и да я внесат в къщата. Но тясното стълбище вътре ги затрудни и Едуина трябваше да повика на помощ Томас. Жената бе слаба, почти мършава, но съвсем отпусната и тежеше много. Томас я вдигна с лекота и я отнесе в задната спалня на втория етаж.

— Кати, затопли леген с вода и донеси няколко чисти превръзки — нареди Едуина и махна с ръка на съпруга си да излезе от стаята.

Двете сестри съблякоха нещастницата, като внимаваха да не докосват ранените й ръце. Тя се размърда и застена — явно идваше в съзнание.

— О, боже! — прошепна Едуина, като забеляза кръвта по бедрата й.

Клодия Дънхам отвори зелените си очи, обрамчени с гъсти мигли, черни като косата й. Втренчи се за миг невиждащо в

пространството, после извика ужасено и започна диво да размахва ръце. Наложил се Джилиън да хване здраво китките ѝ.

— Всичко е наред. Сега си в безопасност.

Клодия постепенно се успокои, въпреки че продължаваше да ги гледа подозрително. Когато Джилиън пусна ръцете ѝ, Клодия застана: до съзнанието ѝ достигна атаката на нова болка. Вдигна разтреперана ръка и се опита да докосне гърдите си, но Едуина успя да я спре.

— Недей. Поне едно от ребрата ти е счупено — поклати тя глава. — Джилиън, помогни ѝ да седне. Трябва да ѝ направя много стегната превръзка.

Кати влезе с леген с вдигаща пара вода и ивици бяло платно, метнати върху ръката ѝ. Джилиън пое легена и го постави на масичката до леглото, а Едуина грабна превръзките, сръчно пристегна гърдния кош на жената, отпусна я внимателно върху възглавницата и се залови да измие кръвта по тялото ѝ.

— Ще ти донеса нощница — въздъхна тя накрая и дръпна завивката над голото тяло на жената. — Но първо трябва да се погрижим за ръцете ти. — Докато ги почистваше, Едуина разгледа повнимателно лицето ѝ и забеляза, че жената е много хубава. — Как се казваш?

— Клодия Дънхам. — Трепна, когато Едуина затегна превръзката на ръката ѝ.

— Ще ни разкажеш ли какво стана?

Зелените ѝ очи се разтвориха ужасено при спомена за пожара, застана отчаяно и по гърба на Джилиън полазиха тръпки.

— Добре, няма да говорим за това сега. — Едуина се опита да я успокои, но нещастната жена се разрида безнадеждно. Двете сестри чакаха безпомощно тя да се овладее.

Най-сетне изтощението я победи: като че ли загуби сили дори за ридание, въпреки че от затворените ѝ очи продължаваха да се стичат сълзи.

Едуина погледна Джилиън над леглото.

— Къде я намерихте?

— В някаква пресечка на Броуд Уей. Очевидно е била застигната от пожара и се е измъкнала сама или някой я е изнесъл на ръце.

— Те бяха трима... — внезапно се обади Клодия с пресекващ глас и се закашля. Гърлото ѝ бе болезнено наранено от пушека и

собствените ѝ писъци.

Едуина се обърна към Кати.

— Върви в кухнята и кажи на Ела да стопли малко бульон, а ти пригответи чаша чай с лъжица мед.

Сестрите зачакаха мълчаливо връщането на момичето. Клодия бе утихнала и лежеше неподвижно със затворени очи — може би спеше. Но от изражението ѝ бе ясно, че и в съня си преживява кошмара на изминалата нощ...

— Постави таблата на нощното шкафче — нареди Едуина, когато Кати влезе в стаята. Извади допълнителна възглавница от шкафа в ъгъла, повдигна Клодия и внимателно я подпря на двете възглавници. Поднесе чаша чай към бледите ѝ устни и я подкани:

— Опитай се да изпиеш малко — медът ще облекчи гърлото ти.

Клодия послушно отпи глътка, спомни си, че не е яла почти два дни.

Когато младата жена жадно изпи чая си, Едуина започна да я храни с лъжица — Клодия не можеше да държи лъжицата и паничката с бульона.

— Къде са близките ти? — запита Едуина, когато и бульонът свърши. — Имаш ли съпруг?

Клодия поклати глава.

— Съпругът ми бе убит на Бруклинските височини, а майка ми и синът ми загинаха в пожара. — Сега бе странно спокойна. Болката в ръцете ѝ се засилваше — разкъсваща, пулсираща болка, която усещаше чак в лактите си. Младата жена я посрещаше стоически и почти с радост като справедливо наказание за провала ѝ като майка, изкупление за това, че не можа да спаси бебето си...

— Защо беше в онази пресечка? — запита колебливо Джилиън. Страхуваше се да не предизвика нов истеричен припадък.

— Пожарът... Всичко стана толкова бързо... — Със запъване Клодия им разказа за жестоката смърт на сина си и на майка си. — Горещината бе непоносима — продължи тя. — Най-сетне се изправих на крака и се опитах да избягам от нея. Суматохата бе неописуема, шумът — ужасен. Някакъв войник ме хвана и започна да ме тегли след себе си. Отначало си помислих, че иска да ми помогне. Но когато се отдалечихме от пожара, той ме завлече в тази пресечка. Някъде по

пътя към нас се присъединиха още двама войника. Хвърлиха ме на улицата и... и се сменяха... — Зададено ридание продра гърлото ѝ.

— Тихо, тихо. — Едуина намокри парче плат, изцеди го и попи потта от челото на нещастната жена. — Стига. Отпусни се и се опитай да заспиш. Ще те наглеждам от време на време.

Трите жени излязоха на пръсти от стаята и слязоха на долния етаж. Когато стигнаха до задната врата, Джилиън се обърна към сестра си е почервеняло от гняв лице.

— Знаех, че тези червенодрешковци са отвратителни, но не знаех досега, че са толкова...

— Джилиън! Избухването ти няма да помогне на никого — прекъсна я остро Едуина и въздъхна. — Съгласна съм с теб, но необмислените ти думи могат да ни навлекат неприятности. — Постави успокоително ръка на слабото рамо на сестра си. Не се безпокой за Клодия. Преживяла е много, но е силна жена и изглежда здрава. Ще остане у нас, докато се и възстанови напълно.

— Какво ще каже Томас? — запита загрижено Джилиън.

Едуина я потупа по рамото.

— Томас е добър човек. Ще направи това, което е необходимо.

* * *

През следващите седмици Джилиън посещаваше Клодия поне веднъж на ден. Младата жена, макар и бавно, се възстановяваше физически. Но душата ѝ като че ли бе смазана, а желанието ѝ за живот бе като бледо, едва потрепващо пламъче... През първите дни то много често заплашваше да загасне напълно.

ТРЕТА ГЛАВА

Из дневника на Джилиън:

4 януари 1777 година

Едно след друго преживяхме тежки поражения. Британците превзеха Уайт Плейнз, форт Вашингтон, форт Лий и целия Роуд Айлънд. Пленени са повече от 2500 американски войници...

Манхатън бе покрит със сняг, небето беше заслепяващо ясно и слънчево въпреки студения вятър.

Джалиън се загърна по-плътно в пелерината си и се отправи към кръчмата. Избегна овоцната градина — там снегът бе по-дълбок.

Почти бе стигнала целта си, когато пред задната врата на кръчмата спря фургон. Младото момиче се приближи до него и се усмихна плахо на мъжа, който го караше.

Роби Клейтън скочи пъргаво от предната седалка. Бе висок слаб мъж на двацет и девет години с прекалено къса за модата в момента къдрава кестенява коса. Джилиън познаваше Роби, откакто се помнеше, въпреки че когато беше десетгодишна, Роб бе вече семеен. Жена му беше умряла при раждане, а детето му се бе родило мъртво. Роб не се беше оженил повторно: загубата бе прекалено болезнена и още не беше успял да се съвземе.

Джалиън погледна дървата за огрев, струпани в задната част на фургона.

— Тези дърва ще бъдат добре дошли — забеляза тя.

— Имат хубава цена — отвърна той, после се смръщи. — Скоро трудно ще се намират, ако пътищата продължават да бъдат затворени и пазени така.

Джалиън го погледна озадачено.

— Но как е възможно това? В околността има толкова гори.

— Така е — съгласи се той. — Но всеки ден ни се налага да ходим за дърва все по-далеч и по-далеч. И британците, и американците секат горите от двете страни. Тази зима не бе лоша досега, но ако догодина зимата се окаже тежка, страх ме е, че трудно ще се намират дърва за огрев. — Усмихна ѝ се. — Имаш най-хубавите очи, които съм виждал някога.

Бузите ѝ поруменияха, независимо от студения вятър.

— Винаги казваш така, Роби.

— Казвам го, защото е истина — отвърна весело той. — Ех, защо не си поне с десетина години по-голяма... Тогава щях да се ожена за тебе.

— Аз съм почти на осемнайсет — побърза да му отговори ядосано Джилиън.

Той кимна.

— Което, според моите изчисления, те определя в този момент като седемнайсетгодишна.

Сочните ѝ устни се разтеглиха в усмивка. Прав бе, нямаше как да го обори. Вгледа се в лицето му. Не бе виждала по-хубаво лице от неговото. То бе лъчезарно спокойно — нямаше по-точни думи, с които да го опише. Кафявите му очи бяха може би малко тъжни: гледаха един свят, който не бе се оказал съвсем справедлив към него... Джилиън не си го спомняше сърдит или разгневен. Сякаш познаваше недостатъците на хората и предварително бе готов да им прости.

Нацупи се, когато забеляза, че той все още я гледа с весела усмивка, както ѝ се стори. Дразнеше се от непромененото му отношение към нея като към дете. Може и да е била дете миналата година, но сега вече не беше и се чудеше защо той не забелязва това.

— Според теб на каква възраст едно момиче става жена?

— Зависи от жената — отговори ѝ той с усмивка.

— И мислиш, че аз още не съм жена? — Говореше обидено и накрая тръсна глава по начин, който считаше за предизвикателен.

Роб отметна назад глава и се разсмя от сърце. Джилиън не бе очаквала подобна реакция и се намръщи озадачено на неочакваното му веселие.

Роб забеляза обиденото ѝ изражение и моментално спря, въпреки че устните му все още потръпваха от потиснат смях.

— Не още, малка лисичке — каза той накрая. После я погледна сериозно. — Но мисля, че ти трябва още съвсем малко време. Скоро ще повлечеш зад себе си върволица от съкрушени сърца, Джилийн Уинтроп.

Обърна ѝ гръб, разтовари част от дървата и ги понесе към задния двор на кръчмата.

Джилийн го последва. Все още бе ядосана, но скоро ѝ мина — не можеше да се сърди дълго на Роб.

Пътекката от улицата до задната врата бе разчистена от снега, но тук-там по нея предателски пробляскваше лед и Джилийн трябваше да внимава къде стъпва.

Роб подреди грижливо дървата и я погледна сериозно.

— Имаш ли някакви новини? — запита тихо.

Момичето въздъхна.

— Никакви. — Изведнъж лицето ѝ светна. — Том е събрал цяла торбичка с монети. Ще ги отнесеш следващия път. — Зет ѝ отделяше за американската армия всяка десета монета от парите, които му даваха британците: това бе неговият принос за каузата.

— Чудесно. Армията ни има голяма нужда от пари. При отстъплението от форт Лий на нашите се наложило да зарежат там оръдието, одеялата и голяма част от храната си. — Той се разсмя. — Питам се какво ли ще каже генерал Хау, ако разбере, че британското злато отива за армията на Вашингтон.

— Да казва каквото си ще! — прекъсна го гневно Джилийн, после понижи тон: — Видя ли генерал Вашингтон при последното си пътуване?

— Да. Разбра ли какво стана при Трентън? — Когато тя поклати глава, той продължи ентузиазирано с нескрита гордост: — Хванали наемниците по бели гащи навръх Коледа! Нашите пресичат Делауеър посред нощ. Никак не им е било лесно. Реката била полузамръзнала, а снегът — толкова дълбок, че бреговете трудно се различавали.

Джилийн се опита да си представи как армията пресича реката и войниците се мъчат да избегнат плаващите ледени маси сред заслепяващ снеговалеж...

— Защо генералът не е изчакал по-хубаво време?

— Нападението е трябвало да се проведе точно в навечерието на Коледа — обясни ѝ Роб. — За наемниците Коледа е повод за голямо

празненство: те се веселят, ядат и пият цял ден и нашият генерал познавал добре обичая им.

На Джилиън ѝ бе трудно да си представи веселби по Коледа, но тези чужденци...

— Слава богу, че са успели да преминат успешно реката.

— Справили се благодарение на полка рибари от Марбълхед, Масачузетс. Те не се плашат от вода и сняг. — Роб пак се разсмя. — Наемниците били толкова пияни, че така и не разбрали какво става! Техният полковник Рол бил убит. Лорд Корнуолис се канел да отплува за Англия с кораб, който трябвало да тръгне само след час, но когато чул за победата ни при Трентън, веднага се връща в Брънзуик.

Джалиън се засмя възторжено.

— Как мислиш, войната скоро ли ще свърши?

— Разбира се — отговори ѝ Роб уверено. — Те вече са загубили войната, но отказват да си признаят. — Погледна към улицата, по която минаваха двама червенодрешковци. — Трябва да си тръгвам. Преди да се прибера, ще се отбия за монетите.

* * *

Когато малко по-късно влезе в топлата кухня, Джилиън с удоволствие вдъхна приятния аромат на прясно изпечен хляб — Едуина току-що го бе извадила от пещта.

В ъгъла на стаята млада негърка биеше масло. Казваше се Менди и бе черна слугиня по договор за чиракуване. Томас я бе наел напоследък, за да помага на жена му, бременна с първото им дете.

Джалиън се смръщи, когато забеляза сестра си да вдига тежко чугунено гърне от триножника.

— Къде е Ела? — запита тя и метна пелерината си върху облегалката на стола наблизо. Пое гърнето от Едуина и го постави върху печката.

— Опакова си нещата. Връща се при сестра си в Савана.

— Как?! Напуска те точно сега?! — възмути се Джилиън.

Едуина сви рамене и въздъхна уморено.

— Тя е свободна жена, Джилиън. — Забеляза гневното изражение на сестра си и запита: — Познаваш ли МакНивъррови?

Джалиън се замисли.

— Да. Искам да кажа, че познавам Мери МакНивър, една от приятелките на Ела.

— Близка приятелка — уточни Едуина. — Снощи съпругът ѝ Нед е бил намазан с катран и облепен с пера. — Сгъна кърпата, която държеше в ръцете си, и я закачи до умивалника.

Джалиън неволно постави длан на устните си.

— О, не! Какво се е случило?

— Някой е нарисувал буквата „R“^[1] на предната им врата. Дали са били бунтовници или не, не мога да кажа, но цялото семейство е било изгонено от града.

— Но наистина ли са били бунтовници?

Едуина отново сви рамене.

— Откъде да знам? За тези неща не се говори — особено в този град.

— Може би ще успея да я разубедея — предложи Джалиън и се запъти към стълбите.

— Опитай, щом искаш — извика Едуина зад нея. — Но няма да постигнеш нищо. Вече е взела твърдо решение да си ходи.

Ела Бишъп наистина опаковаше багажа си. Когато Джалиън влезе в стаята ѝ, тя точно сгъваше дрехите си от гардероба и ги подреждаше внимателно в изтъркания куфар.

— Много съжалявам за приятелите ти — започна Джалиън, като се наведе да вдигне някакъв шал от пода.

Ела я погледна.

— Те бяха толкова бунтовници, колкото съм и аз.

— Знаеш ли какво всъщност се е случило? — Младото момиче постави шала върху леглото.

Жената затвори празния гардероб.

— Знам, разбира се. Миналата седмица Нед се сбива с един от съседите си: двамата не се понасяли от години.

— Смяташ, че този мъж е нарисувал това „R“ на входната им врата?

— Че кой друг?

Ела Бишъп бе изплашена, „Но нима е възможно да се намери някъде сигурно кътче в тези опасни времена?“ — запита се Джалиън.

— Ще се върнеш ли? — продължи тя след малко.

— Едва ли. — С бързи и точни движения Ела заприбира тоалетните си принадлежности от нощното шкафче. — Нещата стават все по-лоши и по-лоши. Една жена не се чувства вече в безопасност на улицата.

Джилиън прехапа устни. Не разбираше защо Ела напуска Ню Йорк. Тя като че ли винаги досега се бе отнасяла благосклонно към британците.

— Мислех, че... че си за британците.

Ела нетърпеливо махна с ръка.

— Ти и семейството ти делите хората само на верноподаници и бунтовници. — Спря за миг и погледна строго младото момиче. — А това не е вярно. Има куп хора като мен, които просто искат да си живеят в мир. Никога по-рано не е било така. Войниците никога не ба закачали жените по улиците. — Взе шала от леглото, сгъна го и го сложи в куфара.

— Ела, трябва да останеш — замоли се Джилиън. — Сестра ми има нужда от теб.

Ела като че ли се почувства неудобно за миг, но после вирна упорито брадичка.

— Права си. Но аз си отивам. Поне докато всичко свърши. Някой, който те мрази, ще нарисува буквата „R“ на вратата ти — и с теб е свършено! Човек не може да живее така. — Затегна ремъците на куфара си. — Дилижансът тръгва след час и аз ще бъда в него!

Бързо наметна пелерината на раменете си и грабна куфара, сякаш се страхуваше, че Джилиън ще упорства с молбите си.

— Късмет! — пожела й унило Джилиън.

— Сега всички имаме нужда от късмет — промърмори жената, без да се обръща.

Джилиън уморено я последва надолу по стълбата. Първо погледна дали Томас се нуждае от помощ, но в общото помещение на кръчмата още нямаше много хора и тя се отправи към кухнята при сестра си.

По-късно същия ден младото момиче се качи на горния стаж, за да отнесе вечерята на Клодия. Менди обикновено й носеше закуската и обяда, а Джилиън поднасяше вечерята. Клодия бе шест години по-голяма от нея, но двете се бяха сприятелили.

Джалиън стигна почти до средата на стаята и изненадано се спря. Клодия не бе в леглото! Огледа се и я видя да седи на стола с роба върху нощницата си и току-що измита коса, която пробляскваше синкавочерна на светлината на лампата. Джалиън реши, че сигурно Едуина ѝ е измила косата: до този момент Клодия се бе отнасяла към себе си с пълно безразличие.

— Защо си станала? — Момичето постави таблата върху нощното шкафче и погледна загрижено приятелката си. Лицето на Клодия бе бледо, а по челото ѝ блестяха капчици пот въпреки ниската температура в стаята.

— Почувствах се добре и станах, но не знаех, че съм още толкова слаба. — Клодия въздъхна и се облегна назад.

— Не трябва да насилваш нещата. — Джалиън грабна одеяло от леглото и грижливо я загърна. — След повече от три месеца в леглото нима очакваш да почувстваш предишната си сила веднага щом станеш?

Младата жена въздъхна.

— Достатъчно се натрапвах на семейството ти. — Усмихна ѝ се слабо, като се опита да вложи в погледа си толкова привързаност, колкото можа да открие в опустошеното си сърце. — Кой знае какво щеше да се случи с мен, ако не беше ме прибрала. Веднага щом укрепна достатъчно, ще си тръгна.

— Къде ще отидеш?

Клодия сви рамене.

— Има ли значение? — Вдигна ръце и огледа обезобразените си длани — единственият белег от преживяния ужас. Ребрата ѝ бяха зарасли, излекувани бяха и вътрешните разкъсвания от жестокото изнасилване, въпреки че в началото бе кървила дни наред. Младото ѝ здраво тяло се противопостави на желанието ѝ да умре. Господ бе поискал да остане жива, но Клодия не бе забравила, нито беше простила...

— Ако мога по някакъв начин да им отмъстя, ще го направя — прошепна тя и отпусна ръце в скута си.

Джалиън не бе съвсем сигурна кого точно има предвид: Кармодови или британците. Реши да не пита. Премести нощното шкафче с подредената за вечеря табла до стола на Клодия.

— Изяж супата, преди да е изстинала — подтикна я тя и кимна доволно, когато младата жена послушно вдигна купичката и започна да се храни. Ядеше механично, без да усеща вкуса на бульона. Изяде супата, но отказа сладкиша, който Джилиън ѝ подаде.

— Ще го изям по-късно — обеща тя.

Джалиън постави чинията до празната купичка.

— Клодия — започна тя, — сигурна съм, че Том ще ти намери работа в кръчмата. Той вече заяви, че може да останеш тук и да живееш в тази стая. Имаме голяма нужда от помощ сега, когато Едуина е бременна. — Клодия я погледна със съмнение в очите и Джилиън я докосна леко по рамото, за да подчертае искреността на предложението. — За да отидеш някъде, трябва да имаш пари.

Младата жена я погледна.

— Измъчва ме мисълта, че трябва да сервирам на тези... мръсници. Някой от тях може да е от онези, които ме... — Поклати глава. — Най-ужасното нещо е, че дори няма да знам. Не си спомням лицето на нито един от тях.

Джалиън отиде до прозореца и се вгледа замислено навън. Отново бе започнало да снежи и нощта бе странно светла, независимо от късния час.

— Признавам, че и на мен не ми харесва да им стоя на крака и да ги обслужвам — призна тя накрая. Обърна глава и погледна Клодия. — Но знаеш ли, Клодия, въпреки че се наливат с невероятни количества чай, те поглъщат и океани ром. — Тя се засмя. — А голяма част от тях го понасят зле. Ромът не само отслабва задръжките, но и развързва езиците им...

Клодия я погледна с неочакван интерес — гледаше я втренчено, без да се усмихва.

— Искаш да кажеш, че говорят за неща, за които би трябвало да мълчат?

— Правилно. А тяхната невъздържаност е от полза за нашата армия.

Клодия се смръщи объркано.

— Но как им предавате получената информация?

Младото момиче пристъпи тихо до стола ѝ, отпусна се на колене пред нея и зашепна, въпреки че бяха сами в стаята:

— В Ню Йорк има повече патриоти, отколкото ти си мислиш. Един от тях е фермерът Кайли Клейтън — живее на няколко мили извън града. Веднъж или два пъти седмично той праща сина си Роб в града с каруца дърва за огрев. Ако Том или аз сме научили нещо, заслужаващо внимание, Едуина отваря кепенците на спалнята към улицата: сигнал, че трябва да се отбие в кръчмата.

— Не е ли опасно?

Ентусиазмът на Джилиън като че ли се поохлади.

— Права си, опасно е — съгласи се тя и сведе глава. Но след миг я погледна сериозно. — Все някой трябва да го върши, Клодия. Настъпи време разделно и сега всеки трябва да определи къде е. Докато нашите войници рискуват живота си за свободата ни, същото ще правя и аз: не мога да се свивам в стаята си и да чакам всичко наготово!

Клодия се отпусна назад и се замисли. Върху безизразното ѝ досега лице се изписа решителност, красивите ѝ ръце с удължени пръсти се вкопчиха с такава сила в страничните облегалки на стола, че кокалчетата ѝ побеляха. Горната страна на ръцете ѝ бе останала незасегната от огъня и по тях липсваха следите от рани, които прерязваха грозно дланите ѝ.

— Клодия? — прошепна Джилиън, стресната от внезапното сковаване и напрежение у младата жена.

— Само с подслушване ли събирате информация?

— Да — отвърна Джилиън и се изсмя. — Понякога си помагам с малък флирт. Не можеш да си представиш колко са глупави някои от тях.

В сериозните очи на Клодия проблесна искра:

— Обзалагам се, че езикът на мъжете се отпуска още повече, когато положат глави на възглавницата до жена.

В първия момент Джилиън примигна озадачено, но после потрепери, когато схвана какво точно има предвид приятелката ѝ.

— О, не! Дори и не си мисли за това!

Клодия се наведе напред със стиснати устни.

— Но аз мисля точно за това. — Втренчи се в Джилиън, коленичила на пода пред нея.

Младото момиче се замисли за жените с тъжни очи, които бе виждала по улиците. Вгледа се в зелените очи на Клодия и не откри в

тях тъга, а нещо още по-лошо — омраза. И силата на омразата ѝ я разтрепери отново.

— Но какво, ако се случи някой от тях? — извика тя. — Как ще разбереш?

Клодия тръсна рязко глава.

— Сигурна съм в едно: никой от тримата не бе офицер. А офицерите са най-сигурният източник на информация. — Очите ѝ заискриха развълнувано. — Скъпа Джилиън, благодаря ти! Сега вече има за какво да живея!

Смутена и обърквана, Джилиън стоеше като вкопана на мястото си, докато младата жена я прегръщаше. Знаеше, че нито Том, нито Едуина ще одобрят решението на приятелката ѝ. Знаеше също, че Ню Йорк гъмжи от блудници: войниците ги привличаха, както пламъкът привлича пеперуди.

Клодия се изправи с усилие и Джилиън ѝ помогна да се върне на леглото.

— Кажи на Том, че ще започна работа след по-малко от седмица.

— Клодия, не трябва да правиш това — запротестира младото момиче и отчаяно закърши ръце. — Помисли за семейството си!

— Аз нямам семейство... Нямам никого — добави тя мрачно и издърпа одеялото нагоре. Забеляза изражението на Джилиън и погледът ѝ се смекчи. — Не се безпокой. Ще ги подберам внимателно.

Но това не успокои Джилиън. „Ще ги подбира? — помисли си тя разстроено и потрепери. — Нима една блудница става по-малка блудница, ако подбира мъжете, които вкарва в леглото си?“

— Но какво, ако решиш някога пак да се омъжиш...

— Да се омъжа?! — Клодия се изсмя невярващо, със студена горчивина. — Кой ще пожелае да се омъжи за мене? — Тя се отпусна на възглавницата и затвори очи.

Джилиън тръгна към вратата с присвити рамене. За втори път през днешния ден излизаше победена от стая, в която бе влязла с надежда. Слезе бавно по стълбата. От общото помещение се чуваше отблъскваща смесица от пиянски смях и песни.

Младото момиче не обърна внимание на шума, докато вървеше по коридора с наведена глава. „Защо, защо споменах за шпионската дейност в кръчмата? — осъждаше се тя, прехапала устни. — Но откъде

да знам, че Клодия ще реагира така?“ Потръпна от отврата само при мисълта, че някой от войниците наоколо може да я докосне интимно...

Когато влезе в кухнята, Джилиън веднага изпрати Менди да свърши нещо, измислено набързо, без да се смуги от озадачения поглед на сестра си. Когато останаха сами, й преразказа разговора си с Клодия и зачака, сигурна в незабавната реакция на Едуина. За нейна изненада, сестра й замълча няколко минути, после въздъхна и каза тихо:

— Нямаме право да я съдим. Те съсипаха живота й, а тя е жена с решителен характер. Разбирам желанието й да си отмъсти поне отчасти и единственият начин е този... — Забеляза смущението на сестра си и й се усмихна окуражително. — Може би ще се откаже от плановете си, когато настъпи моментът.

Но Едуина знаеше, че Клодия няма да се откаже. Отпусна ръка върху все още плоския си корем и почувства с пълна сила ужаса на загубата й...

[1] Rebel — бунтовник. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Из дневника на Джилиън:

2 ноември 1777 година

Войната става все по-страшна и по-страшна. Преди по-малко от два месеца се случи нещо толкова жестоко, че още не мога да повярвам как е възможно цивилизовани хора да се държат по този начин. През нощта на 20-и септември полк наемници под командата на британския генерал Чарлс Грей нападнали американския лагер при Паоли. Много по-малко на брой и изненадани от внезапната атака, американците хвърляли оръжие и вдигали ръце. Но генерал Грей затворил очи пред пълната им беззащитност, войниците му се отдали на клане и избили жестоко повече от 300 американци...

„Синия лебед“ бе изпълнен докрай. Работата беше се увеличила чувствително и Томас се принуди да наеме още две барманки. Една от добрите черти на британците беше, че плащаха с монети, докато Конгресът бе започнал да печата банкноти, наречени „континентални“: те нямаха солидно покритие и дори патриотите отказваха да ги вземат. Но в превзетия от британците Манхатън почти нямаше такива банкноти, а и когато случайно се появяваха отнякъде, ги късаха и захвърляха с презрение.

Джилиън отиде до бара и предаде поръчката на Том. Вече осемнайсетгодишна, със стройно тяло с добре закръглени форми, тя се бе превърнала неусетно в жена, която мъжете веднага забелязваха. Помагаше в общото помещение на кръчмата само привечер, когато имаше много хора. През останалото време Клодия се справяше с работата, подпомогната от двете нови барманки Дилия и Частити.

— Готово, Джилиън. — Том постави две големи калаени чаши на таблата ѝ.

Младото момиче отнесе таблата до маса, заета от трима мъже, двама от които бяха офицери. Полковник Харкрофт и капитан Беникот бяха редовни посетители, но цивилният с тях идваше за пръв път тук. Бе красив млад мъж с бяла напудрена перука. „Ако се съди от цвета на веждите му — помисли Джилиън, — косата му сигурно е тъмна.“ Бе облечен доста превзето, синият му жакет от брокат бе избродиран по ръбовете със сребърен конец. Когато се приближи, полковник Харкрофт говореше на цивилния:

— А вие, господин Мередит? Бяхте ли тук по време на окупацията?

Събеседникът му вдигна ръка, сякаш с желание да отблъсне дори мисълта за такава възможност.

— Не. Не стъпих в Ню Йорк, докато не прогонихте бунтовниците. А ако се върнат, отново ще си отида — добави той с мрачно изражение.

— Не се тревожете за това — побърза да го успокои полковникът. — Само при вида на нашата кавалерия бунтовниците изпадат в такава луда паника, че се пребиват един друг в стремежа си да избягат. — Докато говореше, поглаждаше с палец добре оформените мустачки над горната си устна. — Повярвайте ми, няма начин шепа лошо въоръжено опълчение да победи Британската империя.

— Искрено се надявам, че ще се окажете прав — въздъхна Мередит. Вдигна чашата, поставена от Джилиън пред него, и отпи солидна глътка.

— Бъдете сигурен, че войските на Негово величество дойдоха тук, за да останат. — Полковникът погледна младото момиче. — А... госпожице Уинтроп! Вие сте истинска радост за старите ми очи. — Вдигна чаша. — Пия за най-красивата барманка в колониите.

Джилиън се усмихна дръзко.

— Обзалагам се, че казвате това на всяка барманка. — Обърна се към Мередит и усмивката ѝ изчезна, когато забеляза нахалния му поглед, с който я оглеждаше от глава до пети.

— За пръв път ви виждам тук — осмели се да подхвърли тя без усмивка.

Мередит се облегна назад и я погледна с повдигната вежда, като че ли забележката ѝ бе израз на невъобразимо нахалство. Вторачи се в нея и без да бърза, я огледа отново безочливо. Устните на Джилиън бяха сочни и чувствени, очите ѝ — сиви, защитени от тежки мигли; тези очи, открити и интелигентни, искряха с вътрешна сила и одухотворяваха лицето ѝ.

— Не се притеснявай, хубаво момиче — заяви той накрая нарочно проточено. — Отсега нататък сигурно ще ме виждаш често. След като вече знам какъв прекрасен десерт се предлага в „Синия лебед“, няма начин да не дойда пак.

Дяволита усмивка заигра по устните му и той ѝ хвърли поглед, който още повече я вбеси. Изражението ѝ съвсем ясно показваше, че съвсем не е очарована от думите и държането му. Ако бе от червенодрешковците, щеше да се постарее да прикрие гнева си — никой не стига до ценна информация със сръдня. Но този мъж бе цивилен — и при това нахален.

— Още по-сигурно е, че вероятно ще ви заседна на гърлото — отвърна тя дръзко.

Той се наведе напред и щипна шеговито бузата ѝ.

— С радост ще рискувам, малка красавице.

Капитан Беникот, мъж към трийсетте, весело се засмя.

— Скъпа Джилиън, съветвам те да не влизаш в спор с Филип Мередит. — Потупа ласкаво ръката ѝ, но бащинският му маниер не подлъга младото момиче нито за миг. — Той скоро се върна от Англия с диплома за адвокат от Оксфорд и бързо се наложи като един от водещите адвокати в Ню Йорк.

— Нима? — отвърна Джилиън, очевидно невпечатлена. — А правото му да работи като адвокат включва ли и право да бъде арогантен?

Беникот отметна глава назад и се разсмя.

— За пръв път чувам да те описват така, Филип. — Усмихна се на Джилиън. — По-голяма част от дамите смятат, че господин Мередит е очарователен мъж.

Младото момиче повдигна предизвикателно вежда.

— Някои жени не са достатъчно възискателни, капитан Беникот — отбеляза студено тя и тръгна към бара.

Вцепени се за миг, когато ги чу да избухват в гръмогласен смях зад гърба ѝ. Джилиън не се съмняваше ни най-малко, че се смеят на нея и още повече се вбеси.

През следващия час се постара да не обръща внимание на Филип Мередит. Не можеше да си отговори точно защо прави това — знаеше само, че се чувства неловко край него. Тъмните му очи като че ли я разсъбличаха всеки път, когато се спираха на нея.

Тълпата посетители за вечеря започна постепенно да се разрежда. Останаха само сериозните пиячи, решени да стоят до затварянето на кръчмата.

Джалиън свали уморено престилката си. Забеляза, че Клодия говори оживено с британски офицер, хубавото ѝ лице бе сгърчено в усмивка, която — Джилиън знаеше добре това — бе само лъжлива фасада.

Сгъна престилката си с въздишка. Клодия не бе се отказала от решението си, както бе предположила сестра ѝ. Тя предлагаше тялото си срещу информация и се оказа много добра в това отношение. Колкото и да не ѝ се искаше, Джилиън трябваше да признае факта, че почти цялата стойностна информация стигаше до тях чрез Клодия. Освен това тя с презрение пускаше всяка получена монета в торбичката с парите за войската, която Том държеше в кухненския бюфет.

„Клодия — мислеше си Джилиън на излизане от общото помещение, — изглежда, притежава някакъв странен усет: как успява да се хване за необходимия човек в точния момент?“ Седмици, дори месеци минаваха, преди да приеме някой офицер в стаята си. Много от тях ѝ бяха предлагали постоянна връзка, но Клодия упорито отказваше, без отказът да влоши отношенията ѝ с тях, нещо наистина странно. Клодия притежаваше непреодолимо обаяние, което я различаваше от другите жени. И независимо от това, което вършеше, мъжете се отнасяха към нея с неочаквано уважение. Само един поглед на изумрудените ѝ очи бе достатъчен да омае по-голяма част от мъжете около нея.

Джалиън реши да поговори със сестра си на горния етаж, преди да се върне вкъщи. Едуина рядко слизаше в общото помещение на кръчмата; разделяше времето си между кухнята и грижите за двумесечната си дъщеря.

Завари я да кърми бебето в спалнята пред запалената камина: стаята се осветяваше само от огъня в нея.

— Надявах се, че ще е будна — усмихна се момичето веднага щом влезе в стаята.

— Полубудна е. — Едуина погледна дъщеря си с искрена гордост. Бяха я кръстили Констанс.

— С всеки изминат ден все повече и повече заприличва на Том — отбеляза Джилиън.

Сестра ѝ се засмя тихичко.

— Така казва и баба. — Избърса капчица мляко от ъгъла на малките розови устнички и я подаде на Джилиън. — Пак заспа.

Джилиън залюля племенничката си на ръце под ласкавия поглед на сестра си, която закопчаваше корсажа си.

— Правиш това много добре — подхвърли ѝ Едуина. — Трябва да се омъжиш и да си родиш няколко дечица. — Взе бебето от ръцете ѝ, пресече стаята и го постави внимателно в дървената му люлка.

— Едва ли ще се омъжа някога — заяви мрачно Джилиън и зарови с ръжена в огъня. Лумнаха буйни пламъци.

Едуина грижливо подпъхна одеялата под дъщеричката си.

— Мелани Картрайт и майка ѝ те каниха на безброй приеми — обади се тя. — А ти отклоняваш поканите им. Сигурна съм, че ако беше отишла, щеше да се срещнеш с някой симпатичен младеж.

— Говориш като баба — оплака се Джилиън и опря ръжена до камината. — Къщата на Картрайтови се пълни с червенодрешковци и тори също като нашата — добави тя кисело. — Достатъчно е, че се налага да ги гледам тук всеки божи ден... — Замълча за миг и изплака: — О, Едуина, кога ще свърши най-сетне тази война?

Едуина седна отново пред камината и изгледа мълчаливо сестра си, преди да заговори.

— А какво, ако британците спечелят?

Младото момиче потрепери.

— Не смей дори да мислиш така! — Наведе се, целуна я по челото и въздъхна. — А сега трябва да си ходя вкъщи.

Слезе на долния етаж и се канеше да си тръгне, когато внезапно се върна в общото помещение, без да може да обясни защо. „Може би — опита се тя да оправдае импулсивното си действие — там отново се е събрала тълпа от хора и Том се нуждае от помощта ми.“

Масата на полковник Харкрофт и приятелите му бе празна.

„Радвам се, че си е отишъл“ — каза си Джилиън, докато намяташе пелерината си. Имаше достатъчно проблеми с отблъскващите червенодрешковци, за да усложнява живота си с някакъв нахакан тори.

Излезе навън и усети студените целувки на падащите снежинки, завъртени в лудешки танц от вятъра. Момичето загърна плътно пелерината около себе си и ускори крачка.

Малко по-късно, вече в стаята си, Джилиън разреши на Кати да ѝ помогне да се съблече. Облече памучната си нощница и се отправи към писалището.

Кати внимателно сгъна дрехите на господарката си и ги прибра в гардероба. Погледна я, вече надвесена над дневника си, и въздъхна съжалително. „Какво ли драска в този дневник всяка вечер? — зачуди се тя. — Нито един младеж не я търси, отива на приеми само когато баба ѝ я завлече насила. А е толкова хубава със сивите си очи и дългата си руса коса... Крайно време е да си потърси съпруг, вместо да хаби силите и младостта си за «каузата», както я нарича тя. Само вбесява баба си, която пък толкова пламенно поддържа британците.“ Кати поклати объркано глава. За нея лично нямаше значение кой ще спечели войната — беше ѝ все едно.

— Ще имаш ли нужда от мен? — запита тя, преди да се отправи към вратата.

Джилиън само поклати глава и дори не забеляза кога Кати излезе от стаята. Измина доста време, преди да затвори дневника и да го прибере в чекмеджето.

Стуши се в леглото, но лежа дълго с отворени очи, вслушана във воя на снежната буря навън: тя виеше около ъглите на сградите като ранено животно и блъскаше безжалостно голите клони на дърветата, които стенеха и се гърчеха в бесен танц.

Бурята вилня в Манхатън през цялата нощ, но до сутринта отмина, оставяйки зад себе си дълбоки преспи, бледосиньо зимно небе и безброй ледени висулки, които хвърляха фойерверки от искри под лъчите на студено слънце.

ПЕТА ГЛАВА

Из дневника на Джилиън:

17 февруари 1778 година

Снощи сърцето ми се смрази от жал, докато слушах как някакъв тори, успял да се вмъкне в лагера при Вали Фордж, злорадстваше над страданията на нашите войници там. Спели на слама само с едно одеяло в тези ужасни студове... Като че ли и природата се опитва да помогне на враговете... Преспи от по метър и половина затруднили доставката на храна; дъвчели корите на дърветата наоколо и припадали от слабост...

В голямата камина в общото помещение на кръчмата гореше силен огън. Тя бе толкова висока, че в нея можеше спокойно да се изправи мъж със среден ръст, а ширината ѝ бе такава, че в нея можеше да се опече на шиш и най-едрият дивеч и пак да остане място.

Тази вечер обаче шишът бе празен и само огромни пънове пращяха в нея и изпълваха въздуха със силния мирис на кедрово дърво. Помещението бе приятно затоплено от огъня и петролните лампи, но стъклата на прозорците бяха заскрежени и при всяко отваряне на вратата вътре нахлуваше облак студен въздух.

Клодия бършеше масата, на която бяха вечеряли преди минути трима британски войника.

Денят бе уморителен и тя се радваше, че краят му вече се вижда. През лятото имаше по-малко работа. Военните действия като че ли се влияеха от времето: зачестяваха през лятото и се разреждаха през зимата. Червенодрешковците явно не обичаха да изоставят топлите си огънове и още по-топлите си любовници през зимните месеци. Клодия подозираше, че се надяват природата да обезсили и победи бунтовниците и без тяхната намеса.

Внезапен порив на вятъра удари в прозорците и тя неволно вдигна глава.

„Може би ще се окажат прави — помисли си унило. — И куче няма да преживее навън в нощ като тази... А какви са шансовете на много по-уязвимия човек, дори и да е стоплен от пламъка на убежденията си?“

Вниманието ѝ се насочи към масата, която почистваше.

— Прасетата са по-чисти от тези двукраки свини — измърмори тихо. Парцалът ѝ бе безнадеждно просмукан с бира и сос. Не можеше да си представи как тази комбинация бе успяла да попадне на масата от чашите и паниците им. Разбира се, били са пияни, както обикновено. Клодия се съмняваше в способностите на британците да правят нещо друго, освен да ядат, да пият и да развратничат. Приличаха си като бобени зърна — като се започне от генералите им и се стигне до най-простия войник.

Погледна към пода и направи гримаса. Мръсотията там трябваше да почака.

Нагрупа чиниите и чашите върху подноса, вдигна го и понечи да го отнесе в кухнята, но внезапно спря. В кръчмата влезе капитан Беникот, който остана за момент до вратата, като потропваше с крака и отърсваше снега от пелерината си. С него беше и още някой, но вниманието на Клодия бе съсредоточено върху капитана.

Тя замислено кимна на Джилиън, която веднага застана до нея.

— Онзи там не е ли капитанът, който винаги придружава полковник Харкрофт?

Джилиън незабелязано погледна младия мъж.

— Да, той е — отговори тихо и прехапа устни. — Интересно, не съм виждала полковника тук от две седмици.

Подносът тежеше и Клодия нетърпеливо пристъпи от крак на крак.

— Защо не се опиташ да разбереш нещо? — предложи тя на Джилиън.

Младото момиче кимна и Клодия тръгна към кухнята. Бе на половината път към масата, когато забеляза, че мъжът с капитан Беникот е Филип Мередит. Не го бе виждала от онази ноемврийска вечер преди три месеца и нямаше никакво желание да го вижда и сега.

Канеше се да се обърне и да ги прехвърли на Клодия, но беше вече твърде късно. Капитан Беникот бе уловил погледа ѝ и ѝ махаше с ръка.

— Джилиън, скъпа! — извика той весело. — Имаш клиент, направо умиращ от жажда!

Джалиън въздъхна примирено и отиде да вземе поръчката им. И двамата желяха ром и тя отиде да им го донесе.

Върна се след няколко минути и постави чашите на масата, като се усмихна предразполагащо на капитана. Той си бе свалил шапката, кестенявата му коса бе леко разрошена. „Щеше да бъде красив — помисли си Джилиън, — ако ушите му не са толкова големи, а брадичката му не е с трапчинки.“

— Напоследък не съм виждала полковник Харкрофт — подхвърли тя. — Надявам се, че не е болен. — Примигна съблазнително и пръстите ѝ заиграха по дантелата на корсажа ѝ. — Той е от любимите ми клиенти: винаги учтив, истински джентълмен. — Погледна към Мередит. Той я изучаваше с вече познатата арогантност от първата им среща. „Британец до мозъка на костите си“ — помисли си тя, сбръчка гнусливо нос и се обърна към капитана.

Той отпи от чашата си и ѝ се ухили: ясно беше, че не пие първото си питие за вечерта.

— Мога лично да те уверя, че полковникът се радва на чудесно здраве — заяви той любезно. — Наложил му се да напусне града за няколко дни. Заповеди, нали разбираш.

Джалиън се нацупи кокетливо.

— Не вярвам. Сигурно е в кръчмата на Франсис.

— О, не! — Беникот вдигна ръка, за да прикрие устата си, но не се погрижи да понижи поне малко гласа си. — Виждала ли си келнерките им? — запита я той с похотлива усмивка. — Вярвай ми, не може да става и дума за конкуренция. — Изправи се, като се подпря с една ръка на масата, за да запази равновесие, а другата постави на рамото на младото момиче. Джилиън стисна зъби и успя да не се отдръпне от вонящия на ром дъх на капитана, когато той зашепна на ухото ѝ: — Ако можеш да пазиш тайна, скъпа моя, полковникът отиде при генерал Хау във Филадельфия.

Джалиън си придаде вид на пълно безразличие, като същевременно успя да избегне нежелана прегръдка. Точно в този

момент погледът ѝ попадна на Мередит и заплашителният израз на тъмните му очи я стресна.

За миг момичето се зачуди какво му става. Голямата му ръка бе стиснала калаената чаша с такава сила, че Джилиън нямаше да се изненада, ако нещастната чаша се огъне пред очите ѝ. Нещо го бе разтревожило, но какво? И защо я гледаше така, като че ли с радост би я удушил със собствените си ръце?

Внезапно в главата ѝ проблесна сигурно обяснение на поведението му: Мередит бе вбесен, че капитанът разкрива къде се намира началникът му. Ще трябва да бъде по-внимателна; когато Филип Мередит е наблизо.

— Хубавичко момиче, нали? — въздъхна Беникот, когато Джилиън се отдалечи към бара.

„Така е — помисли си Филип и отпи глътка ром. — И флиртаджийка в добавка.“ Неволно стискаше зъби, като я гледаше как пресича от маса на маса. Бе готов да се обзаложи, че нарочно люлее така бедра.

Филип бе изненадан и обезпокоен от собствените си реакции. Какво го е грижа него, че тя се движи между масите с пияни мъже, като върти бедра и потрепва с мигли пред всеки от тях?

Без да иска, изръмжа раздражено. Момичето бе събудило нещо дълбоко вътре в него, нещо, което не бе чувствал от дълго време и — трябваше да си признае това — бе нарушило вътрешното му равновесие, независимо от него самия. Усетил бе необяснимо привличане към младото момиче още при първата им среща и се бе опитал да му се противопостави. В Ню Йорк, тази британска крепост, имаше кръчми, барманки и келнерки едва ли не на всеки ъгъл. А него нещо го влечеше неудържимо към „Синия лебед“...

Беникот забеляза погледа му, вторачен в Джилиън, и се наведе към него.

— Не си губи времето с нея — захили се той, а после кимна към Клодия. — Виждаш ли тази разкошна чернокоса красавица? Първостепенна развратница, поне така се говори. — Той въздъхна и пресуши чашата си. — За съжаление има слабост към офицерите с висок чин.

Филип погледна за миг Клодия и отново върна погледа си към Джилиън.

— Тя по договор за чиракуване ли е тук?

— Кого имаш предвид? — запита Беникот и се дръпна изненадано назад. Никога не бе чувал за блудница с договор за чиракуване.

Филип погледна раздразнено капитана.

— Онова хубаво момиче, за което говорехме.

Беникот поклати глава.

— О, не. Тя е балдъза на кръчмаря.

Мередит се опита да си спомни името му. Помнеше обаче много добре името на момичето — Джилиън Уинтроп. Не бе забравил нито лицето ѝ, нито фигурата ѝ.

След около час Джилиън забеляза, че капитан Беникот става и намята пелерината си. Каза нещо на Мередит и се отправи с неуверена крачка към изхода, като се блъскаше в маси и столове.

Джилиън погледна към масата им, готова да я почисти веднага след изчезването на Мередит. Но вместо да си тръгне, той се обърна към нея и щракна с пръсти.

Щракна с пръсти! На нея! Гневна червенина заля бузите ѝ. Тя не се помръдна и той повтори обидния си жест и този път го придружи с подвикване:

— Ей, вие! Елате тук!

„По дяволите! Да не си мисли, че съм уличница на повикване?“

Джилиън гневно се отправи към масата му с пламнали от яд очи.

— Какво има? — запита тя без следа от учтивост.

Той вдигна вежда и заговори с по-остър тон, отколкото възнамеряваше. За пръв път му се случваше жена да се държи така с него.

— Предлагате и храна, нали? Какво да поръчам?

— Искате менюто? — продължи Джилиън със същия тон.

— Не е нужно. — Той се облегна на стола си. Наистина бе много хубаво момиче: точно както си я спомняше от първата им среща. Очите му се спряха за миг на добре оформените ѝ гърди под стегнатия корсаж. Откъсна с усилие очи и запита:

— Какво препоръчвате?

— Вечеря в кръчмата на Франсис — предложи тя мило.

Филип се втренчи в нея за миг, после обърна глава към съседната маса.

— Какво ядат там?

— Яхния от стриди.

— Прекрасно. — Бутна празната чаша към нея. — Искам горещ чай с малко ром. Малко!

Джалиън взе чашата с желание да я стовари върху напудрената му перука, но се въздържа.

Все още кипеше от гняв, когато се върна с табла, върху която бе поставила паницата с яхния, чая с ром и няколко дебели филии хляб.

Постави внимателно чашата и хляба на масата и вдигна паницата с яхния. Но когато протегна ръка да я постави пред него, някой я ощипа отзад, тя трепна, сосът на яхнията се разля върху масата и покапа върху бричовите на Мередит.

Младото момиче се обърна разгневено, но само за да види как глупавият шегаджия се измъква през вратата.

— Заливането на гостите с храна да не би да е специалитет на заведението?

Тя се обърна рязко и се вторачи в разлятата течност.

— О-о-о! — Измъкна кърпа от джоба на престилката си и бързо се залови да бърше масата. — Ще ви донеса друга...

Видя го да вади кърпичка, за да избърше бричовите си. Действията му бяха придружени с мърморене по адрес на несръчните келнерки.

Тя скръцна със зъби.

— Казах вече, че ще донеса друга порция. Няма защо да се държите така, като че ли съм го направила нарочно.

— Нямахте да се изненадам ни най-малко, ако го бяхте направили — измърмори той, все още зает с петното върху скъпите си бричове.

Тя постави ръце на кръста си.

— Късметлия сте, че не излях цялата яхния в скута ви.

— Мисля, че го направихте. — Пусна с отвращение пропитата със сос от яхния кърпичка на масата и я изгледа раздражено.

Джалиън тръсна гневно глава и се обърна, но той я сграбчи за ръката и я задържа.

— Размислих. Искам някакво рибно ястие, каквото и да е то. — Погледна намокрените си бричове. — Тази вечер се наситих на яхния от стриди.

Джалиън рязко освободи ръката си. „Потръпнах, когато ме докосна, защото съм ядосана“ — каза си тя.

— Ще уредя да ви сервират — заяви студено момичето с желание да увеличи колкото е възможно разстоянието между тях.

Провери всички тенджери и тигани в кухнята.

— Рибата свърши ли? — запита тя Менди, която бършеше чинии и ги подреждаше в кухненския бюфет.

— Има само рак.

Джалиън се усмихна лукаво.

— Напълно подходящо за него — промърмори.

Извика Дилия и я помоли да отнесе приготвената порция на Филип Мередит. Но продължи да поглежда към масата му пряко желанието си. Той изглеждаше изцяло погълнат от вечерята си.

Когато се улови, че го поглежда за трети или четвърти път, Джалиън реши да се стегне и да не допуска този отвратителен мъж да си помисли, че се интересува от него. Естествено бе да се стресне, когато след около трийсетина минути той неочаквано се изправи до нея.

— След като най-сетне ми се даде възможност да се нахраня, трябва да призная, че храната тук е много добра.

Джалиън го погледна подозрително.

— Съжалявам само, че нямам време за... а-а-а... десерт. — Сложи шапката си, постави пръсти под брадичката ѝ и повдигна леко лицето ѝ към своето. — Може би следващия път...

Джалиън усети, че ушите ѝ пламнаха — дано бузите ѝ поне да не са почервенели...

— Надявам се, че няма да има следващ път — бързо измърмори тя и дръпна главата си настрана от топлите му пръсти. И сега тялото ѝ внезапно потръпна при допира на пръстите му. Това се случваше винаги когато му се гневеше, а тя се гневеше всеки път, когато се случеше да говори с него. Торите провокираха гнева ѝ.

— О, ще има следващ път — обеща ѝ той и се усмихна бавно и вбесяващо уверено.

Тръгна към вратата, но се обърна да я погледне още веднъж, като че ли внезапно се бе сетил за нещо.

— Между другото, не се тревожете, ако утре вечер позакъснея. Понякога работата ме задържа по-дълго, отколкото ми се иска. —

Усмихна се и спокойно се отдалечи към вратата.

Този път Джилиън бе сигурна, че бузите ѝ са яркочервени.

„Да се тревожа? — беснееше тя възмутено и скърцаше със зъби. — За мен ще бъде истинско облекчение никога да не го виждам!“

* * *

Филип Мередит започна редовно да вечеря в „Синия лебед“, но Джилиън винаги гледаше да се занимава с нещо друго или дори се оттегляше в кухнята, когато имаше опасност да се наложи тя да му сервира.

Той се правеше, че не обръща внимание кой му сервира. С някакво необяснимо раздражение Джилиън наблюдаваше как Дилия и Частити му се умилкват и флиртуват с него: те като че ли се мъчеха да се изместят една друга, когато ставаше въпрос за неговата маса. Джилиън чуваше ясно смеха им, с който отвърщаха на закачките му.

— Наистина е чудесен — възкликна Дилия една вечер. Лицето ѝ бе почервеняло, а очите ѝ блестяха, както блестят очите на жена, току-що получила приятен комплимент. — Каза ми, че косата ми е като тъкано злато.

Джилиън направи гримаса.

— Нима? — Неволно вдигна ръка, за да подпъхне кичур от собствената си златиста коса под бонето. Доколкото виждаше, косата на Дилия бе светлокестенява. Е, вярно, имаше няколко жълтави ивици в нея...

— Той каза още — продължаваше възторжено Дилия, — че кръстът ми бил толкова тънък, че можел лесно да го обгърне само с едната си длан!

Джилиън изсумтя едва чуто. Дилия тежеше не повече от четирийсет килограма и талията ѝ наистина бе тънка, но чак пък толкова... „Колко е глупава само!“ — помисли си Джилиън с необяснимо раздражение. Но външно съумя да се усмихне на щастливото момиче.

Когато Дилия се отдалечи, Джилиън погледна ядосано към Филип Мередит, но той като че ли изобщо не я забелязваше.

До края на тази вечер, както и на следващите, младото момиче се държеше необичайно рязко с всички, които имаха нещастieto да я заговорят.

* * *

До първата седмица на март Джилиън успя да се освободи до известна степен от необяснимата власт на Филип Мередит над настроенията ѝ: помогна ѝ и благоприятната промяна на времето. Бе все още студено, но температурите бяха значително по-високи. За нейна радост снегът усилено се топеше, докато накрая останаха снежни петна само в сенчестите места.

Но с идването на пролетта Джилиън забеляза в любимия си град и признаци на оскъдица. Все по-трудно се намираха най-нужните стоки и всеки се мъчеше да се справи, с каквото има подръка.

Не достигаше и храната. Откакто се помнеше, по улиците скитаха свободно прасета и кози и ядяха отпадъци или каквото изровят от боклуците. Ден след ден броят им намаляваше: гладът настъпваше бавно, но сигурно сред по-слабо привилегированите жители на големия град...

Но отпадъците се увеличаваха. Както и боклукът.

ШЕСТА ГЛАВА

Из дневника на Джилиън:

30 март 1778 година

Така се надявах, че досега войната ще свърши... Дори френският крал Луи призна независимостта ни! Но крал Джордж упорито държи на своето. Досега трябваше да е разбрал, че американците ще се изтеглят от бойното поле само като победители! Той не иска да проумее, че колкото и добре да е екипирана една армия, тя е безсилна пред нещо така недосегаемо като стремежа към свобода: няма сила, която да може да победи жаждата за свобода...

След двата дъждовни дни тази сутрин синьо безоблачно небе поздрави Джилиън с „добро утро“. Зарадва се много: бяха решили с Клодия да отидат до Хановър Скуеър днес, ако времето разрешаваше. Джилиън бързо си облече жълта копринена рокля и Кати я завари да си връзва панделките по корсажа.

— Станала си рано тази сутрин — възкликна Кати и се приближи да ѝ помогне.

— Напротив, късно — отвърна момичето. — Двете с Клодия ще ходим по магазините. Обещах ѝ да бъда в кръчмата в девет часа, а вече минава десет!

Кати разплете косата на Джилиън и взе гребен.

— Сигурна съм, че магазините са все още по местата си — промърмори тя.

Джилиън прехапа устни и седна пред огледалото на тоалетката си. Знаеше защо се бе успала: зад гърба ѝ беше дълга безсънна нощ. Бе заспала някъде след полунощ, защото бе мислила за Филип Мередит и се бе питала къде ли е. Не бе се вясвал в кръчмата от цяла седмица. Не

че я бе грижа, разбира се. Честно казано, бе ѝ напълно безразлично дали някога ще го види отново.

Но той бе изчезнал така внезапно. Бе идвал всяка вечер в „Синия лебед“, после изведнъж престана да идва.

„Заради работата си? — питаше се тя. — Каква работа може да принуди един адвокат да напусне града? Или най-сетне бе разбрал, че тя не иска да има никакво вземане-даване с него? Сигурно.“ В такъв случай трябваше да се чувства облекчена, а не да се мята в леглото почти цяла нощ...

Гласът на Кати най-сетне стигна до съзнанието ѝ и я стресна.

— Попитах те няколко пъти искаш ли да дойда с теб.

— О, не. — Джилиън скочи и бързо грабна шала си, без да обръща внимание на озадачения поглед на Кати. — Баба ми долу ли е?

— Не. Излезе веднага след закуска.

— Когато я видиш, кажи ѝ къде съм — заръча Джилиън и изхвърча от стаята.

* * *

Почука на вратата на Клодия малко по-късно, задъхана от тичане.

— Готова ли си? — извика тя.

Вратата веднага се отвори и на прага застана усмихната Клодия.

— Очаквах това излизане цяла седмица. — Вдигна шала си. — Омръзна ми да нося постоянно едни и същи рокли.

Джилиън кимна съчувствено, въпреки че този проблем ѝ бе непознат.

— Тази рокля ти стои много по-добре, отколкото на мен — въздъхна тя, като огледа Клодия.

Това не беше празен комплимент. Клодия бе облечена в стара рокля на Джилиън: тъмнозелен корсет върху бяла блуза. Горната част на корсета завършваше с дантела. Памучната пола бе на бели и зелени ивици. Цветът ѝ подчертаваше изумрудените очи на Клодия и стройната ѝ фигура.

Клодия се радваше, че ще може да разнообрази оскъдния си гардероб. Всичките ѝ дрехи бяха изгорели, с изключение на раздраната

и зацапана със сажди рокля, в която я бяха намерили. Едуина и Джилиън ѝ бяха осигурили няколко рокли, а Том ѝ бе дал скромен заем, за да си купи най-необходимото. Бе изплатила заема и беше спестила пари, които сега искаше да изхарчи.

Когато слязоха на улицата, Джилиън предложи да вземат карета.

Клодия погледна безоблачното небе и слънчевите лъчи стоплиха бузите ѝ.

— Не, не! Денят е толкова хубав! Хайде да повървим.

На Хановър Скуеър те радостно влизаха от магазин в магазин, избираха или отхвърляха платове, дантели и панделки. В магазина за платове Клодия дълго прехвърля топ след топ, докато на Джилиън ѝ се стори, че са видели всичко, което Ню Йорк можеше да предложи в този момент. После отидоха при шивачката, която внимателно взе мерките на Клодия. От шивачката влязоха в обуцарницата и тесните стъпала на младата жена бяха очертани с въглен върху мека кожа: новите ѝ рокли щяха да бъдат съчетани с подходящи по цвят и модел обувки.

Следобедът вече преваляше, когато се спряха пред някаква шапкарница, за да огледат изложените шапки и бонета.

— Останаха ми пари само за още една покупка — заяви Клодия весело. — И после ще...

— Добър ден, госпожице Уинтроп. Какво неочаквано удоволствие.

Обърнаха се и видяха Филип Мередит да се приближава към тях. Той докосна учтиво периферията на шапката си.

— Избрали сте прекрасен ден за пазаруване — продължи мъжът с обезоръжаваща усмивка.

Бузите на Джилиън пламнаха и тя побърза да представи Филип на Клодия с надеждата, че ще съумее да прикрие нежеланото изчервяване.

Филип кимна любезно въпреки студенината на Клодия. „Хубава жена — помисли си той, — но някак смразена.“ Беникот му бе казал, че е блудница и сигурно е вярно, защото бе чул същото и от друго място. Зелените ѝ очи го гледаха така, че тръпки полазиха по гърба му. „Тази жена е прекалено студена. Само много специален мъж може да пробие бариерата ѝ от студена резервираност“ — заключи той.

Обърна се към Джилиън леко смръщен: не му харесваше, че тя е в компанията на жена като Клодия Дънхам.

— Каретата ми не е далеч — предложи той, като направи неясен жест с ръка.

— Още не сме приключили с покупките — отговори Джилиън, която бе успяла да се съвземе до известна степен от внезапната му поява.

— С удоволствие ще ви изчакам.

Клодия повдигна тънка вежда.

— Нима времето ви е толкова много, че си разрешавате да го пилеете така, господин Мередит?

Филип не обърна внимание на сарказма.

— Не е така — призна той. — Но мога да си разреша някой и друг час, за да се насладя на компанията на две прекрасни дами.

— Трябва да се прибираме — измънка Джилиън. „Явно не е бил извън града...“

— Глупости! — възрази Филип. — Убеден съм, че и двете ще се почувствате добре, ако хапнете нещо.

Без да изчака за отговор, той хвана ръката на Джилиън и я поведе към отсрещното кафене. Младото момиче хвърли безпомощен поглед през рамо, за да се увери, че Клодия ги следва.

Филип я огледа от глава до пети с усмивка.

— Надявам се, че отсъствието ми не те е огорчило прекалено много. — Наведе глава и прошепна в ухото ѝ: — Уверявам те, че само най-належащи задължения могат да ме задържат настрана от компанията ти.

Топлият му дъх на шията ѝ я накара да потрепери. Препъна се и ръката му се стегна, за да я подкрепи.

— Лъжете се, господин Мередит — отвърна тя най-студено. — Дори не съм забелязала отсъствието през последната седмица.

Филип се засмя тихо.

— Последната седмица? — повтори той замислено и леко стисна ръката ѝ. — Ако не сте го забелязали, откъде знаете, че съм отсъствал седмица?

Пръстите му върху ръката ѝ я изгаряха като с нажежено желязо и тя побърза да я издърпа.

— Не знам. Това беше... само предположение.

— Изключително точно предположение — помърмори той.

Когато стигнаха до кафенето, Филип отвори галантно вратата и едва не се сблъска с британски офицер.

— Сър! — възкликна той. — Моите извинения.

Джилиън размени гневен поглед с Клодия, когато Филип даде път на офицера.

— Защо му дадохте път? — запита тихо Джилиън, когато седнаха на една от масите.

Филип замълча за миг, преди да ѝ отговори.

— Вежливостта никога не е излишна, госпожице Уинтроп. Лошите маниери не помагат за разрешаване на проблемите.

Джилиън кипеше от яд. Клодия извърна глава. Келнерът донесе поръчката им: кафе за Джилиън и Клодия, чай за Филип.

— Допускате ли случай, който да оправдае проява на неучтивост? — запита уж между другото Джилиън, докато отпиваше от кафето си. Представяше си какво мисли Клодия. Може би тя трябваше да бъде вежлива с войниците, които я бяха нападнали! Младото момиче искрено съжаляваше за краткия разговор на четири очи, преди да влязат в кафенето. Погледна незабелязано мъжа пред тях. И днес бе облечен като за бал. Тъмнозеленият му жакет от брокат бе с перлени копчета и кадифени маншети. Вратът му потъваше в пяна от бяла дантела.

— За мен няма случай, който да оправдае неучтиво поведение — отговори спокойно Филип. Той дори изглеждаше като че ли изненадан от подобна възможност, но Джилиън имаше чувството, че се опитва да я подведе: знаеше, че бе способен и на груби действия. Наведе се над масата и заговори с нисък, конспиративен тон: — Трябва ли да разбирам, че вие гледате на войските на Негово величество като на нашественици, към които трябва да се отнасяме неучтиво?

— Сигурна съм, че госпожица Уинтроп не мисли така — намеси се Клодия, преди Джилиън да успее да изстреля гневния отговор, който пареше върха на езика ѝ. Остави чашата си на масата и стана. Джилиън я последва, изпълнена с благодарност. — Няма нужда да ни изпращате до дома — продължи Клодия, когато и Филип се изправи.

— Както желаете — отговори учтиво той, възпрян от резкия ѝ глас. Не му оставаше нищо друго, освен да проследи с поглед двете жени, които събраха пакетите си и напуснаха кафенето. На устните му играеше лека усмивка.

— Не разбирам какво има около този човек, което ме напруга така — измърмори Джилиън, когато излязоха на улицата.

— Той очевидно е верноподаник — отбеляза Клодия. Пресякоха улицата и се отправиха към магазина, пред който ги бе спрял Филип. Младата жена погледна замислено Джилиън. — Трябва да внимаваш какво говориш, когато си близо до него.

— Опитвам се — защити се Джилиън. — Но... — Въздъхна и замълча. Трудно ѝ беше да обясни дори пред себе си странните си реакции, когато бе в компанията на Филип Мередит.

„Клодия е права — реши Джилиън. — Чисто и просто няма да обръщам повече внимание на този мъж.“

Но по-лесно бе да вземе решение, отколкото да го изпълни на практика. През следващите няколко седмици Филип Мередит се появяваше всяка вечер в „Синия лебед“ или в компанията на един-двама британски офицери, или сам. Още щом го забележеше, Джилиън вземаше мерки за неговите поръчки да се погрижи някое от двете момичета.

* * *

Най-сетне дойде април с характерните внезапни валежи, ярко пролетно слънце и свежа зеленина. На Джилиън ѝ се струваше, че земята се раззеленява само за една нощ, а дърветата бързат да скрият кафявото си зимно одяние под зелен облак изумрудени листенца. По ранноцъфтящите храсти се пукнаха първите цветни пъпки.

Една съботна вечер към края на месеца Джилиън излезе от кръчмата след десет часа и забърза към къщи. Тази вечер Филип бе дошъл рано, но си бе отишъл веднага след вечеря. Вероятно най-сетне му е станало ясно, че тя не иска да има нищо общо с него.

Бе се отдалечила само на няколко стъпки от тъмната веранда, когато някой я хвана за ръката. Джилиън стреснато пое дъх.

— Избягваш ме — каза Филип и пристъпи към нея извън сянката на близкото дърво. Пелерината му бе тъмна и единствено бялата перука му пречеше да се слее напълно с нощта.

Джилиън го изгледа гневно.

— Каква дързост! — възкликна тя възмутено. — Изплаши ме до смърт!

— Но постигнах нещо — отбеляза той с характерната си бавна усмивка. — Държиш се с мен, като че ли съм невидим. Питам се мен ли избягваш или собствените си чувства?

Джалиън изтегли ръката си от неговата.

— Не разбирам за какво говориш. — Опита се да продължи пътя си, но той застана пред нея.

— Струва ми се, че разбираш много добре какво имам предвид. — Погали атлазеногладката ѝ буза с пръст. — Знам, че е така — прошепна повече на себе си, отколкото на нея.

— Какво каза? — Джилиън знаеше, че не трябва да стои така, но бе като хипнотизирана. Дори и в полумрака забеляза очите му да се плъзват по извивката на гърдите ѝ и странна топлина заля тялото ѝ. Загърна се по-плътено в шала си с разтреперана ръка. Знаеше много добре, че не трепери от страх и се питаше как е възможно да реагира така бързо и с такава готовност на всяко негово докосване.

Той не отговори на въпроса ѝ. Вместо това, бавно протегна към нея ръце и я притегли към себе си. Джилиън се опита да се издърпа, но силните му ръце я задържаха без усилие. Филип бавно наведе глава и продължително я целуна. На Джилиън ѝ се стори, че се носи — лека като перце — из пространството и тя разтвори устни под неговите. Усети дланта му върху гърдата си: палецът му нежно погали върха ѝ и усили приятната топлина, която се стичаше по нея...

Когато най-сетне я освободи от прегръдката си, Джилиън се залюля и се опря с ръка на ствола на дървото до тях, за да се закрепят. Доколкото можеше да види, изражението му бе съвсем спокойно — като че ли нищо не се бе случило.

— Защо... Защо направи това? — запита с треперещ глас.

Той отметна глава назад и я погледна развеселено.

— Не си ли целувана досега?

Джалиън не смяташе да отговори на този въпрос. Дръзката му усмивка бързо угаси пламъка, който неочаквано беше обхванал тялото ѝ. Отново я заля гореща вълна, но този път от гняв.

— Не отговори на въпроса ми — настоя той.

Дишането ѝ се бе успокоило.

— Не смей да се доближаваш повече до мен. Ако ме докоснеш отново, ще... ще поискам да те арестуват!

Той повдигна вежда.

— Наистина ли? Нима нарушавам закона, когато целувам хубавичка келнерка? — Бавно обърна глава. Двамата се намираха на не повече от три метра от кръчмата; кухненският прозорец беше отворен. Той отново погледна Джилиън. — Достатъчно беше да извикаш, но ти не го направи...

Джалиън вдигна брадичка.

— Сега обаче ще го направя! — Не искаше да обръща гърба си към него и остана до дървото.

Филип погледна тъмната и пуста улица.

— Къде живееш? Ще те изпратят.

Младото момиче изправи гръб и още по-подчертано вдигна брадичка.

— Не, благодаря. Предпочитам да бъда изпращана от червенодрешковци, отколкото от такива като теб!

Обърна се и направи крачка напред, но той пак я хвана за ръката и я завъртя с лице към себе си.

— Какво искаш да кажеш с това? Какво осъдително намираш в червенодрешковците?

Джалиън стреснато преглътна: бе забравила пред кого говори.

— Имам предвид всички войници — побърза да заглади грешката си тя. — Знаеш какви са.

Той я пусна, но я задържа на място с тъмния си замислен поглед.

— Всъщност нямам представа — призна си Филип.

— Понякога са... много фамилиарни. — Оправи шала си, който се бе смъкнал от раменете ѝ.

— Не мисля, че това може да те притеснява.

Джалиън го погледна бързо.

— Какво искаш да кажеш?

— С впечатление съм, че ти преднамерено подканваш този вид отношение към теб.

Джалиън пое дълбоко въздух, когато схвана значението на думите му, и вдигна побесняла ръка да го удари по самодоволното му лице, но той лесно хвана китката ѝ.

Младото момиче рязко издърпа ръката си.

— Не си спомням да съм подканвала теб!

Завъртя се на пети и бързо закричи към къщата на баба си, почти сигурна, че той ще я последва. Обърна се едва когато пресече овощната градина. От Филип Мередит нямаше и следа.

* * *

Малко по-късно Джилиън побърза да освободи Кати — имаше нужда да остане сама. Трепереше от потисната ярост. Съблече се и захвърли дрехите си върху стола наблизко. Усещаше гърдата си все още топла и тръпнеща от неочакваната ласка. Докосна боязливо хладната си кожа. Нямаше външен знак за пулсиращата горещина, която чувстваше на това място...

Кати бе подготвила леглото за спане и бе поставила нощницата ѝ в долния му край. Младото момиче я грабна и бързо я навлече.

Седна пред тоалетката си и махна фибите, които задържаха косата ѝ. Златисти вълни се спуснаха по гърба ѝ почти до кръста.

„Нормално ли е на една жена да омекват коленете, когато я целуват?“ — питаше се тя, все още разтърсена от преживяното.

Преди много години родителите ѝ даваха прием и младо момче си бе откраднало целувка от нея, докато се разхождаха в градината. Тогава тя бе едва дванайсетгодишна, а момчето беше на четиринайсет.

Джилиън си спомняше ясно случилото се, защото тогава се смя до сълзи. Момчето — Сет, да, така се казваше — страшно се обиди и избяга, като я остави сама в посребрената от лунна светлина градина.

Филип бе поискал да знае дали някога се бе целувала. По принцип — да, веднъж. Джилиън не броеше няколкото случая, когато не бе успявала да се изплъзне и пиан войник залепваше устни към бузата ѝ. Но тези целувки предизвикваха само тръпки на отврата по тялото ѝ.

В дъното на сърцето си Джилиън знаеше, че тази нощ бе целуната за пръв път.

Не бе се смяла, нито бе изпитала отвращение.

Независимо от това, не можеше да понася този мъж!

Грабна четката и започна енергично да разресва косата си, като че ли по този начин можеше да изчетка настрана и мислите си...

СЕДМА ГЛАВА

Из дневника на Джилиън:

27 юни 1778 година

Не виждам края на тази война... Оставката на британския главнокомандващ — сър Уилям Хау — не се отрази ни най-малко: той бе заменен със сър Хенри Клинтън, хитър мошеник, който се опитва да въвлече индианците в помощ на недостойната си кауза.

Този приятен съботен следобед Джилиън и Едуина седяха в гостната на Кармодови. Единайсетмесечната Констанс играеше на одеялото, постлано от Едуина така, че да е изложена на топлите лъчи на слънцето, които струяха през отворения прозорец.

Едуина седеше на стол с подпъхнати под жълто-зелената си раирана пола крака; кестенявата ѝ коса бе грижливо прибрана под бяло боне. Кърпеше една от памучните ризи на Том.

Джилиън я поглеждаше от време на време, изпълнена е възхищение от сръчността ѝ. Не умееше да шие и никога нямаше да се научи. Върху коленете ѝ лежеше бебешко одеялце, върху което работеше от месеци.

— Докато го свърша, Констанс ще стане мома за женене — промърмори тя, когато кракът ѝ отново се скъса.

— Защо дърпаш и натискаш иглата така? — Едуина дори не вдигна очи от работата си: знаеше добре какъв е проблемът на сестра ѝ. Джилиън не проявяваше нужното търпение, когато ставаше въпрос за шиене или бродирание. — Не е необходимо да размахваш иглата по този начин.

Джилиън ѝ отговори с въздишка. Едуина не бе права — кракът бе виновен: много по-слаб бе от този на сестра ѝ.

— Видя ли корабите, които пристигнаха тази сутрин? — запита тя, докато вдяваше скъсания конец.

Едуина кимна.

— Още наемници.

Джалиън отпусна ръце върху ръкоделието си.

— Това е работа на Клинтън.

— Права си. Той не ни симпатизира като генерал Хау — отбеляза Едуина.

Джалиън я погледна стреснато.

— Симпатизира?! — Едва не се задави от възмущение и изненада.

Едуина продължаваше невъзмутимо работата си.

— Защо бе сменен според тебе?

— Беше мързелив и нерешителен — отговори бързо Джалиън.

— Да — съгласи се Едуина. — Но случайно или нарочно?

Джалиън смръщи вежди.

— Какво искаш да кажеш? Сестра ѝ направи възелче, прекъсна със зъби конеца, постави ризата настрана и прибра иглата си в инкрустираната с емайл кутия за шевни принадлежности.

— Спомняш ли си деня, в който британците прогониха американците от Манхатън? — Изчака сестра ѝ да кимне и продължи: — Този ден можехме да бъдем разбити веднъж завинаги. Американците бяха по-малко от пет хиляди души, а генерал Хау имаше на разположение почти дващест хиляди пехотинци, без да говорим за петдесетте военни кораба. Но той не преследваше американците, когато те започнаха да напускат позициите си.

Джалиън не бе убедена.

— Сигурно е бързал да се прибере в леглото на любовницата си.

Едуина се усмихна.

— Може и да си права. Хау като че ли прекарваше повече време с госпожа Лоринг, отколкото с офицерите си. — Наведе се към сестра си: — Чу ли, че Мелани Картрайт ще се омъжва?

Джалиън вдигна глава от ръкоделието, над което се потеше.

— Не. За кого?

Едуина се засмя.

— Капитан Беникот, представи си.

— Ще се омъжва за червенодрешковец? — Джилиън потръпна от отвращение. Но какво друго можеше да се очаква от Мелани? Баща ѝ, Джеймс Картрайт, бе верноподаник. Отвори уста, за да каже още нещо, когато в стаята внезапно влезе Друсила, черната слугиня на баба ѝ. Сигурно се бе случило нещо — тя рядко идваше тук.

— Баба?... — Гласът ѝ потрепери от тревога и напрежение.

— Не, не, госпожице Джилиън. Баба ви е добре — побърза да я успокои Друсила с усмивка. — Но ще имаме гости за вечеря и ме изпрати да те повикам.

Джалиън въздъхна облекчено.

— Добре. Кажи ѝ, че идвам веднага. Колко ще бъдат гостите?

— Повече от един, но не знам кои и колко.

Джалиън прехапа устни. Надяваше се, че този път поне баба ѝ не е поканила британци: напоследък правеше само това. Но каквито и да са гостите, трябваше да се преоблече. Прибра ръкоделието и погледна сестра си.

— Ще се опитам да дойда довечера.

— Не се притеснявай. Клодия и двете момичета ще се справят с работата. — В топлите ѝ кафяви очи проблеснаха искри. — Кой знае? Баба може да е поканила някой симпатичен младеж и да прекараш приятно.

Джалиън поклати глава и въздъхна. Ако баба ѝ наистина е поканила някой „симпатичен младеж“, той без съмнение ще е с яркочервена униформа.

* * *

Няколко минути по-късно се прибра вкъщи и веднага погледна в гостната, но Алис не беше там.

— Бабо? — извика тя.

— Баба ви се облича на горния етаж, госпожице Джилиън — осведоми я Уилям, който бършеше прах в коридора.

Преди да се качи в стаята си, Джилиън се отби да огледа приготвената за вечеря маса. Аха, пет комплекта прибори. Тази информация обаче не разкри нищо за очакваните гости.

Вдигна поли и изтича нагоре по стълбите, като викаше същевременно Кати.

— Знаеш ли кои ще идват на вечеря? — запита я тя, веднага щом Кати влезе в стаята. Започна да се съблича, без да чака помощта ѝ.

Кати се засмя.

— Баба ти не разговаря с мен за гостите си. — Посочи легена до тоалетката. — В легена има вода, измий се, ако искаш. — Подаде ѝ кърпа и вдигна порцелановата кана, за да ѝ полее.

Младото момиче се изми, Кати извади рокля от гардероба и я разстла на леглото.

Джалиън още се бършеше енергично, когато чу Кати да си тананика весела мелодия. Тя търсеше на колене пред гардероба обувки, които да подхождат по цвят на роклята.

Погледна я зачудено и хвана усмивчицата, която играеше по устните ѝ.

— Изглеждаш много щастлива днес. — Беше озадачена: никога не бе виждала младата слугиня в такова слънчево настроение, направо пръскаше радостни искри.

Кати се приближи към Джалиън с обувки в ръка.

— Съжалявам. — Но не изглеждаше разкаяна.

Джалиън се засмя.

— Не съжалявай. Радвам се да те видя толкова щастлива. — Смъкна бързо фустите си и отново погледна Кати: смееха се дори кафявите ѝ очи. — Хайде, изплюй камъчето! — заповяда тя. — Виждам, че почти се пръскаш от желание да споделиш нещо.

Кати се изчерви.

— Не знаех, че е толкова очевидно.

— Разбира се, че е. Хайде, започвай.

— Ами... — Кати се изкашля и пръстите ѝ заиграха с ръба на бялата престилка, която носеше върху кафявата си рокля.

— Срегнах един младеж...

— Така си и помислих! — възкликна триумфално Джалиън. Хвана Кати за ръката, поведе я към леглото, седна и я дръпна до себе си. — Кой е той? Къде го срещна? Познавам ли го?

Кати отвърна със смях на залпа от въпроси.

— Казва се Едуард и работи при обуцаря на Хановър Скуеър. Преди две седмици Поли ме помоли да взема ботушите на Уилям на

връщане от пазар. Едуард ми ги даде. Разбира се — добави тя бързо, — тогава още не знаех името му.

— А как разбра? — запита Джилиън е усмивка.

— Разменихме си имената при втората ни среща.

— При втората среща? — Джилиън повдигна въпросително вежда. — Колко чифта ботуши има Уилям?

Кати притисна ръка към устата си, за да задуши напирания смях.

— Не знам. През свободния си ден се разходих случайно край магазина...

— И той „случайно“ те забеляза. — Джилиън прегърна импулсивно младото момиче. — Кати, истински се радвам, че вече си имаш някого. Пожелавам ти от сърце всичко да завърши добре.

През отворения прозорец нахлу шум от приближаваща се карета и двете млади момичета бързо скочиха от леглото.

* * *

Малко по-късно Джилиън слезе по стълбите много по-трудно, отколкото ги изкачи. Роклята ѝ от синкаво-бяла тафта се носеше с обръчи от китова кост, които бяха плоски отпред и отзад, но издадени почти с по петнайсетина сантиметра от двете страни на талията ѝ. Избродираното със сребърен конец квадратно деколте бе достатъчно ниско, за да изложи на погледите изкусителна част от извивката на сочните ѝ гърди.

В подножието на стълбата Джилиън пооправи за последен път косата си: тя бе опъната назад и подредена в къдрици, които се спускаха от върха на главата ѝ до раменете.

От гостната се чуваха гласове и Джилиън се отправи в тази посока. Влезе и за миг спря на прага. По-голяма част от мебелировката на тази стая бе докарана от Лондон и бе в грациозния стил на кралица Ана с богата тапицерия от коприна и дамаска.

Джилиън пристъпи в стаята и замря при вида на високия, елегантно облечен мъж, изправен до камината.

— Джилиън, скъпа. — Алис я погледна от канапето и се усмихна. — Имам удоволствието да ти представя господин Филип Мередит.

Той пристъпи напред и поклонът му можеше да направи чест на всеки царедворец.

— Удоволствието е мое, госпожице Уинтроп. — В тона му не пролича изненадата, преминала през него с бързината и силата на светкавица. Бе започнал да работи за Алис Уортън преди три седмици; тя наистина бе споменала на няколко пъти за внучката си, но никога по име.

Джалиън вдигна леко ветрилото си и кимна. Ако баба ѝ бе поканила тази вечер генерал Вашингтон, едва ли щеше да я шокира по силно.

Моментната тишина бе нарушена от чукалото на външната врата и Уилям отиде да отвори.

— Извинете ме, трябва да посрещна другите си гости. — Алис стана и лекото шумолене на черната ѝ копринена пола заглъхна във фойето.

Джалиън седна грациозно с изправен гръб. Нямаше намерение да зарадва Филип Мередит, като издаде изненадата си. Желаше да демонстрира само пълна липса на интерес.

— И така, у вас има много повече от това, което око вижда, госпожице Уинтроп — каза Филип, когато останаха сами.

— Какво искате да кажете, сър? — Размаха ветрилото пред лицето си.

— Тук правите впечатление на сериозна и добре възпитана млада дама... далеко сте от малката флиртаджийка в кръчмата, която върти съблазнително очи пред всеки офицер, изпречил се на пътя ѝ.

Джалиън затвори ветрилото си и отпусна ръце на скута си.

— Как смее да говорите така!

— Смея, защото не одобрявам поведението ви, както ще постъпи и баба ви, ако знае — отговори той.

— Не ме е грижа дали одобрявате или не моето поведение! — гневно го прекъсна тя.

— А колкото до връзката ви с госпожица Дънхам — продължи той, без да обръща внимание на избухването ѝ, — не намирам думи, с които да я окачествя. Освен ако — той я погледна с ръце на гърба — вие и госпожица Дънхам делите нещо повече от обикновено приятелство. — Той наведе глава и я погледна изпод тъмните си вежди. — Знам много добре как си печели парите въпросната дама.

Джилиън пребледня и погледна нервно към вратата. Ако баба й чуеше тази разговор, щеше да настъпи истинска катастрофа. Алис знаеше само, че Клодия е бедна нещастница, загубила семейството си и прибрана от Том в „Синия лебед“, за да работи и да се издържа. Истината, но не пълната...

Погледна го гневно.

— Вие нищо не знаете!

Филип сви рамене и запази невъзмутимо спокойствие.

— За един мъж обикновено се казва: „Погледни приятелите му, за да разбереш какъв е“ — забеляза той. — Защо същото да не важи и за една жена? Освен това видях многократно със собствените си очи как въртиш хубавите си бедра в кръчмата.

— Можете да бъдете сигурен в едно, господин Мередит — тихо каза тя: трябваше да внимава, гостите и баба й се приближаваха към вратата. — Вие не сте човекът, който може да ме развълнува.

— Странно — проточи иронично глас той. — Бях с точно обратното впечатление.

Преди да му отговори, Алис влезе в стаята с двама британски офицери по петите й.

— Полковник Харингтън и майор Роуин, разрешете ми да ви представя господин Мередит и внучката ми Джилиън.

Филип сърдечно стисна ръце на офицерите.

— С полковник Харингтън вече сме стари приятели — обърна се той към Алис и насочи вниманието си към майора. — Но се радвам да се запозная с вас, сър — добави учтиво.

Джилиън фиксира замръзнала усмивка на лицето си с надеждата, че тя ще остане там през цялата ужасна вечер.

Уилям се появи с бутилка отлежало вино върху сребърен поднос и се зае да сервира на мъжете. Алис поиска чаша порто, а Джилиън отказа предложението за някаква напитка и остана като вцепенена на стола си, като се молеше в себе си всичко да приключи колкото е възможно по-скоро.

Майор Роуин — нисък закръглен мъж около четирийсетте — седна срещу нея и нахално се вторачи в гърдите й.

Разгневена от похотливия му поглед, Джилиън пак размаха равномерно ветрилото пред себе си.

Вдигна очи и забеляза, че и Филип я наблюдава. Все още стоеше до камината и я гледаше право в очите със странно смущаващ поглед. „За какъв дявол всъщност е тук? — Втренчи се предизвикателно в него. — Ако смята, че ще ме сплши, трябва да си помисли отново!“

Младото момиче въздъхна с облекчение, когато баба ѝ най-сетне стана и ги поведе към масата за вечеря.

Филип галантно предложи ръка на Алис, а Джилиън побърза да тръгне към масата, преди някой от офицерите да успее да се приближи до нея.

По време на първото ястие — вкусен бульон от миди — младото момиче слушаше с половин ухо разговора на масата, но неприятният дрезгав смях на майор Роуин привлече вниманието ѝ.

— Естествено кралят има желание за отстъпки — говореше той. — Ако бунтовниците най-сетне заявят ясно какво точно искат, сигурен съм, че ще се стигне до някакво споразумение.

— Мисля, че те бяха достатъчно ясни в Бостън — обади се студено Джилиън.

— А... — Той размаха шеговито лъжицата си към нея. — Да изхвърлят толкова чай в пристанището... Опърничави деца, които дават израз на яда си по такъв странен начин. — Поклати осъдително глава. — Каква загуба само...

— Разбрах, че французите смятат да изпратят войски в помощ на бунтовниците — обади се Филип, преди Джилиън да успее отново да се включи в разговора.

Полковникът се изсмя.

— Така е. Смятам, че крал Луи е подведен от съветниците си. Във всички случаи ще разори страната си и ще си докара революция на главата. Няма да се изненадам ни най-малко, ако французите решат да предоставят на американците собствената си флота.

— Те имат голяма нужда от кораби — забеляза майор Роуин. — Флотата им намалява с всеки изминат ден.

Джилиън се опита да не го гледа. Майорът се държеше на масата като прасе. Ядеше дори когато говореше, като пръскаше слюнки наоколо.

Прислугата отнесе празните супени паници и предложи апетитно пригответени омари и патица, последвани от чудесния пудинг на Поли.

— Тази сутрин говорих с генерал Клинтън — започна полковник Харингтън. — Каза ми, че американците са много зле. По наши сведения имат повече от три хиляди дезертъори. Един от полковете им — Пенсилвания, мисля — останал само с двама офицера!

Мередит се изсмя и Джилиън изскърца нечуто със зъби.

— След последната зима съм изненадан, че около Вашингтон има все още достатъчно хора за охрана на щабовете му. — Повдигна салфетка, докосна леко устни с нея и я остави до чинията си. — Но, господа, нека бъдем великодушни. В края на краищата бунтовниците не са редовна армия.

— Разбира се, те не получават заплати. — Майор Роуин се разсмя гръмогласно и продължи да смучи шумно една от щипките на омара.

— Правилно! — съгласи се Филип с приятна усмивка. — Те са просто сбирщина дрипави фермери, които с по-голяма лекота държат мотика, отколкото пушка. Идват в армията само за година, след което се прибират вкъщи.

— Иска ми се всички да се приберат по домовете си — въздъхна Харингтън с копнеж и апетитът му като че ли понамаля.

Филип се засмя.

— Новините от фронта показват, че вашето желание вероятно скоро ще се изпълни, полковник. Американската армия губи повече хора, отколкото вербува. — Изглеждаше много развеселен от собствените си изводи.

Джалиън вдигна глава със стиснати устни. Повече не желаше да мълчи.

— Вие, изглежда, забравяте, господин Мередит — каза тя студено, — че американците винаги ще се събират с оръжие в ръка, когато бъдат призовани. — Огледа мъжете около масата с измамно сладка усмивка. — Те никога няма да изоставят каузата си. Ще воюват докрай.

— Джилиън! — извика рязко баба й. — Достатъчно беше!

Майорът престана да мляска и се вторачи изненадано в Джилиън.

— Мили боже! Нима сме в компанията на бунтовничка? — Но развеселеният му и изпълнен с възхищение поглед говореше ясно, че не го е грижа дали наистина е така или не.

— Съвсем не — намеси се бързо Алис, като изгледа ядосано внучката си. — Джилиън е прекалено млада и все още хвърчи из облаците. Няма ясна представа за реалния свят.

Джалиън наведе глава с пламнали бузи. Вътрешно кипеше от чувство на безсилие и гняв. Повече от излишно беше да се опитва да разговаря с тези хора. Реши твърдо да не отваря уста до края на вечерята.

Трудно ѝ беше да търпи тъпотииите на офицерите, но нелепото дърдорене на този тори, седнал срещу нея, бе наистина непоносимо. Джилиън разбираше британците, разбираше и наемниците: те се интересуваха само от пари.

Но торите! Те предаваха страната си! Младото момиче изключваше баба си: Алис бе твърде възрастна, за да очаква от нея гъвкавост и промяна на възгледите.

Вечерята приключи и всички отново се пренесоха в гостната, където на мъжете бе поднесено бренди.

Джалиън вече се питаше кога най-сетне ще свърши тази вечер, когато офицерите станаха и си тръгнаха след порой от похвали за чудесната вечеря, интересно прекараното време и още куп празни приказки, които ощастливиха възрастната дама.

Младото момиче се втренчи във Филип Мередит, като че ли можеше да го изтласка от къщата на баба си със силата на собствената си воля.

А той прие поканата на Алис за още едно бренди и пак се разположи в гостната!

На Джилиън и се стори, че се задушавя. Излезе на предната веранда за глътка свеж въздух, нощта я обгърна с приятно хладното си наметало и тя се поотпусна.

През отворения прозорец долитаха оживените гласове на баба ѝ и Филип Мередит: Алис изброяваше възторжено ослепителните достойнства на Короната и Майка Англия, а той още по-възторжено ги аплодираше.

Мили боже, двамата бяха от един дол дренки!

Вбесена отново, Джилиън сърдито дръпна листо от увитата по парапета глициния и го накъса на парченца.

Нямаше да се върне в гостната — не я беше грижа кой какво ще си помисли за възпитанието ѝ! Тази вечер Филип Мередит ѝ бе дошъл

до гуша! Ще чака тук, докато този отвратителен тори най-сетне реши да си тръгне. Скоро баба ѝ ще заклюма и той ще се сети да си отиде.

Джалиън вдигна глава и се взря в небето, опитвайки се да успокои опънатите си нерви. Луната бе съвършено кълбо от слонова кост сред свита от примигващи звезди.

Младото момиче вдъхна дълбоко благоуханния нощен въздух. В клоните на дърветата шепнеше и въздишаше лек ветрец. Около нея цвърчаха цикади и прибавяха музикалния си акомпанимент към наситения аромат на рози и глициния.

— Прекарах много приятна вечер.

Джалиън се обърна рязко. Не бе го чула да излиза на верандата, нито бе усетила настъпилата тишина в гостната: замрелият разговор можеше да я предупреди, че той си тръгва!

— Радвам се, че е била приятна за някого — измърмори тя раздражено: внезапната му поява я бе стреснала и нарушила обаянието на лятната нощ.

Той усети раздражението ѝ, въпреки опита да го скрие.

— Не исках да те стресна.

— Мислех, че все още говориш с баба.

— Тя е забележителна жена.

— Вие двамата, изглежда, имате много общи интереси — подхвърли тя саркастично.

Мередит се усмихна. Не можеше да откъсне очи от златистите ѝ къдрици, сега посребрени от лунната светлина. Кожата ѝ напомняше излъчваща топлина слонова кост.

— Несъмнено — отговори той най-сетне и кимна.

Джалиън го изгледа ядосано. Тази вечер бе без перука, тъмната му коса бе опъната назад и вързана на тила. Луната обливаше лицето му с меката си светлина и младото момиче трябваше да си признае, че е дяволски привлекателен.

Той пристъпи към нея.

— Защо работиш в „Синия лебед“?

В сивите ѝ очи проблесна изненада.

— А защо не?

Той сви рамене.

— Знам, че не ти се налага. Не мисля, че е подходящо за млада дама като теб да работи в кръчма.

Тя пое дълбоко дъх.

— За ваше сведение, господин Мередит, започнах да работя в „Синия лебед“, за да помогна на сестра си и зет си. Продължих да работя там, защото така запълвам деня си с нещо полезно, не само с бродерия. Освен това, ако ми разрешите да добавя, работя там със съгласието на баба си. — Тя изправи рамене. — И накрая: не е ваша работа какво върша аз.

— Сега може би не — отвърна той тихо. — Но един ден ще стане моя работа.

Тя се изсмя.

— Уверявам ви, сър, че този ден никога няма да настъпи.

Филип не отговори, стоеше, наблюдавайки я с неразбираемо за нея изражение.

Изминаха няколко минути, но Мередит не направи опит да наруши тишината и Джилиън пристъпи с чувство на неудобство от крак на крак. „Докога ще стои така вторачен в мен?“

— Време е да се прибирам — промърмори тя накрая.

„Как се озовах в ръцете му?“ — зачуди се Джилиън в следващия миг, внезапно потопена в огъня на устните му.

Отново я обхвана онова вече познато чувство на лекота: струваше ѝ се, че се носи над облаците... Умът ѝ заповядваше да се издърпа от него, а тялото ѝ се притискаше така жадно към неговото, че тя почувства ясно възбудата му...

Най-сетне Филип се отдръпна. Този път и той изглеждаше разтърсен от преживяното като нея. Заговори с продрезгавял глас:

— Нарушаваш спокойния ми сън, госпожице Уинтроп, проникваш в сънищата ми. Нито една жена не ми е правила това досега.

Тя се дръпна настрана.

— Имаш нужда от чаша топло мляко преди лягане — подхвърли тя язвително.

— Веднага се сещам за още няколко начина, които могат да свършат по-добра работа.

— Предпочитам да не се впускаш в подробности — побърза да го прекъсне тя.

Той се засмя, доволен, че бе успял да я предизвика. Протегна ръка и докосна копнинена къдрица.

— Обичам те, Джилиън Уинтроп — прошепна той. — Почтеността изисква да ти кажа, че възнамерявам да те направя моя.

Стресната, Джилиън го изгледа напрегнато, неспособна да повярва на чутото току-що. Независимо от дръзката му усмивка, беше ясно, че говори сериозно.

„Ще сложа край на тази глупост още сега!“

— Почтеността изисква да заявя, че напразно си губиш времето.

— Преследването на достойна цел никога не е загуба на време — забеляза той.

— Ти си тори — обвини го тя. — Ще отречеш ли?

Той стисна устни и като че ли се замисли върху обвинението ѝ.

— Не. Но почти всеки в Ню Йорк е верноподаник.

— Аз не съм — каза рязко тя.

— На твоє място бих се въздържал от подобни изявления.

Джилиън повдигна вежди.

— Ще нарисуваш буквата „R“ на входната врата ли? — предизвика го тя.

— Това би било непочтено спрямо баба ти.

— Хайде да оставим баба ми настрана.

Той я хвана и силните му пръсти се впиха болезнено в ръцете ѝ, но кой знае защо, тя не се дръпна настрана.

— Не се опитвай да воюваш с мен, ще сбъркаш — прошепна той.

Филип я обви с ръце и я притисна така силно към себе си, че само тънки ивици плат разделяха телата им. Джилиън бе зашеметена от силата му: ръцете му бяха като от стомана, той можеше лесно да я стрие на прах — ако пожелаеше...

Устните му обхванаха нейните в свирепа целувка и Джилиън не остана пасивна, колкото и да се бореше със странното чувство на отмала, което завладя тялото ѝ. Стисна юмруци с намерение да забарабани с тях по гръдния му кош, но за нейна голяма изненада, ръцете ѝ пропълзяха нагоре и се сключиха зад врата му...

След дълъг сладък миг, който се проточи като вечност, Джилиън намери сили да се отдръпне от него.

— Никога няма да бъда твоя — заяви тя гневно.

— Ще бъдеш — възрази той, вгледан в очите ѝ.

Дързостта му не беше за вярване.

— Кажете ми, господин Мередит ще измените ли на клетвата си за вярност, ако аз съм цената? — предизвика го тя.

Той отпусна ръце и отговори без усмивка:

— Не. Няма да изменя на клетвата си заради когото и да било.

Джилиън вирна брадичка.

— В такъв случай ще повторя вече казаното от мен: не желая и никога няма да имам нищо общо с такива като вас.

Обърна се на пети и се втурна в къщата, като затръшна шумно вратата зад себе си.

ОСМА ГЛАВА

Из дневника на Джилиън:

28 юни 1778 година

Преди десет дни британците напускат Филадельфия по неизвестни причини заедно с верноподаниците на краля и семействата им. Говори се, че само влакът с багажа им е бил дълъг към двайсетина километра! По пътя им към Ню Йорк били пресрещнати при Манмът от американците под командата на генерал Вашингтон. В последвалата битка под лъчите на изгарящо слънце и непоносимо високи температури побеждават американците!

Утрото бе топло и влажно: предстоеше горещ и неприятен ден.

Джалиън слезе уморено по стълбата: още от сутринта косата ѝ се спускаше във влажни къдрици и лепнеше по врата ѝ. В неделя бе длъжна да внимава какво облича и всички тези обръчи, фусты и атлаз ѝ тежаха повече дори от мислите ѝ — а те бяха достатъчно мъчителни... Все още не можеше да се успокои от случилото се снощи. Бе така разстроена, че не склопи очи до зазоряване.

Алис бе вече седнала на масата за закуска. Възрастната дама бе облечена в черна рокля, украсена само с малка перлена брошка, подарък от починалия ѝ съпруг. Бе бодра и изглеждаше добре отпочинала. Джалиън знаеше, че не може да каже същото за себе си.

— Добро утро, скъпа — поздрави я весело баба ѝ, когато Джалиън се отпусна срещу нея. Младото момиче въздъхна, но отговори на поздрава ѝ.

„Дяволите да вземат Филип Мередит!“ — прокле тя гневно, когато се наведе над купата с каша. Непрекъснато мислеше за снощната случка, в гнева ѝ раздразнително се намесваше споменът за топлите му настоятелни устни върху нейните. „Ти ще бъдеш моя“ —

беше заявил той уверено. Нахалник! От самото начало знаеше, че е такъв: арогантен и прекалено самоуверен — Джилиън погледна замислено баба си, преди да заговори.

— Как се запозна с господин Мередит? — подхвърли тя уж случайно като натискаше разсеяно гърба на лъжицата върху повърхността на кашата пред себе си.

— Господи, Бисъл ни запозна — отговори веднага Алис. — Знаеш, че Хенри е семейният ни адвокат, но от известно време боледува с месеци. Едит ми каза, че страда от подагра. Нищо чудно, вече е над седемдесетте. — Усмихна се е тъга. — И дядо ти щеше да бъде на толкова, ако бе живял...

— Господин Мередит... — подсказа Джилиън, докато наблюдаваше как вдлъбнатината, направена от лъжицата ѝ, бавно се изпълва с каша и отново се изравнява.

— А да. — Алис сипа малко крем в купата си. — Той работи във фирмата на господин Бисъл. Хенри ми го препоръча. Господин Мередит е завършил с отличие в Оксфорд. Освен това е много мил млад мъж. Не си ли съгласна с мен? — Алис изяде кашата си до дъно.

— Той е тори. — Джилиън бутна настрана купата си. Не обичаше овесена каша.

— О, Джилиън, не започвай отново. Не разбирам откъде ти идват тези глупости в главата. Господин Мередит е тори — също като мен ѝ като всички други разумни хора. Мили боже, ние не трябва да се отделяме от Короната. Кой според теб ни защитава през всичките тия години от индианците? Съгласна съм, че понякога кралят действа несправедливо, но за това са виновни съветниците му. Дори и дядо ти, който силно вярваше в Короната, бе вбесен от закона за гербовия налог^[1]. — Възрастната жена се облегна на стола си и поклати глава. — Тогава наистина изпадна в ярост и бесня доста време... Но той никога не е бил толкова глупав дори да помисли за вероятно отделяне.

Замълчаха, докато прислугата замени купите им с поднос с шунка и яйца на очи.

Джилиън побутна с вилицата си яйцата. Тази сутрин нямаше никакъв апетит.

— И за какво ти е адвокат? — промърмори тя. — Едва ли работите ти са толкова оплетени, че да имаш нужда от помощта му.

Алис Уортън се засмя.

— Нека да приемем, че са по-сложни, отколкото си представяш. Дядо ти развиваше голяма дейност. Пшеницата, оризът, тютюнът и царевицата от колониите се транспортираха до Лондон с корабите на Уортън. Връщаха се, пълни със стоки, които не се намираха тук. Много изгоден бизнес, уверявам те. Сега, разбира се, не транспортираме вече стоките си до Лондон. — Тя поклати тъжно глава. — Дори търговията с Франция и Испания върви трудно заради блокадата и собствените ни капери^[2].

Джалиън озадачено смръщи чело.

— Искаш да кажеш, че си продължила бизнеса и след смъртта на дядо?

Алис Уортън кимна.

— Да, за известно време — с помощта на господин Бисъл, разбира се. Надявах се, че баща ти ще го поеме, но не стана така. Сега господин Мередит ми помага да сложа остатъците от бизнеса на дядо ти в ред. — Забеляза, че младото момиче не се храни и се намръщи. — Побързай, Джилиън. Ще закъснеем за неделната служба.

Джалиън бутна с въздишка чинията си настрана и стана.

— Готова съм.

* * *

Малко по-късно Джилиън и баба ѝ седнаха в каретата и се отправиха към църквата под ярките лъчи на слънцето.

По време на краткото пътуване младото момиче обмисляше обясненията на баба си. Излизаше, че Филип Мередит сега е семейният адвокат на Уортънови, а това означаваше, че тя ще се среща много по-често с него, отколкото ѝ се искаше. Тази неприятна перспектива още повече помрачи деня ѝ.

Най-сетне каретата спря, Уилям отвори вратата и им помогна да слязат.

Църквата едва бе спасена от пожара преди две години. Вече бе напълно възстановена и тази топла лятна утрин бе препълнена с богомолци. Яркочервеният цвят преобладаваше и засенчваше всички други нюанси.

Докато сядаше, Джилиън случайно срещна погледа на английския генерал Джон Бъргоин, който ѝ намигна многозначително и тя бързо наведе глава. Джони, както го наричаха приятелите му, бе известен със слабостта си към жените. Младото момиче съвсем не бе поласкано, че привлече погледа му — всяка жена щеше да получи същото внимание. Някой седна до нея и тя автоматично се измести към баба си, за да освободи място за новодошлия.

Алис се наведе през нея и се усмихна.

— Много се радвам, че променихте решението си, господин Мередит — каза тя тихо.

Джалиън обърна глава и видя, че до нея седи Филип Мередит.

— Изкуших се да се възползвам от поканата ви, госпожо Уортън — промърмори той. Говореше на Алис, но тъмните му очи бяха втренчени в Джилиън.

Службата започна и Джилиън съсредоточи вниманието си към нея въпреки че ѝ бе трудно да се концентрира. Широкото топло рамо, притиснато до нейното, я смущаваше. Много ѝ се искаше да се отмести, но нямаше място, освен ако не и се искаше да седне в скута на баба си.

Джалиън посрещна с огромно облекчение края на службата, но се оказа, че поканата на Алис включва и неделен обяд!

— Играете ли крибидж^[3] господин Мередит? — запита Алис, когато всички влязоха в каретата.

— Много добре — отговори Филип с усмивка.

— Но не толкова добре, колкото мен — заяви самоуверено Алис.

Джалиън неволно се сви. Предстоеше дълъг следобед.

Така и стана. Разговорът по време на обяда се поддържаше само от Филип и Алис. Джилиън се чудеше защо не намира какво да каже: никога досега не бе имала такъв проблем. Всеки път, когато Филип я погледнеше, очите му като че ли казваха: „Ти ще бъдеш моя.“

Младото момиче нямаше представа какво отговарят нейните очи, ако изобщо казваха нещо. Във всеки случай тя бързо ги отклоняваше почти в момента, в който погледите им се срещаха. Независимо от вътрешната ѝ съпротива, погледът ѝ неволно се плъзгаше към устните му и в нея нахлуваше топлината на спомена за тях върху нейните...

След обяда Джилиън седна до прозореца и се залови с одеялцето на племенничката си, а Алис и Филип започнаха игра на карти.

Добросърдечните им шеги я дразнеха.

— Предполагам, че ще поискате реванш — заяви Алис, когато най-сетне приключиха играта.

— Разбира се — възкликна Филип със смях. — Никога не съм губил така досега. Настоявам за шанс да се изравним.

— Ще го имате — увери го Алис.

Джалиън се намръщи и така рязко дръпна иглата, че я счупи. Някой удари чукалото на предната врата и тя въздъхна с облекчение: по това време сестра ѝ водеше малката Констанс при баба им.

Само след минута в гостната влезе Едуина, хванала Констанс за ръка. Момиченцето незабавно затропа с несигурни крачета към протегнатите ръце на прабаба си.

Филип учтиво се изправи на крака и Едуина трепна смутено.

— О, съжалявам — възкликна тя. — Не знаех, че имаш гости.

— Не бъди глупава — прекъсна я Алис и я представи на Филип.

— Често съм ви виждала в „Синия лебед“, господин Мередит — усмихна му се Едуина.

— Да, обикновено вечерям при вас — съгласи се Филип. Забеляза, че Констанс се насочва към него, наведе се и я вдигна високо над главата си, преди да я гушне в ръцете си. Детето запищя възторжено и се притисна към него. Филип погледна Едуина. — Сигурно благодарение на вас храната в „Синия лебед“ е толкова вкусна. Моите поздравления.

Младата жена се изчерви.

— Благодаря ви, господин Мередит — прошепна тя с благодарност.

Джалиън направи гримаса, Филип Мередит явно можеше да смъкне и птичките от дърветата, ако реши...

* * *

През нощта младото момиче се въртеше в леглото, обхванато от необяснимо безпокойство. Този мъж, този отвратителен тори бе влязъл в живота ѝ и, изглежда, нямаше начин да се освободи от него.

Големият стенен часовник на долния етаж удари един, после два пъти.

Стана раздражено от леглото и пресече стаята, като влачеше одеялото след себе си. Притегли стол към прозореца, седна и се загледа в нощта. Звездите бяха забулени от големи тъмни облаци и само луната все още смело се съпротивляваше и продължаваше да сипе среброто си върху тях. Но облаците надделяваха: сгъстяваха се и постепенно я поглъщаха...

Скоро щеше да завали.

Когато закапаха първите капки, Джилиън най-сетне заклюма уморено. Ласкавата песен на дъжда я унесе и тя потъна в дълбок сън без сънища.

* * *

Клодия Дънхам бавно крачеше по излъскания под на спалнята си. Бе се привързала към тази малка стая, която сега беше единственият ѝ дом.

Застана до прозореца и се загледа в сивото утро. Дъждът бе преминал в мъгла, която бе обвила листата на дърветата и тревата с искрящ слой влага.

Проснат на тясното легло, зад нея шумно хъркаше британски майор. Тя се обърна и се вторачи в него с безизразно лице. Но ако някой се вгледаше по-отблизо, лесно щеше да разчете омразата, която пробляскваше в зелените ѝ очи. Бе само на двайсет и пет години, но ѝ се струваше, че е живяла безкрайно дълго...

Уморено отмести от челото си тъмна къдрица. Дългата ѝ разкошна коса падаше свободно върху раменете. Още не се бе облякла: върху нощницата си бе наметнала само тънка роба.

Тази нощ не даде никакъв резултат. Майор Уинтърс не ѝ каза нищо значително. Вече бе претърсила джобовете на униформата му, но и там не бе открила нищо.

Бе понесла с вътрешна отврата докосването му: трябваше да му се отдаде — за нищо... Стисна малките си ръце в юмруци и отново се загледа в дъждовните капки, които бавно се стичаха по стъклото на прозореца. Те ѝ напомниха за сълзите, които бе проляла през последните години, сълзи, които не бяха смекчили болката в изтерзаното ѝ сърце. Тя все още бе там: болка и скръб, замръзнали сега

в кълбо от гняв и омраза, което тежеше като оловна топка в гърдите ѝ. Някога — много отдавна — бе щастлива млада жена със семейство, съпруг и малък син...

Всичко бе изчезнало като дим. Превърнато в пепел.

Хъркането престана. Клодия се обърна към мъжа в леглото. Той бе отметнал одеялата и бе свалил крака на пода. Бе не повече от четирийсетгодишен, но вече бе плешив, а тялото му бе бледо като корема на риба.

Клодия погледна с презрение безжизнено отпуснатия му член. Снощи майорът беше пил много и въпреки старанията си, придружени с грухтене и стенания, не можа да се задоволи...

Клодия се спомни каква радост беше физическата любов със съпруга ѝ. Чарлс знаеше как да превърне интимната им близост в незабравимо, щастливо преживяване. Достатъчно бе само да зърне радостното очакване в очите му, за да отмалее от копнеж и желание за ласки и любов...

„Дали някога отново ще почувствам и изживея това?“ — питаше се тя, докато гледаше студено отпуснатото тяло на майора.

— Колко е часът? — измърмори той сънливо, като разтъркваше тила си.

— Минава десет — отговори Клодия и му подаде бричовете.

Той я погледна, но овчето му изражение не бе възнаградено с усмивка.

[1] Закон, приет от британския парламент; този закон задължава американските колонии да използват марки за всички юридически и търговски документи, вестници и др. Поради силната съпротива на американците е бил отменен през 1766 г. — Б.пр. ↑

[2] Капер — частно притежаван и въоръжен кораб, упълномощен от правителство във война да напада и пленява кораби на противника, особено търговски кораби. — Б.пр. ↑

[3] Вид игра на карти. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Из дневника на Джилиън:

22 юли 1778 година

Откакто моухоките, едно от седемте племена на ирокезите, се присъединиха към британците, нападенията на индианците зачестиха. Името на вожда им е Тайенданега, но британците го наричат Джоузеф Брант. В долината Уайоминг в Пенсилвания са били избити жестоко стотици хора. Съдбата на нещастните заселници е прекалено ужасяваща, за да може да се изрази с думи... а единствената им вина е, че са останали верни на страната си. Фактът, че индианците се подкрепят — пиша го със срам — от торите още повече засилва презрението ми към тези жалки предатели.

Алис подреди цветята във вазата, намръщи се и ги препореди за неизвестно кой път. Нямахше таланта на сестра си: в мига, в който Берта поставяше цветя във вазата, те се превръщаха в произведение на изкуството...

Алис се замисли за Берта, която живееше със съпруга си в Ноува Скоуша. Бяха много близки като деца и дори като млади жени. Но бяха изминали вече почти две десетилетия, без да се срещнат, въпреки че си пишеха редовно.

Алис отстъпи и огледа розите. От едната страна на вазата цветята се бяха отпуснали сякаш в отчаяние. „Ще ги оставя така“ — промърмори тя и въздъхна примирено.

Стъпалата на стълбите проскърцаха от нечии леки стъпки и Алис се заслуша. „Сигурно е Джилиън“ — помисли си тя. Нещо измъчваше внучката ѝ напоследък, но опитите ѝ да разбере какво не се увенчаха с успех: Джилиън упорито настояваше, че всичко е наред.

Алис излезе във фоайето и веднага забеляза, че Джилиън е облечена за излизане. Но жълтата ѝ рокля, носена над кръгъл обръч, не бе предназначена за „Синия лебед“. Същото се отнасяше и за модната ѝ прическа: шиньон^[1], украсен със зелени панделки.

— Джилиън? Къде отиваш?

— На гости на Мелани Картрайт. Едуина ми каза, че е сгодена — отивам да я поздравя.

Алис се усмихна одобрително.

— Извикай Уилям да те откара.

Джилиън поклати глава.

— Не, предпочитам малко да повървя.

Алис се намръщи.

— Не ми харесва идеята да вървиш сама без придружител. Вземи поне Кати.

Джилиън се засмя.

— О, бабо, Мелани живее съвсем наблизо. Какво би могло да се случи? Освен това — добави тя мрачно — улиците гъмжат от войници, които ще ме защитят.

— Джилиън, само през миналата седмица имаше два печални случая, свързани с жени, осмелили се да излязат на улицата без придружители.

— Жени, достатъчно глупави да изоставят безопасността на улицата — побърза да отговори Джилиън. — Аз нямам никакво намерение да правя подобна грешка. Ако някой червенодрешковец реши да ме нападне, ще трябва да направи това пред очите на всички. — Трогна се от наскърбения поглед на баба си и добави по-меко: — Още е рано и няма да закъснявам.

Преди Алис да продължи спора, Джилиън се раздели набързо с нея и излезе на улицата.

Отначало вървеше бързо, но после забави стъпките си. Всъщност нямаше голямо желание да се среща с Мелани и да я поздравява: бяха се сблизили благодарение на приятелството на Алис Уортън и Флорънс Картрайт, майката на Мелани. И все пак учтивостта изискваше от нея да направи това посещение, а тя го бе отлагала вече няколко седмици.

Докато вървеше по улицата към дома на Мелани, Джилиън поглеждаше с подозрение всеки войник, напрегната и готова да се

впусне в бяг, ако някой от тях се загледа в нея. Независимо от увереността, която бе показала пред баба си, Джилиън знаеше много добре, че и британците, и наемниците ставаха все по-смели и нахални в отношенията си с жените. Случаите на изнасилвания станаха ежедневие. Всяка самотна жена бе разглеждана като лесна плячка.

Джалиън черпеше известна сигурност от факта, че двата случая, споменати от баба ѝ, бяха станали привечер и в забутани странични улички. Дори и британците не бяха чак толкова нагли да нападат жени по оживени улици посред бял ден.

Джалиън пристигна до двуетажната тухлена сграда и икономът я въведе в предната гостна — голяма стая, облицована с чам, боядисан в приятния цвят на слоновата кост. Камината бе в рамка от орехово дърво холандски фаянс, но сега пред нея бе спусната месингова преградка, за да прикрие черната празна решетка.

Едва се бе настанила върху покрития с възглавнички диван, когато Мелани се втурна в стаята, облечена в бледосиня атлазена рокля. Бе осемнайсетгодишна, закръглена с розови бузи и малка уста, която често цупеше очарователно. Светлокестенявата ѝ коса бе разделена по средата и опъната назад в стегнат шиньон. Две къдрици над всяко ухо омекотяваха строгостта на прическата ѝ.

— Джилиън! — Тя прегърна гостенката си. — Много се радвам, че дойде! Толкова отдавна не сме се виждали — Обърна се към слугинята, която се въртеше наоколо, и ѝ заповяда донесе нещо за почерпка. После се отпусна на стол срещу Джилиън.

— Едуина ми каза за годежа ти — започна Джилиън.

— О, не е ли прекрасно? Капитан Беникот е толкова очарователен! Баща му е член на парламента. — Слугинята се върна с поднос, върху който бе подредила малки сладки и две пълни кристални чаши с шампанско. Постави таблата на ниската масичка между тях и се оттегли. Мелани вдигна чашата си и отпи малка глътка. — Майка ми ще съжалява, че пропуска посещенията ти. Колко жалко, че не е вкъщи.

Джалиън отказа сладките, но вдигна чашата.

— Трябваше да предупредя, че имам намерение да ви посетя.

— О, това няма значение — побърза да я извини Мелани.

Джалиън се изкашля.

— Кога ще бъде сватбата?

— На 28-и февруари. — Тя въздъхна и преподреди гънките на полата си — Искаше ми се да е по-скоро: седем месеца са цяла вечност! Но полкът на Робърт отива в Карълайнъс. Той очаква да се върне тук в края на годината. — Раздразнено размаха пълничката си бяла ръка. — Не разбирам за какво е цялата тази дандания и неприятности.

Джалиън повдигна вежда.

— За независимост — подхвърли тя сухо.

— О, Джалиън! — Мелани се изсмя. — Колко си скучна! Робърт казва, че всички бунтовници трябва да бъдат обесени за измяна.

— А ти какво мислиш? — Джалиън вече съжаляваше, че е дошла. Но би било грубо да си тръгне, преди да измине поне час. Изпи шампанското, но щом постави чашата на масичката, слугинята я напълни отново.

Мелани примига.

— Аз съм съгласна с него, разбира се. Крайно време е тази глупава стрелба да приключи веднъж завинаги. Много по-интересно е да има приеми, да се танцува, да се пее... Ако победят американците, ще живеем в Лондон.

— Предателство ли е да се бориш за свободата си?

— Свобода? — Мелани се нацупи очарователно. — Не бъди глупава. Верноподаниците на Негово величество му служат по силата на свободната си воля.

Джалиън въздъхна и отново пресуши чашата си. Забеляза, че слугинята пак се приближава с бутилката и вдигна ръка.

— О, благодаря, не желая повече.

— Джалиън, та това е вино — засмя се Мелани и смехът ѝ прозвуча снизходително в ушите на гостенката ѝ. — Освен това ти още не си вдигнала тост за годежа ми.

Джалиън примирено вдигна чашата си за трети път и я изпи почти на екс: реши, че колкото по-бързо я изпие, толкова по-скоро ще приключи с неприятното си посещение.

Най-сетне се изправи малко нестабилно на крака.

— Ще дойдеш на сватбата ми, нали? — запита Мелани, когато я изпращаше до вратата. — Никога няма да ти простя, ако не дойдеш.

— Ще дойда, разбира се — измърмори Джалиън. Главата ѝ се въртеше, имаше нужда от чист въздух.

Щом се озова на улицата, пое дълбоко дъх, но свежият въздух не ѝ помогна. „Не трябваше да изпивам последната чаша“ — помисли си тя, ядосана на себе си. Спря и се облегна на някаква ограда с надеждата, че главата ѝ ще се проясни. Рядко пиеше вино и никога не си позволяваше повече от една чаша. Очевидно се бе замаяла от тези три чаши, които изпи само за час. „Няма да е лошо да се поразходя, докато се почувствам по-добре“ — реши тя.

* * *

Трийсетина минути по-късно се оказа на Куин Стрийт, недалече от пристаните по Ийст Ривър. Не се чувстваше по-добре — напротив, дори бе по-зле.

Улицата гъмжеше от войници и моряци и пред очите ѝ плуваше невъобразима какофония от цветове: червени куртки — сини куртки — бели ризи — щикове, искрящи на слънчевата светлина...

От някаква кръчма наблизко излезе с препъване моряк и се блъсна право в нея, като едва не я събори. За миг бе трудно да се разбере кой кого подкрепя.

Накрая Джилиън събра сили, отдръпна се и се отправи към Броуд Уей. Но само след няколко стъпки около кръста ѝ се обви силна ръка: пияният моряк! Задърпа се, но той я влачеше мълчаливо, без да обръща внимание на опитите ѝ да се освободи. От него се носеше отблъскваща миризма на ром.

Макар и късно, Джилиън разбра, че той вероятно я бе взел за пристанищна уличница.

— Пусни ме! — извика тя, задъхана от усилията си да се освободи от хватката му. Устата му докосна шията ѝ, влажна и гореща. Джилиън запищя и го заудря по гърба с юмруци.

Най-неочаквано нападателят изчезна и тя остана замаяна и сама под горещите лъчи на слънцето.

— Махай се! — викаше гневно спасителят ѝ на моряка. — Сигурно имаш достатъчно задължения на друго място!

Джилиън се вторачи във Филип Мередит и се запита защо не се учудва, че го вижда тук. След като се бе озовал в собствената ѝ гостна, очакваше погледът ѝ да попадне на него всеки път, щом се обърне.

Морякът започна да ругае. Филип пристъпи мълчаливо напред с вдигнат юмрук, който замря само на сантиметри от носа му.

— Хей, чакай! — заекна морякът. — Тръгвам си...

Когато пияният се отдалечи на безопасно разстояние, Филип се обърна и я погледна право в очите.

„Сърдит е“ — предположи тя, но не я бе грижа: някой да го е молил да бъде тук точно в този момент в този ден?

— По дяволите, какво смяташ, че правиш, като скиташ без придружител по улиците?

„Какво нахалство само! Осмелява се да задава въпроси за начина, по който си прекарвам времето!“ Джилиън вдигна ръце да оправи бялото си боне, преди да се сети, че днес не го носи.

— Какво правиш тук? — повтори Филип с по-остър тон.

Младото момиче потърка неволно шията си — все още чувстваше там горещите устни на пияния.

— Разхождах се — заяви неуверено тя.

Филип я хвана рязко за ръката.

— Предлагам ти да избираш за разходките си по-сигурна част от града. — Махна със свободната си ръка. — Каретата ми е тук. Ще те откарам къщи. — Замълча: едва сега забеляза стъклението й поглед. Беше усетил миризмата на алкохол, но бе решил, че идва от моряка. Но сега него го нямаше, а миризмата бе останала.

Той повдигна вежда.

— Госпожице Уинтроп, като че ли сте прекалили малко с алкохола, така ли е?

Джалиън преглътна с мъка.

— Няма такова нещо — заяви тя с цялото достойнство, което съумя да събере. — Бях на гости на приятелка и я поздравих за годеща й с чаша шампанско.

Той направи гримаса и кимна при слабото хълцукване, което многозначително подчерта обяснението й. Тя се спъна и ръката му се стегна, докато й помагаше да се качи в каретата. Даде наставления на кочияша и се отпусна до нея.

— Господин Мередит... — заговори бавно Джилиън, като че ли избираше внимателно всяка дума. — Не е необходимо да ме карате къщи. Дойдох пеша дотук и ще се върна пеша.

Това бе капката, която преля чашата. Той рязко се обърна, така че да бъде изцяло с лице към нея. Косата на Джилиън, разкошно злато, което пробляскваше дори в сумрака на каретата, бе чорлава. Непослушни къдрици се люлееха пред лицето ѝ, подети от лек ветрец; кокът ѝ се бе изкривил. Седеше с изправен гръб и изглеждаше толкова сериозна — и толкова очарователна, — че на Филип му се прииска да я грабне и притисне с все сила към гърдите си.

Но гневът надделя и той почти изкрещя:

— Не разбираш ли, че този моряк те нападна с определени намерения?

Тя го погледна със замъглени от алкохола очи.

— Той не е ли някой от приятелите ти? Изглежда, поддържаш добри отношения с цялата британска империя. — Тя се захили и се отпусна назад: идеята ѝ се видя смешна. — Струва ми се, че ще повърна — заяви тя тържествено след малко.

— О, господи! — Филип извика на кочияша да спре.

Джилиън слезе от каретата и постоя несигурно до нея. След минута стомахът ѝ като че ли сам се поуспокои. Усмихна се смутено на Филип, който я наблюдаваше напрегнато.

— Мисля, че... съм добре — измънка тя.

Качи се отново в каретата и въздъхна тихичко: чувстваше се ужасно, независимо от думите си. Бе твърде слаба, за да се съпротивлява, когато Филип я обгърна с ръка и я притегли към себе си. Главата ѝ се отпусна върху гърдите му и тя усети топлината на ръката му на врата си. Беше приятно до момента, в който той погали с палец ухото ѝ. През нея като че ли премина светкавица и тя широко отвори очи. Той бе отпуснал буза върху косата ѝ и топлият му дъх облъхваше врата ѝ, гореше тялото ѝ... струваше ѝ се, че стига до пръстите на краката ѝ...

Тя замря, опитвайки се да се ориентира в тези странни усещания.

Другата ръка на Филип се плъзна надолу и обгърна гърдата ѝ. Джилиън задържа дъха си от изненада и повдигна глава да го осъди за тази фамилиарност.

Но не каза нито дума. Как да каже, когато устата му покри нейната в една от неговите дълги, томителни целувки?

Когато почувства върха на езика му на устните си, Джилиън се смръзна. Но натискът му ставаше все по-настоятелен и тя разтвори

устни... Чу го да простенва, когато езикът му потъна във влажното кадифе на устата ѝ...

Бе очаквала да усети вече познати чувства на лекота и отмала... Не бе подготвена за почти болезнената сила, с която бе разтърсено тялото ѝ...

Откъсна с усилие уста от неговата.

— О, ти! Възползваш се от всяка... всяка възможност! — Джилиън усети, че гласът ѝ трепери... заради шампанското, разбира се.

Филип пое дълбоко дъх. Болката в слабините не му позволяваше да мисли ясно.

— Сигурно ще ме обвиниш, че ти смигам — продължи тя гневно.

Филип се втренчи през прозореца и се размърда неловко.

Остатъкът от пътуването премина в мълчание.

Когато пристигнаха, Филип скочи от каретата, но Джилиън бе по-бърза от него и успя да слезе, преди той да ѝ подаде ръка.

— Ще ти бъда благодарна, ако не говориш пред баба за случката на улицата. Само ще я разтревожиш излишно.

— Нямам намерение да го правя.

— Ще ти бъда благодарна и ако престанеш да ме следиш.

Филип повдигна вежда при това обвинение.

— Не те следя. Срещата ни на Куин Стрийт, където се състоя сблъсъкът ти с моряк от кралската флота, беше съвсем случайна.

— Не ти вярвам. — Тя изсумтя предизвикателно, преди да се обърне.

Филип я хвана за ръката и я завъртя рязко към себе си.

— Предупредих те да не воюваш с мене — каза той тихо. — Правиш грешка.

Реагира с развеселен поглед на разгневеното ѝ изражение. Тя плесна ръката му и той я пусна.

— Върви по дяволите! — изсъска. — Не се интересувам от игрите ти!

— О, грешиш, Джилиън Уинтроп — отговори той спокойно. — Тук не става въпрос за игра. Не забравяй, че съм мъж, който винаги си взема това, което иска. — Гласът му подрезгавя. — А аз те искам.

Разтреперано от напрегнатия израз в очите му, младото момиче събра с ръка полата си и забърза към къщата.

* * *

Джилиън бе сигурна, че няма да може да работи тази вечер, но след като се изкъпа и вечеря, се почувства много по-добре.

Огледа с опасение общото помещение на кръчмата, но, слава богу, Филип Мередит не се виждаше.

Имаше много работа и Джилиън бе благодарна: бе прекалено заета, за да има време да мисли за личните си проблеми. Към девет часа хората намаляха и тя си позволи да поседне и да отдъхне с чаша кафе, когато забеляза Клодия да бърза към нея.

— Току-що научих, че генерал Грей отива в Дартмут — прошепна Клодия и кимна към четиримата драгуни, облакътени на една от масите. — Говореха за него, когато им сервирах. — Замълча и се вгледа в Джилиън. — Не изглеждаш добре. Да не си болна?

— Не, не! — Но се запита дали изглежда толкова зле, колкото се чувстваше. Нощта бе необичайно топла и отново ѝ бе прилошало от задушния въздух, наситен с миризма на застояла бира и ром. — Може би съм малко уморена. — Опита да се усмихне, докато поставяше чашата си на плота. — Не спях добре миналата нощ.

— Прибирай се — заяви Клодия и я побутна леко. — Минава девет и работата намаля. Ще се погрижа да оставя капака отворен сутринта, за да се знае, че имаме новини.

Джилиън не настоя — умираше за сън.

Клодия въздъхна, взе празната чаша на Джилиън и тръгна към кухнята. Едва тогава забеляза наемника, който седеше сам на една от ъгловите маси. Идваше редовно от четири вечери и винаги сядаше там. Седеше на тази маса вечер след вечер и не откъсваше очи от нея, а тя преднамерено не му обръщаше внимание. Той бе висок, русокос и приятен на вид, но Клодия не искаше да има нищо общо с германци. Малко от тях говореха английски, а още по-малко знаеха нещо от значение. По-голямата част бяха груби и брутални.

Освен това германският лейтенант никога не се напиваше. Клодия канеше в стаята си само много пияни мъже, тъй като пияният е

склонен да говори без задръжки и обикновено не е способен да прави секс: най-често заспива, преди да е довършил започнатото... А сутринта тези мъже се чувстваха твърде зле, за да предявяват сексуални претенции. През последната година Клодия бе водила много офицери в стаята си, но малко от тях бяха правили истински секс с нея.

— Добър вечер, Fraulein^[2] — поздрави я наемникът, когато Клодия мина край масата му.

Тя го изгледа студено, без да си даде труд да поправи обръщението му.

* * *

Въпреки отворения капак на прозореца на спалнята, Роби се появи едва след два дни.

— Замалко да не дойда в града и днес — заяви той; докато слизаше от фургона си.

— Дори не знам дали информацията ни е важна — въздъхна Джилиън.

— Всичко е важно — строго я погледна той, изслуша внимателно подслушаното от Клодия, кимна доволно и ѝ се усмихна. Роби имаше хубава усмивка. „Какво ли ще почувствам, ако Роби ме целуне? — запита се неочаквано Джилиън. — Дали ще бъде същото, както при целувките на Филип? Може би всички целувки са еднакви...“

Младото момиче реши, че е време да разбере истината.

Приближи се, постави ръка на гърдите на Роб, вдигна бавно глава и го погледна в очите.

Погледите им се преплетоха и задържаха. Роби не се усмихваше, той бе усетил промяната в маниера ѝ.

— Джилиън — прошепна той и ръцете му се обвиха около тънката ѝ талия. — Никой няма да ти устои, изкусителке чаровна...

Пълните ѝ устни се разтвориха и той нямаше нужда от допълнителна покана. Целувката му бе нежна, нищо повече от леко докосване на устни. Джилиън зачака горещата вълна на възбуда, която бе познала от целувките на Филип, но нищо такова не се получи...

Отдръпна се от него с неопределено чувство на разочарование.

— Мисля, че вече наистина си жена. — Роби я гледаше замислено и някак тъжно. Разбираше, че дните на приятелство с това чаровно, жизнено момиче бяха приключили. Докосна брадичката ѝ с пръст. — Но внимавай, лисано. Не всеки мъж ще се задоволи само с една целувка...

Джалиън силно се изчерви, засрамена, че действията ѝ са били толкова очевадни.

Роби ѝ махна с ръка, качи се на фургона си, плесна с юздите и потегли.

Джалиън замислено го проследи с поглед. „Може би — мислеше си тя — целувката между приятели не е възможно да бъде същата като целувка между... Между какви?“ — запита се тя и се запъти към къщата на баба си, съвсем объркана.

Канеше се веднага да се прибере в стаята си на горния етаж, когато баба ѝ я извика.

— Джилиън? Ела при мен, скъпа. Точно смятах да пия чай.

Джалиън влезе при нея, но отказа чая.

— Току-що получих писмо от баща ти. — Алис се настани удобно и сложи очилата си. — Не знам как двете с Едуина ще приемете новината... Баща ви се кани да се жени. Всъщност сигурно вече се е оженил — това писмо е отпреди три месеца.

— Оженил? Но как е възможно? — Джилиън изненадано вторачи широко разтворени очи в баба си.

— О, скъпа моя! — Алис се разсмя, като забеляза изражението на внучката си. — Баща ти е все още сравнително млад човек — той дори няма петдесет години. Много обичаше дъщеря ми и я направи щастлива, знам това. — Извади от плика лист хартия с печати и подписи. — С този документ ме определя за твоя настойница, докато навършиш двайсет и една години или се омъжиш.

Джалиън кимна разсеяно, трудно се съвземаше от неочакваната новина за женитбата на баща си.

— Това означава, че той няма да се върне.

— Да, сигурно ще остане в Лондон — съгласи се Алис. Усмивка озари лицето ѝ. — Той ти изпраща подарък. — Излезе от стаята и се върна с кутия в ръка.

— О! — възкликна възхитена Джилиън. — Модно облечена кукла!

— Има една и за Едуина. Трябва да му пишеш и да му благодариш. Вдигна въпросително очи към Уилям, който в този момент влезе в стаята.

— Господин Мередит е тук с някакви документи, които трябва да подпишете.

— Превъзходно. — Алис тръгна към вратата, за да посрещне госта си. — Заповядайте — усмихна се тя на Филип.

Филип влезе и кимна на Джилиън.

— Госпожице Уинтроп, колко е приятно да ви види човек, когато сте добре.

Бузите на Джилиън пламнаха от подигравателната нотка в гласа му.

— Ще отнеса подаръка на Едуина. — Грабна куклите и стана.

— Много хубаво, скъпа — одобри Алис. — Предай на сестра си поздравите ми и ѝ кажи да води по-често Констанс тук. — Обърна се към Филип: — Господин Мередит, чайт е все още горещ. Ще ми правите ли компания?

— С удоволствие, госпожо Уинтроп — отговори Филип с усмивка. — Ако имате време, бих желал да говоря с вас по един много важен въпрос.

[1] Шиньон — кок с подплънка от (чужда) коса. — Б.пр. ↑

[2] Госпожице (нем.). — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Из дневника на Джилиън:

10 ноември 1778 година

Конгресът официално отхвърли опитите на парламента за преговори и сложи край на разговорите с Великобритания. Те няма да бъдат възстановени, докато независимостта ни не бъде призната и кралят не изтегли флотата и армията си от земите ни. В това отношение досега нищо не е направено. Британците все още не могат да разберат, че Америка е нация, поела пътя към свободата, и че нищо няма да я отклони от него.

В гостната на Уортънови седяха двама души, но в този момент царуваше неловко мълчание.

Денят бе облачен и потискащ, напълно в унисон с мрачното настроение на Джилиън.

— Не мога да повярвам, че не признаваш способността ми да преценя дали едно предложение за женитба е подходящо за теб.

Алис се втренчи гневно в Джилиън, която стоеше до камината с предизвикателен блясък в очите.

— Филип Мередит е богат — продължи Алис, когато не получи отговор. — Семейството му притежава тютюнева плантация в Уилямсбург, която един ден ще бъде наследена от него. Той е на двайсет и пет години, с добро образование и е очарователен млад мъж.

Джилиън презрително изкриви устни.

— Той е британец!

Гъста червенина обля лицето и врата на Алис. Тя стана от стола си сред шумолене на коприна и се изправи пред внучката си с ръце на кръста.

— Напомням ти, че съм родена в Англия!

— Но аз не съм! Аз съм американка! — гордо тръсна глава Джилиън.

— Знам много добре къде си родена — срязва я Алис.

Младото момиче прехапа устни и съжали, че бе говорила така остро, но бе казала истината! Двете с Едуина бяха родени тук, в Манхатън. След смъртта на майка им преди три години баща им се върна в Англия, като остави Джилиън при баба й по майка — Алис. По това време Едуина бе вече омъжена за Том Кармоди и въпросът за евентуалното ѝ напускане на колонията изобщо не бе поставян.

— Господин Мередит е роден във Вирджиния — заяви Алис с тон, който изключваше всяко допълнително обсъждане на въпроса.

— Не ме е грижа къде е роден — отвърна Джилиън. — Няма да се омъжа за него. — Тръсна глава и тръгна към вратата, но гласът на баба й я спря. В тона на възрастната жена отново прозвуча нотка на окончателно взето решение, недопускащо възражения. Джилиън се вцепени.

— Предупреждавам те да не вземаш прибързано решение. Моят съвет е да обмислиш сериозно предложението на господин Мередит. — Замълча, когато Джилиън се обърна рязко към нея.

— Тази процедура няма да ми отнеме повече от минута. — Младото момиче отиде до стола наблизко и се отпусна на него с неприятното чувство, че е притиснато в ъгъла. Мразеше това чувство на хванато в капан животно. — Нима наистина очакваш да обмислям сериозно предложение, направено от мъж, който се промъква зад гърба ми и ме поставя в неловко положение?

— Промъква се зад гърба ти? Каква глупост. Господин Мередит спази всички изисквания на приличието, като потърси мнението на настойницата ти, преди да говори с теб. Ако баща ти беше тук, знаеш много добре, че всеки джентълмен щеше да бъде длъжен първо да говори с него и едва тогава да се обърне формално към теб.

Джилиън вдигна глава и изгледа баба си през присвити очи.

— Правилно! А след това аз имам правото да приема или отхвърля предложението.

Прекалено развълнувана, за да стои на едно място, Джилиън се изправи и се заразхожда из стаята.

— Ако отхвърлиш това предложение — заяви гневно Алис, — искрено се съмнявам дали изобщо ще получиш друго.

— Но аз не го обичам — запротестира младото момиче.

— Любов? — Алис като че ли не можеше да повярва на ушите си. Посивелите като косата ѝ вежди се смръщиха осъдително. — Любовта е състояние, до което мъжът и жената достигат след брака. Неприлично е дори да се мисли за такива неща преди венчило. Ние говорим за брак, свързване с подходящ мъж, който поема ангажимента да се грижи за теб до края на живота ти. Обръщам ти внимание, че баща ти е информиран за предприетото от мен в тази насока. При разговор с господин Мередит преди няколко месеца аз му отговорих, че макар и лично възхитена от неговото предложение, се чувствам задължена да съобщя на баща ти и да изчакам неговото мнение. — Измъкна плик от джоба си. — Това писмо е за теб. Беше в плика, адресиран до мен. Както ще видиш сама, той не само че дава съгласието си, но е и изключително доволен и впечатлен от моите сведения за характера на господин Мередит.

Джалиън пое механично писмото, но не го отвори. Гледаше втренчено баба си и не можеше да повярва, че не сънува.

Изправи сковано гръб с опънати назад рамене.

— Ако ме принудиш да се омъжа за този мъж, никога няма да ти простя.

— Може би един ден ще ми благодариш — промърмори Алис, без да се трогне от заплахата ѝ. — Скъпа моя — продължи тя с внезапно оживление, — не съм имала ни най-малко намерение да ти откажа правото на глас по този въпрос. Ако имаше други ухажори — имам предвид подходящи ухажори, — нямаше да предприема подобно действие.

— Други ухажори! — почти извика Джалиън. Вдигна отчаяно и двете си ръце и ги отпусна в скута си. — През последните две години не съм срещнала мъж в тази къща, който да не е британец.

— Както и да е — отговори спокойно баба ѝ, — факт е, че ти нямаш друга перспектива за съпруг, а е време да се омъжиш. На твоята възраст ти не си в позиция да отхвърляш предложение за женитба, без да се замисляш: особено от мъж с ранга на господин Мередит. — Махна раздразнено. — Не трябваше да ти разрешавам да работиш в кръчмата!

— Но ми разреши — побърза да ѝ напомни Джалиън. — И нямаш право да престъпиш думата си. Ако не работех там, щях да се

поболея от скука.

Баба ѝ присви очи.

— Още една причина, поради която трябва да се омъжиш. След като веднъж върху ръцете ти легнат грижите за собствен дом и семейство, няма да имаш нужда да търсиш външни ангажименти за спасяване от скуката. — Пристъпи към внучката си и в гласа ѝ звънна метална нотка. — Нима наистина си мислиш, че не знам какво правите там?

Джалиън примига учудено: нямаше представа за какво говори Алис.

— Събирате и предавате тайно информация на бунтовниците!

Младото момиче стисна устни. „Дяволите да го вземат Филип Мередит!“ — скръцна едва чуто със зъби. Знаеше от самото начало, че с този човек трябва да се внимава. Спомни си сърдития блясък в тъмните му очи, докато измъкваше информация от капитан Беникот.

— Ако си знаела това, защо ми разреши да работя в кръчмата?

— Джалиън, стара съм, но още не съм изглупяла. Ако те бях отстранила от кръчмата, щях ли да имам гаранция, че ще спреш дейността си? Има много начини за събиране на информация: на пазара, на парти, на улицата... Действията на сестра ти и съпруга ѝ нямат отношение към мен: в никакъв случай не бих желала да се намесвам в работите на господин Кармоди. Но ти, Джалиън, си мое задължение. Баща ти те остави на мен и аз съм отговорна за теб... От друга страна обаче, не мога да променя разбиранията ти, колкото и пагубни да са те. Не си вече дете и няма как да те държа под ключ в стаята ти.

Тя вървеше напред-назад из гостната, едновременно вбесена и разстроена.

— Отдавна е време да се омъжиш. — Алис спря пред внучката си и я изгледа строго. — Когато имаш съпруг и семейство, глупавите ти разбирания ще отмрат от само себе си. — Забеляза упорито стиснатите устни на момичето и изгуби самообладание. — Господи, дете! — възкликна тя, истински изплашена. — Нима не разбираш, че ще те обесят, ако те хванат?

— Господин Мередит ли ти каза всичко това? — запита Джалиън с искреното желание да му извие врата. Стисна ръце в юмруци, представяйки си с удоволствие как върши точно това.

Алис я погледна изненадано.

— Господин Мередит? От къде на къде? — Изсумтя презрително. — Надявам се от сърце, че той няма представа с какво се занимаваш.

Джилиън се обърка.

— Но как разбра тогава?

— Слугите, скъпа моя — отговори сухо Алис. — Обичат да клюкарстват помежду си, а Поли се сближи с младата негърка от кръчмата — Менди. — Алис махна неопределено с ръка.

Джилиън се отпусна разочаровано на стола: фактът, че Филип не я беше предал, ѝ отнемаше логическата причина за все още кипящия в нея гняв. Погледна баба си през спуснати мигли. Обичаше я много, но не чак толкова много, че да ѝ отстъпи. Как смееше този мъж да влиза без предупреждение в живота ѝ и да се опитва да си осигури пълен контрол над нея? Той дори не я бе ухажвал! Не че това щеше да има някакво значение... — побърза да си признае тя, но реши, че гневът ѝ е напълно оправдан.

Алис забеляза изражението ѝ и каза остро:

— Не бъди дете. Светът няма нужда от стари моми.

— Но аз съм само на деветнайсет! — запротестира Джилиън.

Алис вдигна вежда.

— Скоро ще станеш на двайсет — уточни тя язвително. — Сестра ти се омъжи на седемнайсет, а аз — на шестнайсет.

— Няма да се омъжа за него — заяви твърдо Джилиън. Нямахте да разреши да я плашат!

Алис пое дълбоко дъх.

— Чуй ме, Джилиън! Няма да повтарям втори път: или ще се омъжиш за господин Мередит, или ще бъда принудена да те изпратя в Англия, за да живееш с баща си, докато ти дойде умът в главата!

Джилиън се вгледа в лицето на баба си, опитвайки се да прецени доколко е сериозна. Видя само твърда непреклонност, но пак не можеше да повярва на очите си.

— Няма да направиш това! — извика тя.

— Грешиш. Ще го направя. — Алис скръсти ръце на гърди с доволен вид.

Джилиън пребледня.

— Наистина ли ще ме прогониш оттук, бабо? — Затаи дъх: сигурно сънуваше кошмар, не бе възможно това да се случва в действителност!

— Да — потвърди баба й. — Патриотичната глупост, с която е изпълнена главата ти и която те подтиква към бунтарска дейност, е опасна не само за теб, но и за цялото ни семейство!

Джалиън пристъпи вцепенено към прозореца и се загледа с невиждащ поглед навън. Гостната отново потъна в тишина, нарушавана само от тиктакането на часовника върху полицата над камината. Умът на Джалиън работеше трескаво: спасението е във времето, тя имаше нужда от време!

— Джалиън, господин Мередит ще дойде в четири часа, за да чуе решението ти.

Джалиън навлажни устни, обърна се и се вгледа продължително в баба си, преди да заговори.

— Много добре — каза тя накрая. Приблужи се до възрастната жена и постави ръка върху нейната, сякаш за да привлече напълно вниманието й. — Но при едно условие.

Алис се намръщи, но зачака.

— Сватбата да стане не по-рано от година.

— Не!

— Една година! Настоявам за това. — Забеляза признаци на колебание и побърза да атакува: — Бабо, сигурно няма да отречеш, че е разумно да се опознаем, преди да предприема такава сериозна стъпка. Говорила съм с господин Мередит само в присъствие на други хора. — Прехапа устни, но знаеше, че бе изрекла една необходима лъжа.

Алис я погледна подозрително, но видя само девическа несигурност и смут. Тя се отпусна и доброто й настроение се върна.

— Ако господин Мередит не възразява...

Чукалото на входната врата удари и Джалиън събра сили за срещата с Филип Мередит, който след миг влезе в гостната.

Опита се да го огледа по-внимателно, отколкото бе правила това досега. Но усилията й останаха напразни. Очите й се спираха на устните му и като че ли замръзваха там. Преценяваше един мъж по устните му, по целувките му! Колко глупава може да бъде една жена?!...

Алис се отправи към масата е гарафа вино.

— Ще ми разрешите ли да ви предложи малко вино, Филип?

— Благодаря — каза той и се обърна към Джилиън.

Тя стоеше пред него, гордо изправена в роклята си от кехлибарена коприна, напръскана е тъмночервени бродирани рози. Ръкавите ѝ стигаха до лактите и завършваха в пяна от дантела с цвят на слонова кост. Квадратното деколте бе изрязано ниско, но кремаво оцветена дантела прикриваше извивката на гърдите ѝ.

— Колко си хубава! — каза той с възхита и се обърна да приеме чаша вино от Алис, която вдигна своята чаша за тост.

— Всичко е уредено — заяви тя с широка усмивка. — Джилиън прие предложението ви.

— Много съм поласкан. — Мередит погледна Джилиън с усмивка.

— Обаче — продължи Алис — внучката ми настоява сватбата да стане след година. Имате ли някакви възражения?

Мередит се обърна към Джилиън и кимна.

— Никакви — отговори той спокойно. — Съгласен съм на годеж една година, ако това е желанието на Джилиън.

Алис се усмихна с облекчение.

— Разбрах, че сте чувствителен човек още когато ви срещнах за пръв път.

Джилиън едва успя да потисне усмивка на задоволство. Всичко можеше да се случи за една година. Ако не успееше да се измъкне от невъзможното положение до края на тази година, можеше винаги да отиде да живее с баща си, докато стане на двацет и една. А после ще бъде свободна! Почувства се по-добре. Знаеше със сигурност само едно нещо: никога нямаше да се омъжи за Филип Мередит!

Филип изпи виното и извади часовник от джоба на жилетката си.

— Надявам се, че ще ме извините — обърна се той към Алис. — Имам среща и не мога да остана по-дълго.

— Извинен сте, разбира се — отговори му любезно Алис.

Той погледна Джилиън.

— Може ли да ви поканя на разходка с карета в неделя?

Младото момиче се поколеба, но смръщването на баба ѝ ѝ подсказа какъв трябва да бъде отговорът.

— Ще бъда възхитена — промърмори тя и наведе престорено скромно очи.

* * *

Филип си замина и Джилиън се качи в спалнята си на горния етаж. Кати събираше с лопатка пепелта от камината и я пълнеше в кофа. Когато Джилиън влезе, спря работата си и я погледна съчувствено: бе чула повишените гласове в гостната.

— Всичко е уредено, така ли? — запита тя. Знаеше, че Джилиън няма да се разсърди на въпроса ѝ.

— Те си мислят така — измърмори момичето.

Кати досъбра пепелта, изправи се и избърса ръце в престилката си.

— Кога ще бъде?

— След година. — Едва не се изтърва да каже „никога“. Отпусна се на края на леглото, потисната и унила.

Кати разбра, че господарката ѝ не е в настроение за разговор и тихо излезе от стаята. След няколко минути Джилиън извади писмото на баща си, разположи се по-удобно и го разтвори.

Скъпа дъще,

Получих писмото ти. Щастлив съм, че двете със сестра си сте се зарадвали на подаръците ми.

Баба ти ми писа за предстоящата ти женитба. Когато разбрах, че господин Мередит е бил в Оксфорд, си разреших да разговарям с неговите преподаватели там. Всички се изказаха много благоприятно за него и потвърдиха добрите впечатления на баба ти от този фин млад човек. Давам с леко сърце бащината си благословия за тази женитба. Тя облекчава притеснението, с което те оставих в колониите. Знаех, че желанието ти е да останеш при баба си и сестра си, но признавам, че предпочитам да се върнеш в Англия с мен. Радвам се, че в това време на

конфликт си в Ню Йорк: знам, че британците никога няма да предадат тази своя крепост на бунтовниците.

Съпругата ми Евлин очаква първото ни дете. Сигурен съм, че ще се радваш заедно с нас на щастието ни.

Моята любов и мислите ми винаги ще бъдат с теб.

Твоят любящ баща

Джалиън стана от леглото и гневно смачка писмото на баща си. Не е ли прекрасно, че всички са толкова единодушни по въпроса какво е най-добро за нея и какво точно трябва да бъде бъдещето ѝ?

Нищо чудно, че Филип Мередит бе идвал тук почти всеки съботен следобед — да играе карти с баба ѝ! Трябваше да се досети, че зад тези посещения всъщност се крие нещо друго...

Джалиън хвърли смачканото писмо върху писалището. Колко учтив бе само през тези последни месеци: никакви целувки, никакви нежелани опити за разговор...

Какъв подлец само!

Джалиън въздъхна дълбоко, изглади писмото и го постави в чекмеджето. После бързо излезе от къщата и се отправи към кръчмата: нямаше търпение да говори с Едуина.

Разказа новините от писмото на баща си и накрая ѝ съобщи за внезапния годеж.

Ако бе очаквала съчувствие от Едуина, бе сгрешила. Сестра ѝ беше отново бременна и гледаше на света през розови очила.

— Господин Мередит? — засмя се тя. — Бях сигурна, че не идва толкова често само заради баба. Изглежда добър човек.

— Няма такова нещо като добър тори — срязва я младото момиче. — Няма да се омъжа за него.

Едуина я погледна.

— Джалиън, ако беше червенодрешковец, веднага щях да отида с теб при баба, за да се опитам да променя решението ѝ. Но сега го приветствам.

— Едуина!

— Така е — упорстваше сестра ѝ. — Достатъчно често се срещах с господин Мередит и знам, че е джентълмен и хубав мъж. И

сигурно е богат — готова съм да се обзаложа, че баба е направила нужните справки.

Джалиън отпусна рамене и погледна обвинително сестра си.

— Обичаше ли Том, когато се омъжи за него?

Едуина изглеждаше изненадана от въпроса.

— Разбира се, не. Почти не го познавах.

Джалиън изскърца със зъби.

— Не ти вярвам. Познавам те прекалено добре, за да приема, че си поверила бъдещето си на мъж, за когото не те е било грижа.

— О! — Кафявите очи на Едуина се разшириха. — Ти не ме попита дали ме е било грижа за него или не. Попита ме дали съм го обичала.

— Едуина! — Джалиън бе вбесена.

— Това не е едно и също нещо — настоя сестра ѝ. — Повярвай ми, Джалиън. — Погледна я хитро. — Струва ми се, че Роб Клейтън не ти е безразличен.

Младото момиче бе озадачено.

— Да... така е. Ние сме приятели.

— Разбира се, че сте. Той е хубав човек. Но това е всичко, нали?

— Едуина, какво искаш да кажеш? Нищо не разбирам.

— Добре, чакай малко да си събера мислите.

Джалиън мълча известно време, но не можа да издържи.

— Хубаво, ти всъщност ясно каза, че става въпрос за две различни неща. Прекрасно! Каза също, че не си била безразлична към Том. По-нататък?...

— Не бях влюбена в никого — започна меко сестра ѝ. — Омъжих се за внимателен, чувствителен мъж и след време се влюбих в него.

— А ако не беше се влюбила? — попита рязко Джалиън.

Сестра ѝ се усмихна.

— О, тогава щях да бъда омъжена за мъж, към когото не съм безразлична, който има значение за мене — който ми е приятел. В никакъв случай непоносимо положение, нали?

Джалиън обаче мислеше, че е.

Едуина забеляза изражението ѝ и разбра.

— Джалиън, какво очакваш от един брак? — Сестра ѝ замълча и тя продължи: — Бракът е отговорност, която двама души поемат един

към друг. Обвързване, което включва не само верността, но и обещанието всеки един от двамата да бъде на първо място в мислите на другия. Имаш ли основания да заявиш честно тук, в този момент, че не съм на първо място в мислите на съпруга си?

— Но това е нещо съвсем различно — запротестира младото момиче. — Том те обича.

— Разбира се, че ме обича. Не би се обърнал към татко тогава, ако не ме обичаше — както и господин Мередит нямаше да говори с баба сега...

Джалиън присви очи и погледна сестра си право в очите.

— Едуина, ако не възприемаше Том като внимателен и чувствителен мъж и не бе привлечена към него поради тези негови качества, как щеше да реагираш на предложението му?

Едуина отговори веднага.

— Никога не бих се съгласила. — Пое дъх и погледна смутено сестра си. — Скъпа...

Джалиън се изправи.

— Отговори на въпроса ми — заяви тя остро — тон, с който никога досега не бе говорила на сестра си. — Ти никога няма да отговориш с „да“ на един предател. Защо аз трябва да го правя?

— След войната няма да има тори и бунтовници — каза спокойно Едуина, — а хора, обединени в единна нация. — Забеляза непреклонното изражение на Джалиън и прехапа устни. — О, Джалиън, наистина ли си толкова настроена срещу този човек?

— Да.

По-голямата сестра се усмихна тъжно и примирено.

— В такъв случай придържай се към убежденията си, скъпа. — Протегна ръце и притисна Джалиън към себе си. — Не слушай никого, който смята, че знае по-добре от това, което шепне сърцето ти. — Тя я освободи от прегръдката си. — Включително и мен.

Джалиън тръгна към вратата, но гласът на сестра ѝ я спря.

— Трябва да бъдеш сигурна обаче, че няма да предадеш сърцето си.

Джалиън унило слезе в кухнята, за да хапне нещо, преди да започне работа в общото помещение на кръчмата. Завари Клодия да довършва вечерята си. Джалиън се отпусна на стола срещу нея, без дори да я поздрави.

След няколко минути Клодия наруши неловкото мълчание.

— Искаш ли да поговориш с мен за проблема, който те измъчва?

Младото момиче направи гримаса на отвращение и разказа на приятелката си за предстоящата женитба.

— Има нещо около този мъж. — Прехапа устни и присви замислено очи.

Джилиън я погледна озадачено: бе наясно, че Клодия няма предвид политическите симпатии на Филип.

— Какво искаш да кажеш? — запита тя.

Клодия тръсна рязко глава.

— Около този мъж има нещо измамно, нещо, което не мога да определя.

Младото момиче се изсмя безрадостно.

— Напълно съм съгласна. Промъкна се зад гърба ми и говори с баба ми, без дори да му дойде наум, че трябва да се съобрази с чувствата ми.

— А какви са чувствата ти? — запита Клодия и се изправи. Взе си чинията и я отнесе до умивалника.

Джилиън примигна. Имаше вид, като че ли не бе очаквала този въпрос и той я бе заварил неподготвена.

— Ами... — Махна неопределено с ръка, после стисна устни. — Знаеш какви са чувствата ми към торите. Свинете са ми по-приятни от тях.

Клодия сви устни, за да не се разсмее. Тя също бе поставила торите в определена категория, но отрицателните ѝ чувства към тях в никакъв случай не бяха равни по сила на отвращението ѝ към британците.

— Да приемем, че господин Мередит е патриот — подхвърли тя накрая. — Това би ли променило чувствата ти към него?

Джилиън изсумтя, раздразнена от предположението.

— Много се съмнявам. Досега не съм срещала мъж, който да ме вбесява така. Освен това — прибави тя с въздишка — той е верноподаник и аз нямам намерение да се омъжвам за такива като него.

Клодия излезе от кухнята с неопределена усмивка на уста. Джилиън я проследи озадачено с поглед. Беше сигурна, че от всички хора на света! — Клодия би трябвало най-силно да ѝ съчувства...

* * *

Веднага щом влезе в общото помещение на кръчмата, Клодия забеляза наемника, който току-що влизаше. Тази вечер бе позакъснял. Отправи се към ъгловата маса, както винаги.

Младата жена се огледа. И двете момичета бяха заети. Въздъхна, отправи се към бара и наля чаша бира.

Мъжът ѝ се усмихна, но Клодия не счете за нужно да направи същото.

— Имаше много хора по-рано тази вечер — каза ѝ той, когато тя застана до масата му. — Реших да поизчакам малко.

Младата жена се вгледа за миг в него. „Нима наистина си мисли, че това ме интересува?“ — запита се тя.

Той продължи несмутимо да я информира за себе си.

— Засега се намирам в Манхатън. Работя по снабдяването.

Без да иска, младата жена го изгледа с любопитство. Бе хубав, почти красив мъж. Чертите му бяха мъжествени, носът — орлов, а кожата — гладка. Но най-забележителната му особеност бяха очите: Клодия никога не бе виждала такъв пронизващ, девствено чист нюанс на синия цвят.

— Говорите английски много добре — каза тя накрая.

— Намирам се в тази страна повече от две години — отговори той. — Стори ми се глупаво да не науча езика.

— Вашите сънародници не са на същото мнение — студено отбеляза Клодия. Постави чашата на масата и се обърна, но той я хвана за китката и я спря.

— Не съдете за мене по моите сънародници. — Задържа китката ѝ за миг, учуден от крехкостта ѝ. После я пусна и продължи: — Каня ви да изпиете една чаша с мен.

— Не ми е разрешено да го правя.

— А какво ще кажете за късна вечеря някъде?

— Не.

— Моля ви. Искам само да поговоря с вас.

— Какво точно искате от мен? — попита студено Клодия.

Сърдечната му усмивка разкри бели равни зъби.

— Не мисля, че един мъж се нуждае от някаква специална причина, за да говори с хубава жена.

Клодия се обърна рязко, забеляза, че през две маси ѝ маха клиент и забърза с облекчение към него.

Зад нея немският лейтенант се загледа мрачно в чашата си. Пиеше само толкова, колкото бе необходимо да запази мястото си на избраната от него маса: тя не бе така ярко осветена, както другите — попадеше в сянка, което му разрешаваше да наблюдава незабелязано хората в кръчмата.

„Защо се промениха така рязко представите, чувствата, целите ми? — питаше се той. — Преди няколко години животът изглеждаше толкова прост. Но сега вече не е така...“

Може би причината бе в годините, които оставаха зад гърба му. Скоро щеше да навърши трийсет. Вярно, не е кой знае колко, но на тази възраст се приема, че животът на един мъж е вече уреден.

Неговият не беше.

Дългите му пръсти зашариха безцелно по масата, а странните му сини очи отново потърсиха Клодия.

Тя усещаше погледа му, макар да се стремеше да бъде с гръб към него. Гласът ѝ потрепери леко, когато повтори приетата поръчка на Том, и той я изгледа внимателно.

— Добре ли си?

Клодия кимна.

— Тревожи ме онзи наемник.

Том погледна лейтенанта с присвити очи.

— Бих го сритал с удоволствие по синьото дъно на бричовите му, ако имах повод. Но никога не прави нищо. Седи си там, вечеря, изпива една-две чаши бира...

— ... и ме наблюдава — довърши вместо него Клодия с безизразен глас.

— Да, права си. — Том изглеждаше обезпокоен. — Виж какво, Клодия, може би ще бъде по-разумно да се преместиш в нашите стаи за известно време. Сигурен съм, че Едуина...

— Не. Благодаря ти, Том. Благодаря за всичко, което двамата с Едуина правите за мен. Аз трябва да се справя сама. Над мен виси неизплатен дълг, който само аз мога да уредя.

Том постави поръчката върху таблата ѝ.

— Дълг, Клодия, или отмъщение?
Тя забележимо трепна.
— Може би това е едно и също нещо.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Из дневника на Джилиън:

15 ноември 1778 година

Съединени щати на Америка! Пиша тези думи и ми е и радостно, и хубаво... Сега вече те имат значение: делегати от десет новообразувани независими щата подписаха клаузите на Конфедерацията, приети на конгреса на днешния ден преди година. Те са: Кънектикът, Ню Хемпшир, Пенсилвания, Роуд Айлънд, Масачузетс, Ню Йорк, Вирджиния, Южна Каролина, Северна Каролина и Джорджия. Очакванията са скоро да бъдат последвани и от останалите...

Шейната се плъзгаше леко по заснежената улица.

Зимният ден бе ясен и свеж, с ярко слънце и чисто синьо небе. Снегът искреше заслепяващо.

Джалиън посрещна хубавото време с разочарование. Беше се надявала на обилен снеговалеж, дори виелица или поне силен леден вятър: тогава щеше да има извинение да откаже разходката с Филип.

„Все пак — утешаваше се тя — като че ли е по-добре така, отколкото да стоя затворена с него в гостната.“

Известно време се чуваше само скриптенето на снега под обкованите с железни ленти плъзгачи на шейната.

Младото момиче гледаше с тъга улиците на любимия град: колко много се различаваше днешният Ню Йорк от града на детството ѝ! Сега, накъдето и да погледнеше, очите ѝ попадаха или на бараки и укрепления на британската армия, или на овъглените руини от пожара, който бе погълнал в пламъците си почти четвъртина от града и бе създал тъй наречения Палатъчен град. Но особено много я измъчваше

унищожението на дърветата, изсечени за огрев... А и не можеше да бъде другояче, когато една връзка дърва струваше почти десет фунта!

Затворническите кораби в Уолабаут Бей бяха капак на всичко. Вонящи и просмукани с влага, те непрекъснато напомняха за войната...

Британците бяха създали затвори и на сушата: използваха за целта складове или изоставени работилници, които сега бяха препълнени докрай. Повече от десет хиляди американски патриоти се бореа ежедневно с болести и глад с надеждата, че ще доживеят края на войната и ще се приберат при семействата си...

Филип заговори и Джилиън трепна при неочаквания звук на гласа му.

— На връщане ще минем край къщата ми — говореше той. — Сигурен съм, че ще ти бъде приятно да разгледаш новия си дом.

Джалиън се вторачи ядно в него, в топлия ѝ маншон ръцете ѝ неволно се свиха в юмруци, но не можа да сдържи гнева си.

— Що за човек си? Не разбираш ли колко нагло и самонадеяно беше да говориш с баба зад гърба ми, преди да се обърнеш към мене?

— Любовта върши странни неща с един мъж... — промърмори той, без да обръща внимание на нападателния ѝ тон.

— Любов! — Изговори думата като изсъскване на котка, внезапно събудена от приятна дрямка. — Не се ли притесняваш от факта, че не изпитвам и капка любов към теб? — Джилиън разстроено се опита да се отдръпне още по-настрана от него.

Той се усмихна и я вбеси още повече.

— Имам сериозно намерение да променя това.

Протегна ръка и погали нежно бузата ѝ. Внезапен огън се спусна по гърба ѝ и младото момиче потрепери. Физическата ѝ реакция бе толкова неочаквана, че тя неволно задържа дъх, докато това странно усещане не се уталожи и не изчезна. Бе различно от усещанията, които я разтърсваха при целувките му... А той дори не я бе докоснал интимно...

Филип ѝ се усмихваше, но и той изглеждаше озадачен. „И правилно!“ — помисли си Джилиън. Самата тя бе не по-малко озадачена.

— Предполагам, наясно си, че нямам намерение да се омъжа за теб — заяви студено тя след миг.

Той повдигна предизвикателно вежда.

— Нима? Баба ти ми каза, че всичко е уредено.

— За нея, но не и за мен. — Отправи поглед напред и смекчи тона: — Една година е дълго време и докато изтече, ти ще срещнеш друга жена, по-подходяща за съпруга.

— Съмнявам се.

Джалиън се намръщи раздражено и стисна устни. Този човек не разбираше от намеци. Сигурно я мисли за глупачка, която не умее да се ориентира в собствените си желання.

— Надявам се, ще ми кажеш защо приемаш така отрицателно идеята да се омъжиш за мен? — Гласът му звучеше студено и сухо и трябваше да измине секунда, за да схване въпроса му.

— Намирам идеята за женитба, с който и да е тори изключително отблъскваща.

Мередит въздъхна.

— Страхувам се, че по този въпрос ще спорим, докато нещата се уредят по един или друг начин. Кой знае? Възможно е американците да спечелят войната.

Джалиън не отговори. Намираха се на Мейдън Лейн и бе пълно с червенодрешковци.

Срещу тях язدهа двама британски офицери и когато приближиха, Джалиън изтръпна: единият от тях бе генерал-майор Чарлс Грей. Младото момиче му пожела да падне от коня и да си счупи врата. След клането в Паоли всички американски патриоти мразеха генерал-майора и му желяеха смъртта.

Двамата офицери се изравниха с шейната и за ужас на Джалиън, Мередит им махна приятелски с ръка.

— Добър ден, генерале! — извика той и също бе възнаграден с приятелски поздрав.

— Мили боже — възкликна тя вбесена, — как е възможно изобщо да разговаряш с този убиец?!

Филип я погледна обезпокоено. Удари коня с юздата и стреснатото животно се спусна напред.

— Джалиън — заяви той с напрежение в гласа, — считам за необходимо да те предупредя, че след като се оженим, няма да разреша непрекъснато да ми противоречиш.

Джалиън го изгледа гневно.

— Надуто магаре — прошепна тя.

Филип стисна зъби, припляска отново с юздите и бързото им движение напред притисна младото момиче към облегалката.

„Прекрасно — помисли си тя доволно, — поне ще приключим с разходката по-бързо, отколкото се очакваше... След като се оженим! — продължаваше да беснее вътрешно Джилиън. — Тъй като този ден никога няма да дойде, стига му и един гневен поглед без коментар.“

Десетина минути по-късно шейната спря пред къщата на Уортънови и младото момиче побърза да скочи от нея, за да избегне помощта му.

— В събота ще има бал в дома на губернатора Трайън — оповести Филип, преди Джилиън да успее да се отдалечи. — Очаквам да ме придружиш.

— Сигурно ще бъде хубаво — отговори равнодушно младото момиче, въздъхна и се прибра в дома си.

Влезе в стаята си напълно изтощена и се хвърли върху леглото. Измъчваха я отблъскващи видения от бъдещето ѝ: остава стара мома — немислимо; живее в Англия цяла година — непоносимо.

Или се омъжва за Филип Мередит.

Нито една от изброените възможности не бе приемлива за нея.

* * *

Неусетно заспа и когато се събуди, с изненада установи, че се е здрачило. Преоблече се бързо и излезе.

Навън бе започнало отново да вали и Джилиън придърпа качулката на пелерината си.

Бе извървяла половината път към „Синия лебед“, когато чу някой да я вика. Обърна се и видя Роб Клейтън да язди към нея.

Когато се приближи, спря коня и скочи от него. Беше без шапка и в косата му блестяха снежинки.

— Дойдох да си взема сбогом — каза той.

— О, Роб! — извика Джилиън. — Къде отиваш?

— Двамата с татко отиваме във войската за една година. Ще се присъединим към армията в Ню Джърси.

Джилиън стреснато пое дъх.

— Не разбирам. Кой ще те замести тук? Как ще изпращаме информация без теб? — Беше разстроена, не бе очаквала това. Като се изключат Едуина и Том, нямаше никой друг, на когото да се доверява повече, отколкото на Роб.

Младият мъж сви нетърпеливо рамене.

— Има множество хора наоколо, които могат да носят бележки като мен. — Постави ръка на раменете ѝ. — О, Джилиън, не разбираш ли? Искам да бъда истинска част от тази историческа война. Искам да се бия за страната си. Уморих се да стоя настрана, докато другите мъже вършат истинската работа.

Джилиън прехапа устни. Той бе взел твърдо решение и тя знаеше, че не може да го промени.

— Ще ми липсваш — въздъхна тъжно момичето.

— И ти ще ми липсваш. — Пусна я и се усмихна широко. — Не разбивай прекалено много сърца, докато ме няма, лисичке. Нито един мъж не е в безопасност, когато решиш да го омаеш.

В очите ѝ заблестяха сълзи.

— Ти винаги си бил...

Роб се засмя, но после изражението му стана сериозно, почти тъжно.

— Времето винаги ни е разделяло, Джилиън. Но ако някога имаш нужда от приятел, знаеш къде да ме намериш.

Джилиън се усмихна през сълзи. Той възседна коня си и се обърна, за да ѝ махне с ръка.

— Роб — извика му тя, — ще се пазиш, нали?

— Не се безпокой за мен. Веднъж само да се присъединя към армията и с червенодрешковците е свършено!

Джилиън стоя сред заснежената улица, докато Роб изчезна от погледа ѝ. После въздъхна тежко и продължи пътя си.

Общото помещение на кръчмата бе претърпкано. Пушекът от огнището и лулите на мъжете висеше като измамно небе под тавана.

Младото момиче си върза престилката и с чувство на благодарност се зае за работа: тя я отклоняваше от тъжните ѝ мисли.

Клодия излезе от кухнята с поднос, натрупан с чинии с храна. Видя пехотинеца, когато ги подреди на помощната масичка. Пое рязко дъх и пребледня. Беше си мислила, че никога няма да разпознае нито един от войниците, които я бяха нападнали в нощта на пожара. Сега

обаче гледаше в лицето единия от тях. Споменът за изкривеното от похот лице над нейното се блъсна с неочаквана сила в нея, стомахът ѝ се сви на топка, прилоша ѝ.

Краката ѝ се подгънаха и тя се облегна на плота на бара. Нямаше сили да се помръдне, беше като парализирана.

— Клодия? — Джилиън шепнеше, но се бе стегнала от тревога, когато забеляза състоянието на приятелката си.

Клодия се обърна бавно към нея. Приличаше на бяла мраморна статуя.

— Това е... той! Единият от тях... — уточни тя и се разтрепери.

— Сигурна ли си? — попита Джилиън и веднага разбра какво иска да каже Клодия. — Ти каза...

— Знам какво съм казала — отвърна Клодия с дрезгав шепот — Но като че ли... тогава исках да ги изтрия от паметта си. Той е този, който ми помогна да се отдалеча от пожара. „Ела с мен — говореше ми. — Ще бъдеш в безопасност далеко оттук.“

Джалиън погледна пехотинеца. Приблизително към трийсет години. Не бе възможно да се прецени колко е висок, защото беше седнал, но се виждаше, че е силен мъж с широк гръден кош и мускулести ръце. Носът му бе странно изкривен — вероятно някога е бил чупен.

Пръстите на Клодия се свиха около дръжката на ножа върху една от чиниите, но Джилиън бързо стисна ръката ѝ.

— Не! Няма да успееш — изсъска тя. — Само ще те извлекат навън и ще те обесят.

— Какво от това?

— Не! — Джилиън с усилие измъкна ножа от пръстите ѝ. Обърна се и изгледа мъжа още веднъж. Беше пиян, но се държеше. Още няколко чаши обаче сигурно щяха да го довършат. Младото момиче бързо напълни чаша с ром и я подаде на Клодия. — Постави я пред него. Когато я изпие, веднага му дай друга.

— Какво...?

— Хайде, върви! — Обърна се и тръгна да търси Том. Той я изслуша със стиснати челюсти и кимна рязко.

Пехотинецът се отпусна върху масата едва след още три пълни чаши с ром. Оставиха го там, докато кръчмата напълно опустя.

— Какво ще правите с него? — запита Клодия, когато Том и Джилиън затеглиха тежкото му тяло към кухнята. Искаше да им помогне, но знаеше, че ако го докосне, ще го убие.

Едуина беше в кухнята и веднага освободи прислугата, когато ги видя. Томас ѝ обясни ситуацията с няколко думи. Едуина кимна и бързо излезе от стаята. Върна се след няколко минути и подаде на Том лист хартия.

— Това ще свърши работа — заяви тя.

Томас прочете на глас написаното от жена му: „Британските войски се придвижват към Савана. Планът е да атакуват града от всички страни.“

— Добре е. — Том сгъна листа и го напъха в обувката на войника: патрулите първо търсеха там. — Не казваме на британците нищо ново. Но когато открият този лист в обувката му, ще го завлекат до най-близкото бесило, без да задават въпроси.

С помощта на трите жени Том съблече униформата на пехотинеца и го облече със стара риза и чифт износени бричове. Отнесоха го навън и го поставиха внимателно във фургона. Той простена един-два пъти, но не дойде на себе си.

— Ще се върна веднага. — Том целуна Едуина набързо и потегли.

Когато трите жени се върнаха в кухнята, в очите на Клодия блестяха сълзи.

— Ако нещо се случи на Том, аз ще съм виновна.

— Нищо няма да се случи — заяви твърдо Едуина въпреки вътрешното напрежение, което беше стегнало сърцето ѝ. Въздъхна и продължи: — Знаеш, че Том рискува живота си от началото на тази война.

— А ти? — Клодия се вгледа напрегнато в нея. — Аз нямам нищо за губене, но ти...

— ... имаш какво да губиш — довърши изречението ѝ Едуина и се усмихна. — И искам да го запазя непокътнато за децата си. Непростимо е да им отказваме правото на бъдеще.

Тази нощ нито една от тях не мигна. Джилиън се прибра вкъщи, за да не буди излишни подозрения у баба си, но не си легна. Стоя до прозореца, докато не видя фургона на Том да завива към кръчмата след около четирийсет минути. Отпусна се и заспа едва тогава.

На следващия ден разбраха, че планът им се бе осъществил с малко неочаквана развръзка. Пехотинецът много войнствено се опитвал да увери патрула в невинността си и бил застрелян на място.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Из дневника на Джилиън:

21 ноември 1778 година

Зимата дойде и войната отново замря. Само спекулантите неуморно трупат пари на наш гръб. Студът не им пречи да продават чифт ботуши за двајсет фунта или кон за двеста! Бизнесът им процъфтява и те трупат тлъстини, дремейки край топлите си камини, докато бедните ни войници треперят в снега и копнеят за поне едно прилично хранене на ден...

Съботната вечер настъпи прекалено бързо за Джилиън. Филип бе поканил и баба ѝ на бала, организиран от губернатора, и за разлика от внучката си, възрастната дама живееше в щастливо очакване на великото събитие.

Докато се обличаше, Джилиън поглеждаше смръщено към перуката до огледалото и се питаше дали наистина е толкова тежка, колкото изглежда. Алис лично я бе донесла тази сутрин от перукера.

Беше оформена във висока и доста широка прическа „Помпадур“ с по една дръзка къдрица от двете страни и разкошни къдрици отзад.

— Ще трябва да внимавам да не навеждам глава, докато съм с нея — промърмори Джилиън на Кати. — Иначе като нищо ще се строполя по лице.

Кати се изсмя и ѝ помогна да облече долна дреха от бял атлас с плътно прилягащ корсаж и широка, оформена като камбана пола.

Върху нея Джилиън облече рокля от тюркоазеносиня коприна със свободна кройка. Тя се закрепваше под бюста ѝ с черна панделка от гладко кадифе, но от тази точка надолу бе отворена и разкриваше белия атлас отдолу. На краката си носеше бални обувчици от тюркоазена коприна.

Настъпи моментът за поставяне на перуката и Джилиън се отпусна пред огледалото, за да даде възможност на Кати да я нагласи.

— Има нужда от още нещо — промърмори Кати и се смръщи леко. Заровичка в кутията със скъпоценностите на Джилиън и измъкна гребенче от оникс. Горната му част бе оформена като ветрило и украсена с розички от тъмночервена коприна.

Джилиън с мъка сдържа усмивката си: Кати бе омаяна от това гребенче и посрещаше с разочарование отказите на младото момиче да го носи.

— О! — възкликна Кати, като се отдалечи, за да я огледа по-добре. — Великолепна си.

Джилиън стана и се погледна в огледалото, за да установи след миг с изненада, че наистина изглежда прекрасно. Раздвижи бавно глава и осъзна, че перуката ѝ е дори по-тежка, отколкото бе предполагала. „Колко смешно — помисли си, — да се поставя коса върху глава, която има в изобилие своя собствена коса...“

— Не забравяй това. — Кати ѝ подаде дантелено ветрило. Напрегна слух, за да различи гласовете, които се понесоха от долния етаж. — Господин Мередит, изглежда, е пристигнал. — Вдигна обточена с кожа пелерина и я постави внимателно върху раменете на господарката си. — Ще ми разкажеш ли после за бала? — попита тя с тъжна усмивка.

Джилиън се спря на прага: сети се, че Кати никога в живота си не е била на бал. Колкото и абсурдно да беше, за миг ѝ се прииска да си разменят местата тази вечер.

— О, Кати — въздъхна тя, — ако бе възможно да отидеш на този бал вместо мен...

— Е, това ще ги накара да ударят тавана — възкликна възторжено Кати и направи няколко пируета из стаята, като повдигна грубата си пола с шеговито подчертана кокетност. — Кой според теб ще ме покани на първия танц?

Джилиън се усмихна.

— Всеки мъж от присъстващите, ако си облечена в моите дрехи — въздъхна тя и излезе от стаята.

Слезе по стълбата и видя Филип и баба си да разговарят в хола.

Алис не бе се отказала от черния цвят дори и за тържествен случай с такова голямо значение за нея. Роклята ѝ обаче

представляваше зашеметяваща черна дантела върху тежък атлаз с кремав цвят.

Филип чу стъпките на Джилиън и веднага се обърна.

— Никога не съм те виждал по-красива — възкликна той с искрено възхищение. В очите му проблеснаха искри, когато добави: — Обзалагам се, че всеки мъж от присъстващите на бала ще ми завижда.

— Благодаря — студено кимна Джилиън.

Независимо от отношението си към него, младото момиче оцени по достойнство небрежната елегантност, с която бе облечен. Сините му обувки с високи токове бяха със сребърни катарамии, а раменете и гръдният му кош бяха покрити с копринен жакет от брокат със сложна кройка, Филип носеше тази премяна естествено, без най-малка следа от превзетост или несигурност.

Младият мъж отвори вратата за дамите и ги придружи до очакващата ги карета.

Докато пътуваха по заснежените улици към къщата на губернатора, Алис и Филип оживено разговаряха, но опитите им да включат в разговора си и Джилиън останаха напразни. Тя кимаше от време на време, но не каза нито дума. Беше потисната от мисълта, че ѝ предстояха часове наред в омразната компания на нашественици и местни предатели. Как копнееше за края на вечерта!...

Малко преди да пристигнат, Алис вдигна ветрилото пред устата си и прошепна:

— Джилиън, да не съм те чула да правиш бунтарски забележки тази вечер. Моля те, опитай се да се държиш прилично и да не излагаш мен и бъдещия си съпруг.

Джилиън въздъхна примирено.

— Добре, бабо. — „Но — помисли си тя, като гледаше през прозореца — това не означава, че не трябва и да слушам.“ Тази мисъл я ободри. Може би вечерта няма да бъде съвсем изгубена: възможно бе да дочуе интересна информация!

Спряха пред голяма триетажна сграда, грейнала в светлини.

Имението бе едно от най-големите в Манхатън. Отзад се намираха конюшните и помещенията за карети. Докато по-голяма част от нюйоркчани бяха осъдени на полугладно съществуване, в тази къща, която генерал Трайън, кралският губернатор, бе присвоил за собствените си нужди, човек виждаше само изобилие и богатство.

Слугите почти се спъваха един в друг, докато бързаха да обслужат гостите.

Джлиън бе впечатлена въпреки желанието си. Като дете често бе слушала разказите на баща си за разкоша на кралския двор. Сега вече знаеше какво е имал предвид.

Балната зала беше огромна, с под, покрит с розови и сиви плочки. Високи мраморни колони очертаваха дансинга. Около него бяха разположени столове, тапицирани с тъмночервено гладко кадифе, и позлатени облегалки, украсени с дърворезба.

Оркестър от двама и пет души бе разположен на подиум в отдалечения край на залата. Музикантите бяха натруфени като гостите. На противоположната страна бяха поставени дълги маси, отрупани с разнообразие от храни, някои от които Джлиън виждаше за пръв път. Цяла една маса бе отделена за сладкиши, кейкове и пасти. Върху друга имаше само риба, върху трета — дивеч, а върху четвърта — напитки. Зад всяка маса стояха слуги в ливреи, готови да обслужат гостите.

Алис забеляза Флорънс Картрайт и забърза да се присъедини към приятелката си.

Джлиън и Филип се движеха бавно сред гостите. Филип, изглежда, познаваше всички присъстващи, включително и кралския губернатор Уилям Трайън, който бе едновременно губернатор на Ню Йорк и армейски генерал. Той бе висок слаб мъж с тясно, постоянно смръщено лице. Джлиън го ненавиждаше почти толкова, колкото ненавиждаше генерал Грей.

Бяха се изправили пред бюфета и Джлиън слушаше с половин ухо разговора между Филип и Трайън.

— Според генерал Клинтън Вашингтон ще остане при Елизабеттаун още няколко месеца — говореше Трайън.

Мередит се намръщи.

— Може би не е много разумно от страна на генерала да прави такива предположения. Помнете какво се случи при Трентън.

Кралският губернатор се изсмя мрачно.

— И да искаме, няма как да забравим, но, мили боже, нецивилизовано е за един генерал да организира нападение навръх Коледа. Поначало е нецивилизовано да се воюва посред зима. Разбира се, основната вина е на наемниците. За тях Коледа е празник и не е било трудно да се предположи, че ще прекарат вечерта в ядене и пиене.

Джилиън опитваше разсеяно храната в чинията си и беснееше вътрешно срещу Трайън, който се осмеляваше да нарича Вашингтон нецивилизован. Обърна се с отврата от двамата мъже.

„Може би — мислеше си тя, вгледана в елегантно облечените хора наоколо — ние наистина се борим за предварително осъдена кауза.“ Нима е възможно да се победи страна като Великобритания? Как е възможно обикновени, неопитни хора като нея да победят една империя, градена с години? Техни бяха оръжията, войниците, добре организираната, непобедима флота...

„А какво имаме ние? — питаше се тя. — Армия от доброволци, окъсани, лошо въоръжени, недохранени, слабо платени... И обещание за по-добро бъдеще...“

Младото момиче остави чинията на масата. Скъпата храна изведнъж ѝ се стори по-отблъскваща и от улични отпадъци.

Струваше ли си усилията борбата им? Животът в напрежение и лишения?

Само една светлинка озаряваше края на тъмния тунел, в който се намираха — свободата!

Джилиън се усмихна и изправи рамене. Нима бе възможно да се изостави примамливата сила на свободата?

Когато Филип се обърна към нея, за да я покани на танц, по устните ѝ все още играеше усмивка.

— Радвам се, че си толкова щастлива — забеляза той, докато следваше стъпките на менуета. — Не виждам често лъчезарната ти усмивка. Да приема ли, че тази очарователна демонстрация на радост се дължи на моята компания?

Джилиън му отговори със смях, но се сдържа да не тръсне подигравателно глава.

— Мислете каквото си искате, господин Мередит.

Въпреки че се дразнеше от отказа ѝ да се обръща към него с малкото му име, Филип се сдържа.

— В такъв случай решавам да си мисля, че аз съм причината, госпожице Уинтроп.

Танцът свърши и към тях се приближиха Мелани Картрайт и капитан Беникот.

Мелани прегърна импулсивно Джилиън.

— Баба ти ни каза чудесната новина — развълнувано започна тя.

Джалиън запримига, учудена какво, за бога, има предвид.

— Кога ще бъде сватбата? — продължи Мелани и стисна ръката ѝ така, като че ли бяха най-близки приятелки.

Джалиън потисна въздишка. „О — помисли си тя, — ето каква била новината!“

— След година. — Гърлото ѝ се стегна и тя освободи ръката си.

Мелани се нацупи очарователно.

— Не е кой знае колко далеко. Надявам се искрено, че не смяташ да се омъжиш преди мен. Ще ме разстроиш ужасно, ако ме изпревариш пред олтара.

Джалиън се засмя.

— Уверявам те, няма такава опасност.

— Признавам си, че се изненадах, когато баба ти ни каза за годеща — довери се Мелани, когато тръгнаха обратно към бюфета с Беникот и Филип зад тях. — Бях започнала да се отчайвам, че ще си намериш поклонник, да не говорим за съпруг.

— Може ли да запитам защо? — Мелани бе успяла да я ядоса.

— Ти рядко ходиш на приеми, а когато го правиш, се държиш резервирано. Мъжете не харесват подобно поведение.

— Досега не знаех, че си такава специалистка по мъжките характери и вкусове — измърмори ядосано Джалиън на себе си, докато се отдалечаваше от Мелани.

Филип незабавно я последва.

— Госпожица Картрайт, изглежда, беше изненадана, че най-сетне си успяла да хванеш в мрежите си мъж — подразни я той, когато се отдалечиха достатъчно от другата двойка.

Младото момиче го изгледа гневно.

— Мелани Картрайт е зловна малка вещица без капка мозък в главата.

— Какво нелюбезно изказване! — измърмори Филип, развеселен.

— Но е истина — изсумтя Джалиън.

Филип я хвана за лакътя и я поведе към уединена ниша зад висока малахитова ваза. Обгърна я е ръце и я притегли към себе си.

— Признавам, че плени сърцето ми — прошепна той.

Целуна я силно, без да обръща внимание на нервния поглед, който Джалиън хвърли към залата.

— Луд ли си? — изсъска тя, когато той най-сетне я освободи. — Хората ще ни видят.

— Тогава поне със сигурност ще знаят, че наистина си пленила един мъж — отбеляза той с усмивка и я поведе към дансинга.

Джалиън трябваше да си признае, че прекара чудесно на бала в къщата на губернатора Трайън. За съжаление не успя да чуе нищо интересно. Но бе достатъчно млада, за да бъде впечатлена от великолепните рокли на жените, изключителната храна и музиката.

* * *

Неделното утро бе сиво и студено. Бяха се прибрали вкъщи след три часа сутринта, но Алис настоя да не пропускат неделната проповед.

Джалиън едва не заспа по време на службата и с огромно облекчение посрещна края ѝ.

Когато каретата им зави по тяхната улица, Джалиън погледна през прозореца и извика на Уилям да спре.

— Къде отиваш? — запита тя Клодия, която вървеше бавно по улицата.

— На разходка — отговори Клодия, като се приближи до каретата. — Ще дойдеш ли с мен?

Джалиън простена и поклати със съжаление глава.

— Имам сили само да се довлека до леглото си... Умирам за сън.

Клодия се усмихна и проследи с поглед отдалечаващата се карета. После с удоволствие пое дълбоко глътка свеж въздух.

Известно време вървя безцелно, като се наслаждаваше на спокойствието и тишината на неделния следобед. Но след около десетина минути погледът ѝ попадна на синята куртка на Франц Хайдеман, наемника от ъгловата маса в кръчмата, и ритъмът на стъпките ѝ се смени.

Побърза да пресече улицата с надеждата, че е останала незабелязана за него и ще успее да се скрие.

Но той я бе видял и незабавно се отправи към нея. Докосна учтиво периферията на шапката си и пригоди крачката си към нейната.

Клодия не отговори на поздрава му и забърза. Франц продължи да върви невъзмутимо с нея.

— Защо компанията ми ви тревожи? — запита озадачено той.

Клодия дори не се опита да му отговори: истината беше, че и тя самата не разбираше защо.

— Ако съм казал или направил нещо обидно за вас, моля да ми разрешите да се извиня.

Учтивостта му ѝ играеше по нервите поради неизвестни на самата нея причини. Много по-лесно щеше да се справи с него, ако беше някой грубиян.

— Не сте направили нищо обидно — отговори тя рязко и се раздражни, когато забеляза как лицето му светна при тези думи. — Но имам толкова малко време за себе си — всяка минута уединение е ценна за мен.

Той кимна замислено.

— Позната ми е нуждата от самота.

Тя се спря в очакване да я остави на мира, но той също спря с весели искрици в очите.

— Надявам се, ще извините упорството ми. Сама жена без придружител по тези улици е открита покана за неприятности. Ако ми разрешите да вървя с вас, обещавам да не се натрапвам на мислите ви.

Клодия го погледна студено.

— А откъде да съм сигурна, че точно вие няма да ми причините неприятности?

— Давам честната си дума — заяви той веднага напълно сериозно.

Клодия въздъхна примирено и продължи разходката си. Нямахше намерение да пропилява ценното си свободно време в тъпи разговори с непознат мъж. Франц вървеше до нея достатъчно близко, за да стане ясно на всеки случаен минувач, че са заедно.

Верен на думата си, той не направи нов опит да разговаря с нея: дори не я поглеждаше.

Клодия обаче не се сдържа да не погледне крадешком няколко пъти самозвания си придружител. Не разбираше какво иска от нея. Беше странен човек, различен от другите. Дори речта му понякога звучеше странно и някак сковано. Разумът ѝ подсказваше, че той говори така, защото първо оформя мислите си на немски, преди да ги

изрази на английски. Не го разбираше. Беше винаги сам — нещо много необичайно за наемниците. Те се движиха обикновено на групи — като овце.

Някакво движение отстрани ѝ привлече вниманието ѝ. Клодия се обърна и видя група хора, които се пързалиха наблизко с кънки. Обърна се и тръгна към тях. Изкуственото езеро, покрито с дебел лед, не бе голямо, едва ли имаше повече от метър в най-дълбоката си част. Стройни тополи растяха на най-отдалечения му бряг. Другите три страни бяха сравнително равни, с разпръснати тук-там ниски храсти.

Гъмжеше от кънкьори. По-голяма част от тях бяха деца, но имаше и възрастни. Жена с пухкава кожена пелерина и ръкавици с един пръст се пързалише, като се държеше за облегалката на стол, който тикаше пред себе си.

— Изглежда, истинско удоволствие е, нали? — неволно възкликна Клодия, като проследи известно време жената с кожената пелерина.

— Да, така е — потвърди Франц и наруши за пръв път самоналоженото си мълчание. — Никога ли не сте се пързали с кънки?

Клодия сви рамене.

— Само веднъж като дете и опитът ми не беше много сполучлив.

— Ако имате желание, с удоволствие бих ви научил да се пързалие. В моята страна започваме да се пързалие с кънки, щом проходим.

Клодия го погледна с чувство на неудобство от обрата на разговора.

— Нямам време за такива занимания.

— Човек винаги намира време за нещата от значение за него — забеляза той.

— Е, пързалието с кънки не е от особено голямо значение за мен — сухо отговори тя и се отправи към улицата.

Мълчаха, докато стигнаха до „Синия лебед“.

— Ще ми разрешите ли да помоля за привилегията да ви поканя на вечеря? — запита той.

Клодия го погледна раздражено.

— Не — отговори тя кратко, без да обръща внимание на болката, която замъгли веднага сините му очи.

Младата жена влезе бързо в кръчмата, за да не му даде възможност да настоява.

Затръшна демонстративно вратата зад себе си и направи крачка напред, но после се поколеба, обърна се бавно, приближи се до прозореца и надзърна през него, като внимаваше да не издаде присъствието си.

Франц стоеше на улицата, вторачен в краката си, като че ли беше загубил нещо много ценно в снега...

„Какво ме е грижа, че той виси така на студа?“ — помисли си Клодия раздражено и се отдалечи от прозореца.

„Глупави човече — продължи мисълта си тя, вгледана в затворената врата. — Аз нямам нищо, което да ти дам...“

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Из дневника на Джилиън:

31 декември 1778 година

Годината приключи, но не и войната... Навлизаме в четвърта година на кръвопролитие и битки, които се печелят или губят, без да решат изхода на войната... Докъде ли ще ни докара всичко това?...

Джилиън въздъхна и захвърли „Ройъл Газет“ на пода. Господин Ривингтън беше такъв пламенен тори, че вестникът му създаваше впечатление на рекламна брошура, възпяваща добродетелите на британците. Според него те бяха безпогрешни като ангели небесни.

Джилиън огледа замислено гостната, като си играеше с ресните на шала, наметнат върху синята ѝ памучна рокля на тесни жълти райета. Роклята имаше простичка кройка и беше от типа, който обикновено носеше в кръчмата. Полата беше закрепена над бедрата ѝ с черна панделка. Както нарочно откритата фуста под нея, така и наборът над корсажа ѝ бяха от фин ленен плат.

Слънцето на ранния следобед надничаше през прозореца в гостната, лъчите му играеха по излъсканите мебели и засилваха цветовете. В камината гореше ярък огън.

Гледката действаше потискащо на Джилиън. „Къщата изглежда толкова празна“ — помисли си тя, малко изненадана от обзелото я необяснимо чувство на тъга. От кухнята се чуваше гласът на Поли, която се сърдеше за нещо на Уилям. Отнякъде се носеше и веселото тананикане на Кати: откакто се срещна с Едуард, Кати неуморно озвучаваше работата си с весели мелодии.

Но баба ѝ не бе вкъщи и без нея къщата ѝ се струваше празна. Алис беше получила писмо от сестра си Берта, която си бе счупила бедрото. Тя веднага опакова багажа си и отпътува заедно с Друсилата за

Ноува Скоуша, въпреки че никой не я беше молил за това. Решението ѝ бе да стои със сестра си, докато тя се възстанови напълно.

Джилиън въздъхна отново, стана, сложи дърва в огъня и пак седна.

Предната врата внезапно се отвори и някой затича по коридора.

Стресната, Джилиън стана от стола. Този, който тичаше към гостната, дори не се бе поспрял да удари чукалото на входната врата.

В стаята се втурна Едуина. Лицето ѝ бе бяло като сняг, устните ѝ изглеждаха синкави. Денят беше студен, но върху кафявата си вълнена рокля тя бе метнала само шал.

— Едуина! — Джилиън дори не разбра, че неволно бе изкрещяла името на сестра си, която се вкопчи в нея.

— Томас... Арестуваха го...

— О, господи... — Джилиън прегърна Едуина, която трепереше толкова силно, че зъбите ѝ тракаха. — Къде го отведоха? — Тя бавно поведе обезумялата жена към стола до камината. Махна шала от раменете си и обви с него сестра си.

Едуина вдигна разплаканото си лице.

— На кораба „Джърси“ — едва успя да прошепне и отново се вкопчи с все сила в ръцете на по-малката си сестра. — Той ще умре. Ще умре, както всички други, затворени там!...

Коленете на Джилиън омекнаха и тя се отпусна на пода до стола на сестра си.

— Какво се случи?

Едуина покри лице с ръцете си.

— Не разбрах точно. В днешно време е достатъчно някой да нарисова „R“ на вратата ти...

— Това ли стана?

— Не! О, Джилиън, не знам какво всъщност се е случило.

— Затвориха ли кръчмата?

— Не. Защо да я затварят? „Синия лебед“ е една от любимите им пивници. — В гласа на Едуина трептеше горчивина.

Джилиън се изправи. Обхвана лакти с длани и се опита да мисли за възможен изход от създалото се положение. Досега никой не бе успял да избяга от затворническите кораби. Оставаше някой да се застъпи за Томас. Баба ѝ бе посрещала и изпращала достатъчно

британски офицери. Възможно е намесата ѝ в полза на Томас да даде резултат. Но седмици бяха нужни, за да стигне пощата до Халифакс!...

Филип! Лицето ѝ светна.

— Да — промърмори тя, без да се усети, че изразява мислите си на глас. — Филип.

Едуина вдигна с надежда глава.

— Ще помогне ли? Ще може ли?

— Да, сигурна съм, че ще помогне. — Джилиън се опита да вложи спокойствие в гласа си. Никога не бе виждала Едуина толкова развълнувана. Внезапно бяха разменили местата си: досега голямата сестра бе внасяла спокойствие и бе поемала нещата в ръцете си в случай на нужда.

Въпреки че седеше близо до огъня, тялото на младата жена бе разтърсвано от внезапни, неконтролируеми спазми. Джилиън знаеше, че сестра ѝ трепери от мъка и страх, не от студ. Отиде до салонния бюфет в стаята за хранене, наля малко ликьор в стъклена чаша и я отнесе на сестра си.

— Изпий го! — нареди ѝ спокойно тя. — И моля те, опитай се да се успокоиш.

Гледаше я с тревожни очи, докато тя послушно изпи къпиновия ликьор. Едуина беше бременна в петия месец и тази неочаквана тревога едва ли щеше да се отрази добре на състоянието ѝ.

Младото момиче взе празната чаша от сестра си, която като че ли се бе поуспокоила. Джилиън въздъхна с облекчение.

— Постой тук още няколко минути. Ще изпратя Кати с пелерина и ще ѝ наредя да те придружи до кръчмата. Опитай се да полегнеш и да се успокоиш. Знаем, че не ти е лесно, но трябва да мислиш за бебето.

Едуина кимна разсеяно — мисълта ѝ беше ангажирана с нещо много по-важно. Погледна Джилиън.

— Знаеш ли къде живее господин Мередит?

— Да. Не е далеч оттук. Къщата му е на Чембърс Стрийт. Показам ми я веднъж, когато бяхме излезли на разходка.

— Ще ми съобщиш ли веднага какво е казал? — Кафявите очи на Едуина я гледаха с молба.

— Да, обещавам. — Джилиън я погледна внимателно, за да се увери, че се е пооправила. После бързо излезе от стаята.

На горния етаж даде на Кати няколко нареждания. Нямаше време да сменя роклята си. Метна върху нея пелерина и бързо изтича на долния етаж, за да потърси Уилям.

* * *

Малко по-късно каретата ѝ спря пред къщата на Филип.

Вратата ѝ отвори висок слаб негър. Бялата риза и чорапите контрастираха силно с черния му жакет и бричовите.

Джилиън разпозна в него кочияша на Филип, дори се сети, че се казва Матю. Не се изненада, че той изпълнява и задълженията на иконом — Уилям вършеше същото.

— Искам да говоря с господин Мередит. Вкъщи ли е?

— Не мадам — отговори Матю и в гласа му прозвуча съжаление. И той беше познал Джилиън и знаеше, че господарят му ще се радва да я види. — Но той скоро ще се върне. Не желаете ли да го почакате? — Матю гостоприемно отвори вратата още по-широко.

Джилиън въздъхна: не искаше да влиза, но знаеше, че няма избор. Пристъпи прага и влезе в коридора. Матю я поведе с тържествена стъпка към библиотеката. В камината гореше весел огън, стаята бе топла и приятна.

Младото момиче се освободи от пелерината си и Матю веднага пристъпи към нея, за да я поеме. Постава маншона си върху масата до едното от двете канапета пред камината.

— Кога ще се върне господин Мередит? — запита тя, като се отпусна на едно от канапетата.

— Би трябвало да се върне скоро — окуражи я Матю, после кимна учтиво и излезе.

„Скоро — помисли си Джилиън и лицето и се сгърчи в нетърпелива гримаса. — Това може да означава пет минути или цял час!“

Огледа се. Стаята бе дълга; стената на най-отдалечения край беше облицована с дърво и покрита с полици от пода до тавана. На тях обаче нямаше книги — Филип, изглежда, не обичаше да чете.

Скъпите мебели бяха богато тапицирани с кадифе и дамаска. Пред камината бе опънат квадратен персийски килим с ярки цветове:

върху него се намираха двете канапета и няколко масички. Останалата част от пода беше гола. Стаята беше с два прозореца, закрити с тежки завеси от брокат, които изолираха допълнително студа.

Джалиън почака малко, но скоро бе обхваната от безпокойство, стана и тръгна към вратата. В този момент се появи Матю с поднос в ръка и Джилиън се върна на канапето.

Още не беше седнала, когато дочу тропот на конски копита.

— Това е господин Мередит — обяви Матю, наля чай в две чаши, постави ги на ниска масичка до порцелановия чайник. После излезе да се погрижи за коня на Филип. Джилиън се втренчи във вдигащата пара чаша пред себе си и въздъхна примирено. Чай. Не бе виждала Филип да пие нещо друго — ако не се смята алкохолът.

Безпокойството ѝ се превърна в нервност. Бе успяла да убеди Едуина, че Филип ще помогне на Томас. Но какво, ако той не го направи? Ако не може? Ако не иска?...

Няколко минути по-късно Филип влезе в стаята с порозовели от студа страни. Тъмната му коса бе опъната назад и вързана на тила. Беше се съблякъл по бяла риза, която пробляскваше над тъмнозелените му бричове.

— Джилиън! — възкликна той радостно. — Каква приятна изненада. — Спря се пред огъня, за да затопли ръцете си. — Ако знаех, че си тук, щях да се върна по-скоро...

— Моля те — прекъсна го тя и той едва сега забеляза неестествено бледото ѝ лице.

— Какво се е случило? — Филип се стегна вътрешно, но гласът му беше спокоен.

— Случи се нещо ужасно. — Очите ѝ неочаквано се изпълниха със сълзи и тя гневно ги избърса, подразнена от слабостта си. — Имам... нужда от помощта ти.

— Разкажа ми какво точно се е случило.

Той отиде до вратата и я затвори плътно.

— Съпругът на сестра ми, Томас Кармоди, е арестуван. Несправедливо — добави тя бързо. — Кълна ти се, арестуван е по погрешка.

Филип не реагира и Джилиън неволно повиши глас:

— Говори се, че ще бъде откаран в „Джърси“.

Без да седне, Филип вдигна една от чашите и разсеяно отпи от нея.

— Това е много неприятно.

— Неприятно? — Джилиън скочи на крака. — Това е равностойно на смъртна присъда! — Пое дъх и се помъчи да говори спокойно. — Знам, че се познаваш с много британски офицери и дори със самия генерал Клинтън. — Силите й стигнаха дотук и тя отново загуби самообладание. — О, моля те... моля те, виж какво можеш да направиш!...

— Защо е арестуван? — Той постави чашата си обратно на масата.

— Нима те имат нужда от причина? — Отново бе повишила глас. — Не знам — каза тя по-спокойно. — Очевидно са с погрешното впечатление, че Томас е бунтовник. Знаеш, че е глупаво, груба грешка. Сестра ми очаква второ дете. Тревогата по Томас ще й се отрази много зле...

— Успокой се. — Филип я потупа несръчно по рамото. — Разбира се, ще се опитам да направя нещо. Британците са много разумни хора.

Джилиън не повярва на ушите си. Лично тя можеше да използва много думи, за да опише червенодрешковците, но думата „разумен“ не беше между тях!

— За бога! — извика. Външното му безразличие опъна нервите й докрай. — Знаеш, че Томас ще умре на този кораб!...

— Да, да. Не подценявам опасността. Искам да кажа само, че той ще бъде освободен веднага щом британците научат истината. — Филип се втренчи напрегнато в нея. — Каква е истината?

— Казах ти, не знам! — Джилиън пристъпи към него. — Филип... — прошепна името му за пръв път, — ще бъда много благодарна...

Той я обгърна със силните си ръце и тя отпусна глава върху гърдите му. В този момент Джилиън почувства почти привързаност към него. Той дълго я държа така, докато тя най-сетне се поуспокои.

— Джилиън? — прошепна той дрезгаво. Близостта й му се отразяваше прекалено недвусмислено...

Младото момиче вдигна глава и се вгледа в смръщеното му от напрежение лице. Видя желанието в тъмните му очи и разтреперано

пое дъх, когато ръката му погали нежната извивка на врата ѝ. Той наведе глава и я целуна.

Джилиън несъзнателно го обгърна с ръце. Не бе искала това, но в този момент бе безпомощна да потисне внезапно пламналия огън в тялото си.

— Моля те...

Викът ѝ бе молба да спре или да продължи? Дори самата тя не би могла да отговори на този въпрос. Единственото, което знаеше, беше, че напрежението вътре в нея ставаше непоносимо. Пръстите му трескаво разкопчаваха копчета и развързваха панделки... Роклята ѝ се превърна в смачкана купчинка на пода и бе бързо последвана от бельото ѝ. Този път нямаше връщане назад, а и Джилиън не искаше...

Едва чуваше нежните му думи през бесните удари на сърцето си, които гърмяха в ушите ѝ. Устните му прокараха огнена пътечка по голата ѝ плът и младото момиче бе разтърсено от непознати, но приятни усещания, които накараха всеки нерв в тялото ѝ да трепти в очакване...

— Знаех, че си хубава, любов моя — шепнеше той, — но нямах представа колко си прекрасна... — Очите му жадно поглъщаха младата ѝ плът. Светлината от камината прибягваше по златистото голо тяло, оформяше примамливи сенки под стегнатите ѝ сочни гърди. Джилиън почти не разбра кога дрехите на Филип се оказаха до нейните на пода. Когато голото му тяло се отпусна върху нейното, очите ѝ се разтвориха широко и тя потръпна от внезапния контакт.

Той нежно разтвори бедрата ѝ, разположи се между вълнуващата им мекота, пръстите му я загалиха. Краката на Джилиън инстинктивно се повдигнаха и кръстосаха над стегнатите му бедра. Тя простена и се притисна към него. Филип усети мълчаливата ѝ молба и се поддаде на неуловимата омая, която се излъчваше от нея.

Филип проникна бавно във възбуждащото кадифе между краката ѝ, готов за преградата, която знаеше, че ще срещне... Искаше му се да ѝ спести болката, доколкото бе възможно, и се мъчеше да задържи собствената си остра нужда и нетърпение, които заплашваха да победят доброто му намерение... Но краката на Джилиън се затегнаха около него, тя изви тяло нагоре.

Залюля я мощна вълна от възбуда, тя я издигаше все по-високо и по-високо и в ушите ѝ отекнаха собствените ѝ възторжени викове...

Усети неясно болката, с която се раздели завинаги с моминството си. А после бе отнесена още по-високо на гребена на огнена вълна от непознато удоволствие, което разтърсваше тялото ѝ. Джилиън достигна върха и в нея избухна фойерверк от искри, те я разлюляха, отнеха ѝ дъха и я оставиха задъхана и разтреперана, вкопчена във Филип.

Той зарови устни в косата ѝ и я задържа в ръцете си, докато тя се успокои. Знаеше колко е жизнена и буйна, бе предполагал, че е чувствена, но силата на страстта ѝ го завари неподготвен и го изпълни с възхита.

По някое време се отдръпна, отстрани нежно златиста къдрица от влажното ѝ чело и я покри с ризата си.

— Отдъхни малко — прошепна той.

Започна да се облича и Джилиън затвори очи. Чу го да излиза от стаята и да затваря вратата зад себе си. Въздъхна дълбоко, изпълнена с непонятна, но приятна лекота, и неусетно задряма.

Събуди се малко по-късно и видя Филип, наведен над нея с влажно парче мек плат в ръка. Той бе донесъл леген с топла вода и нежно и внимателно миеше тялото ѝ.

Кой знае защо, тази процедура и се стори много по-интимна от любовния акт, извършен само преди минути. Заля я внезапно смущение и тя се опита да се покрие с ръце.

В тъмните му очи заблестяха весели искрици.

— Не разбирам какво искаш да скриеш от мен сега — подхвърли той, като напразно се опитваше да потисне усмивката Джилиън седна с прибрани крака и ръце, кръстосани пред гърдите като се опитваше да си придаде горд и независим вид. Бе истински шокирана от безотговорното си поведение. — Би ли се... обърнал, докато се облека?

— Разбира се — заяви той със сериозен тон, както се надяваше. Подаде ѝ дрехите и се отдалечи към единия от прозорците. Разтвори завесите и вторачи поглед в познатия до болка пейзаж пред него.

Обърна се, когато прецени, че ѝ е дал достатъчно време. Напълно облечена, тя се опитваше да оправи в ред косата си с ръце.

Срещна погледа му и бузите и пламнаха при яркия спомен за току-що споделената интимност. „Какво ли си мисли за мен?“

— Трябва да си тръгвам. — Говореше с труд, устата и като че ли бе внезапно пресъхнала. — Едуина... — Пое рязко дъх. Томас! Как

мога да го забрави? — Ще направиш каквото можеш, нали?

— Да — увери я Филип. — Ще направя всичко, каквото мога.

— Хвана я за ръка и я поведе към вратата, където я чакаше Матюс пелерината й.

Джилиън се отпусна в каретата и нареди на Уилям да кара към „Синия лебед“: знаеше с какво нетърпение и напрежение я очаква сестра й.

С горчивина си помисли колко малко можеше да й каже — поне засега.

* * *

Арестът на Том разтревожи Клодия колкото Едуина и Джилиън. Харесваше Том, уважаваше го като добър човек и приятел. Случи се в общото помещение по време на ареста му, но не разбра какво точно стана. Някакъв пехотинец, отпуснат върху масата си, внезапно бе скочил и бе обвинил Том в бунт срещу краля. Струпаните на бара войници не си дадоха зор да задават въпроси: незабавно го грабнаха и го извлякоха навън. Успя да разбере къде са го завлекли само благодарение на познанството си с единия от тях.

Сега младата жена стоеше до бара и зелените й очи внимателно оглеждаха масите.

Без да си дава сметка, Клодия несъзнателно поглеждаше към ъгловата маса всеки път, щом влезеше в стаята. Той и сега беше там, седеше и спокойно пиеше бирата си. От деня, в който бе отхвърлила поканата му за вечеря, Франц се отнасяше към нея с учтивост, която нарушаваше вътрешното й равновесие.

Той вдигна случайно поглед, видя я и приятна усмивка освети лицето му. Винаги когато погледът му попадеше на нея, му се струваше, че я вижда за пръв път. Бе облечена в обикновена муселинена рокля на цветя, която й стоеше така, като че ли бе ушита от най-фина коприна. Той я повика с ръка на масата си.

Тази вечер Клодия бе толкова разстроена, че прие поканата му да седне до него, без дори да се замисли.

Общото помещение на кръчмата бе почти празно. Клодия не знаеше дали причината е в ареста на Том или в усилените военни

действия напоследък.

По някое време младата жена разбра, че Франц ѝ говори вече от няколко минути, без нито една от думите му да стигне до съзнанието ѝ. Направи опит да се съсредоточи с надеждата, че така ще облекчи поне малко тревогата си.

— ... и тъй като сме четирима, най-разумното нещо, което ми оставаше да направя, беше да отида в армията.

Погледна го.

— Четирима? — повтори тя разсеяно.

— Да. Братята ми. Както казах преди малко, баща ми притежава пекарница в Хановър. Ние сме четирима братя и аз съм най-малкият. Не мога да се надявам на дял от бизнеса на баща си.

Клодия наклони глава, за да го огледа по-добре.

— Не сте ли от Хесен?

Той се засмя и поклати глава.

— Не. В техния полк съм и затова съм с тяхната униформа, но съм от Хановър.

Клодия кимна. „Защо седя тук и разговарям с този наемник. Трябва да стана и да се махна.“ Но остана на мястото си.

— Не приличате на пекар — измърмори тя разсеяно, без да го погледне. Мисълта ѝ бе заета с други, много по-сериозни и тежки въпроси.

Сините му очи весело заискриха, но Клодия не забеляза.

— Трудно е да се каже от пръв поглед какво представлява един човек и какво върши за прехраната си. — Франц я изгледа замислено. — Например вие — започна той бавно. — Знам, че не сте това, за което се представяте, че сте.

Думите му привлякоха вниманието ѝ.

— Кое ви кара да мислите, че знаете толкова много за мен?

— Защо това ви тревожи? — отговори той тихо на въпроса ѝ с въпрос. Довърши бирата си и бутна халбата настрана.

— Не желая да разговарям на тази тема. — В изумрудените ѝ очи засвяткаха зелени искри.

Замълчаха, после Франц запита:

— Къде е господин Кармоди? Не съм го виждал от няколко дни. Болен ли е?

— Арестуван е. Намира се на „Джърси“. — Дълбока бръчка проряза челото му и той въздъхна така съчувствено, че Клодия го погледна с възобновен интерес и неочаквана надежда. — Мислите ли, че... можете ли да му помогнете?

— Поне бих могъл да се опитам — отвърна той, после се намръщи. — Господин Кармоди... приятел ли ви е? — Постара се да зададе въпроса някак между другото, но си личеше колко го боли.

— Много добър приятел — побърза да потвърди Клодия. — Както и съпругата му. Те ми предложиха помощ и подслон тогава, когато имах най-голяма нужда.

Той я дари с бавната си, разбираща усмивка.

— Достатъчна причина за мен да направя каквото е по силите ми.

— Благодаря ви, лейтенант.

— Франц — опита се да я поправи той. Протегна ръка към нейната, но тя бързо я дръпна настрана.

— Лейтенант — повтори Клодия твърдо.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Из дневника на Джилиън:

13 януари 1779 година

Индианците нападат все по-често и разправата им със заселниците става все по-жестока. Последната им жертва бе Чери Вали, селище на около сто километра от Олбани. Заселниците от цялото село били подкарани като стадо животни към огромен огън, където умрели в ужасна агония. Тези дивашки нападения се окуражават и поддържат с британско злато и ром. Дори Ню Йорк не е в безопасност...

Самотният ездач влезе в лагера при Мористаун и спря коня си. Огражденията бяха вече покрити със сняг, който не преставаше да се сипе от смръщеното небе. Духаше упорит студен вятър, който още повече увеличаваше страданията на зле облечените хора.

„Господи, какъв студ...“ — помисли си той и смушка коня си.

Видя войнишките палатки и го преряза болка за нещастните войници, които зъзнеха в тях, докато британците се радваха на топлината край разпалени камини...

Пред ездача застана войник с износено одеяло върху раменете и той бързо дръпна юздите. Но войникът изобщо не го погледна и като че ли дори не забеляза нито него, нито коня му.

Конникът продължи пътя си и се спря пред единствената къща в околността. Слезе, завърза коня си и бързо влезе.

Вътре бе малко по-топло. Неуморимият вятър проникваше през прозорците и сипеше около тях бял снежен пращец...

Влезе в стаята, към която се бе насочил, и се усмихна на младия човек, седнал зад писалището. Приблужи и се наведе над него, за да поеме протегнатата му ръка.

— Алекс...

— Лейтенант! Седни! — Александър Хамилтън, главният адютант на Вашингтон, посочи на госта си най-близкия до писалището стол. Той беше на двацет и две години, слаб и висок, с фигура, която му придаваше благороднически вид. Обилно напудрената му кестенява коса бе опъната назад и вързана на тила. Въпреки че се обличаше и държеше като аристократ, той всъщност бе незаконен син на францужойка и шотландец, амбулантен търговец. Хамилтън бе блестящ и твърд поддръжник на каузата.

— Генералът тук ли е? — запита лейтенантът и се отпусна с благодарност на посочения стол.

— Не — отговори Хамилтън. — Замина за Уест Пойнт. Мога ли да ти помогна?

Лейтенантът потърка уморено брадичка.

— Надявам се. — Съобщи накратко за арестуването на Томас Кармоди.

— Кармоди... — Хамилтън смръщи замислено чело. — Собственикът на кръчмата, който толкова много ни помагаше?

Лейтенантът го погледна стреснато.

— Познаваш ли го?

Хамилтън поклати глава.

— Никога не съм го срещал, но той ни изпраща информация и пари доста време. Приятел ли ти е?

— Не съвсем. Казаха ми за нещастieto с него и ме помолиха да помогна. Не знаех за дейността му в наша подкрепа.

— И така трябва да бъде. Нашите симпатизанти внимават много да не се набиват в очи — особено в Ню Йорк и Филадельфия. Както знаеш, имат достатъчно сериозна причина.

— Очевидно Кармоди е бил разкрит. Истинско чудо е, че не е обесен веднага.

Хамилтън кимна, замисли се отново и добави:

— Няма да изоставим патриот като господин Кармоди. Ще се опитаме да осъществим размяна на затворници. Ще видя какво може да се направи в това отношение. Но няма да стане скоро. Знаеш ли къде са го затворили?

— На „Джърси“.

— Господ да му е на помощ. — Синьо-сивите очи на Хамилтън потъмняха. — Тези затворнически кораби отнеха живота на повече от четири хиляди от смелите ни сънародници... А от получените сведения знам, че на „Джърси“ е най-тежко.

* * *

В този момент Томас Кармоди би се съгласил от все сърце с младия адютант. Както всеки друг, и той бе чувал ужасяващи разкази за условията на тези кораби, но действителността се оказа още по-страховита. Вонята бе задушшаваща, храната — недостатъчна дори за дете...

Бе тук вече от две седмици и през този сравнително кратък срок бяха умрели единайсет души.

„Господи — мислеше си той, — как допуснах такава небрежност?“

В кръчмата се беше отбил червенодрешковец, който не идваше за пръв път в „Синия лебед“, и Том знаеше, че е куриер. Изпи по стар навик голямо количество ябълкова ракия и се отпусна върху масата. Том реши, че е заспал и под претекст, че взема мерки да не падне, бе пребъркал джобовете му. Оказа се обаче, че мъжът не е заспал достатъчно дълбоко... Скочи и обвини Том в предателство. Арестуваха го веднага.

Том въздъхна и се опита да се намести по-удобно. До слуха му достигна неприятен стържещ звук: наместваха решетката върху люка.

Въздухът долу беше толкова лош, че той несъзнателно се мъчеше да диша леко в напразен опит да намали поемането на отвратителните изпарения, които сякаш проникваха през дъските на палубата. Погледна с копнеж към отдушниците — истински късмет беше да се намери място до някой от тях. Но между натъпканите един до друг мъже нямаше дори сантиметър свободно място...

Настани се малко по-удобно и примирено заклюма в мъчителна дрямка.

Неясна сива светлина оповести началото на още един тежък ден.

Том седна с болки в цялото си тяло, причинени от твърдата повърхност, на която бе спал. Запита се по навик колко ли е часът:

знаеше, че пазачите отварят капака на люка едва в осем.

По-голяма част от мъжете започнаха да се раздвижват, но имаше някои, които никога повече нямаше да помръднат... Трупите се вдигаха само веднъж на ден, обикновено сутрин. Ако някой от затворниците предадеше богу дух следобед, оставаше на мястото си до сутринта на следващия ден. Разбира се, умрелите просто се хвърляха в залива без каквото и да било опит за погребална церемония.

Колкото и да страдаше, Том намираще сили в себе си да съчувства на нещастните си съкилийници. Дрехите им се бяха превърнали на парцали и едва покриваха измършавелите тела. Всички изглеждаха сбръчкани и болезнено бледи: Том знаеше, че много скоро ще заприлича на тях...

За бягство не можеше да става и дума. Никой не бе избягал от „Джърси“.

Светлината се усили с напредването на сутринта.

Том забеляза, че има поне два нови случая на дребна шарка и се запита притеснено колко ли време ще измине, преди тя да атакува и него.

— Боледувал ли си от тази болест?

Дрезгавият глас на човека до него прекъсна мрачните му разсъждения. Казваше се Сайлъс Пийбоди и притежаваше аптека във Филадельфия. Беше тук повече от шест месеца: бяха го пленили при битката край Бътс Хил в Роуд Айлънд.

— Имам предвид дребната шарка — поясни Сайлъс, когато Том го погледна въпросително.

Том поклати глава.

— В такъв случай трябва да вземеш някакви мерки. — Той затърси нещо в джоба на ризата си с ръка, която видимо трепереше. Най-сетне измъкна обикновена топлийка и я подаде на Том. — Ще трябва сам да се имунизираш. Тук няма лекари, за да направят това вместо теб. — Забеляза озадачения поглед на младия мъж и посочи малка рана на гърба на ръката си. — Виждаш ли я? Благодарение на нея останах жив тук толкова месеци. — Огледа се. — Този е подходящ. — Посочи някакъв нещастник недалече от тях. — Язвите му започват да се пукат. Нужно е да вземеш съвсем малко от тях, за да има резултат. — Той кимна към топлийката, която Том държеше несигурно между палеца и показалеца си. — Направи си достатъчно дълбока

драскотина: трябва да потече кръв. Постави малко от разтворените му язви в раната си и я превържи с кърпичка, ако имаш такава.

Там направи гримаса на отвращение.

— Това дава ли резултат?

— Ще разбереш до утре. Ако раната ти забере, всичко е наред.

— Но ако се заразя?

Сайлъс сви рамене.

— И без това ще се заразиш — отговори той философски.

Том преодоля погнусата си от покрития с язви нещастник и последва съвета на Сайлъс. Нямаше кърпичка, но откъсна ивица плат от ризата си и внимателно превърза раната.

Междувременно капациите най-сетне бяха вдигнати и той с благодарност тръгна заедно с другите нагоре към палубата за жадуваната глътка свеж въздух.

— Стой! — извика пазачът. По стълбите слизаха двама моряци. — Рибите трябва да бъдат нахранени преди вас, проклети бунтовници! — Изсмя се гръмогласно и проследи с поглед моряците, които трябваше да отстранят умрелите през нощта. Днес имаше само един мъртвец, задачата бе приключена бързо и на затворниците, петдесет на брой, им беше разрешено да излязат на палубата, за да получат първата от двете оскъдни дажби за деня.

Том уморено се повлече с другите към двете познати вече огромни медни тенджери: едната от тях съдържаше разредена овесена каша със странна добавка от грах — закуската, а в другата се плакнеха късове варено месо — вечерята...

Том погледна с копнеж тенджерата с месото, но не смееше да го яде дори когато им го сервираха: варяха кашата с прясна вода, но за месото вадеха с кофи от морската вода край кораба и солта ѝ отдавна бе корозирала медта.

— Жива отрова — бе го предупредил Сайлъс още първата вечер.

В края на деня двамата се задоволяваха само с парче сухар, полято с малко олио, и с около половин литър прясна вода, която се полагаше на всеки един по това време.

Взеха си паниците с каша и по тенекиена чаша чай и потърсиха свободно място на палубата, за да изядат в относително спокойствие оскъдната си закуска.

Наоколо бяха закотвени три от т.нар. „болнични“ кораби: „Скорпион“, „Хънтър“ и „Стромболоу“. И трите бяха използвани за същите цели, както и „Джърси“...

До техния кораб доплува малка лодка и отгоре спуснаха към нея въжена стълба. Докарваха още затворници. Когато се изкачиха на палубата, към тях се доближи британски офицер и им заговори нещо със сериозно изражение. Том знаеше за какво става въпрос: бе преминал през същата процедура, когато стъпи за пръв път на палубата на „Джърси“. Офицерът предлагаше на новодошлите да се закълнат във вярност към краля: освобождаваха веднага този, който се закълне.

Младият мъж се усмихна мрачно, когато видя как всички новодошли твърдо поклатиха глави.

След закуска бяха натикани отново долу, където трябваше да прекарат дълги мъчителни часове до шест вечерта, когато пак ги изкарваха на палубата, за да им раздадат „живата отрова“...

* * *

Когато Франц влезе в общото помещение тази вечер, Клодия веднага се спусна към него, за пръв път радостна, че го вижда.

— Имате ли новини за Том? — запита тя бързо, преди той да успее да си отвори устата.

Франц махна шапката си и се отпусна тежко на стола.

— Наистина е на „Джърси“.

Клодия седна на масата срещу него, без да я е грижа, че е единствената келнерка в момента: Джилиън бе на горния етаж при Едуина, а двете момичета бяха напуснали веднага след ареста на Том. Клодия не ги осъждаше: офицерите, които все още идваха в кръчмата, се държаха студено и ги гледаха много подозрително.

— Има ли начин да бъде освободен? — запита тя.

— Направих запитвания, говорих и със старши лейтенанта. Честно казано, ще мине време, докато се направи нещо — ако изобщо има такава възможност.

Клодия отпусна отчаяно рамене: знаеше, че трябва да предаде тази обезсърчителна новина на Едуина.

— Колко време издържат хората на тези кораби?

— Не знам — тихо каза той. — Някои мъже са по-издръжливи от други.

— Смятате ли, че е възможно организиране на бягство? Корабите са закотвени само на около три километра от брега. — Знаеше, че рискува много, като говори така пред един наемник, но положението бе достатъчно сериозно, за да оправдае подобно безразсъдство. — Може би е възможно през нощта да се промъкне достатъчно близо малка лодка, без да бъде забелязана. И ако някой съобщи на Том да скочи от кораба в определено време...

Франц бе започнал да поклаща отрицателно глава, преди Клодия да бе изложила и половината от плана си за бягство от „Джърси“.

— Пазачите стрелят по всичко, което се движи. По-голяма част от тях са наемници — добави той с въздишка. — Доколкото знам, още никой не е избягал от тези кораби. Дори и някой да успее да скочи в морето, има достатъчно верноподаници, които го връщат веднага щом стигне до брега. А след няколко седмици, прекарани на борда на тези затворнически кораби, много е съмнително дали някой мъж, колкото и добър плувец да е, ще има достатъчно сила да преплува разстоянието до брега...

— Искате да кажете, че ги хранят лошо? — Очите ѝ го молеха да отрече и Франц бе силно изкушен да излъже.

— Хранят ги, колкото да не умрат — призна истината той и се смръщи замислено. — Има нещо, което мога да направя. Обещавам да се опитам да му занеса храна.

— Ще ви бъдем много благодарни — възкликна Клодия, изненадана от предложението му.

Той я гледаше по своя странен, напрегнат начин, който винаги я бе карал да се чувства неловко. Кой знае защо, беше ѝ невъзможно да срещне директно тези пронизващи сини очи. Навлажни устни и се поддаде на изкушението да зададе въпрос, който знаеше, че би трябвало да задържи за себе си.

— Веднъж заявихте, че не съм това, което претендирам да съм. Какво всъщност искахте да кажете?

— Вие се представяте като лека жена — отговори той без ни най-малко смущение. — Но не сте такава.

Тя почервеня.

— Глупав извод — отвърна, видимо спокойна. — Аз съм точно това, което виждате.

Той замълча за миг, без да отмести поглед от нея.

— Мисля, че не е така.

Клодия бързо скочи на крака, вече съжалила за импулсивно зададения въпрос.

* * *

Януарските дни ставаха все по-студени, докато отминаваха един след друг под сивото зимно небе. По реката се появи лед, езерата почти напълно замръзнаха. През тези седмици Джилиън се срещаше редовно с Филип, но без опити за интимност: младото момиче внимаваше случаят в дома му да не се повтори. Беше нервна, напрегната, тревожна. Едуина изглеждаше добре на вид, но Джилиън не знаеше колко още ще може да издържи. Ден след ден изслушваше с престолено спокойствие неясните уверения на Филип, че всичко ще се оправи.

Но нищо не се случваше.

Загуби търпение в края на първата седмица от февруари. Филип пристигна в дома на баба й рано следобед. На въпросите на Джилиън отговаряше по същия неясен начин, както беше отговарял през последните няколко седмици.

— Но вече измина цял месец! — извика тя.

— За тези неща се изисква време.

— Време! — Младото момиче почти изкрещя думата. — Том страда на този вонящ кораб, а ти ми говориш за време! Сигурно влиянието ти пред британските ти приятели не е толкова силно, колкото си мислиш! — обвини го тя язвително.

— Човекът, с когото говорих, ме уверява, че Томас скоро ще бъде освободен.

— С кого си говорил?

— Предпочитам да не споменавам името му — отговори уклончиво Филип. — Направих всичко по силите ми.

— Оказва се, че то е недостатъчно. — Джилиън постави ръце на кръста си и го изгледа презрително. — Упоритото ти пълзене пред тези

хора би трябвало да ти осигури нещо по-конкретно от неясни предположения.

— Получих уверение... — започна той, но тя го прекъсна гневно:

— Не проумяваш ли, че това са хора, на които не може да се разчита? Наистина не мога да разбера твоя начин на мислене.

Филип протегна ръка към нея, за да я успокои, но тя така буйно се дръпна, че го стресна.

— Престани — извика вбесена. — Това е твоето разрешение на всеки проблем, нали?

Младият мъж замълча и дълго време не отмести поглед от нея.

— Ще се почувстваш ли по-добре, ако заявя пред теб, че поддържам каузата?

Джилиън гневно смръщи вежди.

— Кого се опитваш да заблудиш? Вълкът козината си не мени! Ти си точно това, което винаги си бил — предател! — Той пак протегна ръка, но тя ядосано я перна. — Ако си за каузата, защо не си в армията? Не искаш да омърсиш чистите си ръце!

Изразът на лицето му ѝ подсказа, че бе отишла твърде далеко, но гневът като че ли я бе лишил от разсъдък и тя повдигна предизвикателно брадичка. Беше хвърлила ръкавицата в лицето му. Сега бе негов ред да я поеме.

И той я пое по съвсем неочакван за Джилиън начин.

— Всъщност ти не искаш да се омъжиш за мен, нали? — каза той замислено. Гледаше я, като че ли я вижда за пръв път.

Неочакваната промяна на темата я изненада толкова много, че не отговори веднага.

Филип прие мълчанието ѝ за потвърждение.

— Онзи ден, когато дойде в къщата ми, не си искала това, което се случи между нас, така ли е? — Той я сграбчи за раменете и гневно я разтърси. — Направи го само за да осигуриш помощта ми за Томас. — Пусна я внезапно и грабна шапката си. — Много добре. Честно ти предложих женитба — продължи той тихо. — Разбирам, че съм сбъркал. Не съм човек, който повтаря грешките си. — Отправи се към вратата. — Когато баба ти се върне, ще ѝ представя обясненията си. — Бе изненадан от болката, която го разкъсваше отвътре. „Но защо?“ — запита се той с горчивина. От самото начало бе ясно, че Джилиън не

желае да се омъжи за него. Извинението ѝ беше, че е тори. Но Филип знаеше много добре, че има и нещо друго...

Джалиън го наблюдаваше да излиза от стаята и от живота ѝ със смесени чувства. От една страна, изпитваше облекчение. Но, от друга...

Стисна юмруци и удари с все сила по масата, като посрещна почти с радост острата болка, която я преряза. От всички мъже в Ню Йорк — в колониите — в света! — защо трябваше да бъде привлечена точно към този мъж?

Тялото ѝ можеше да приеме предател. Но тя самата не можеше.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Из дневника на Джилиън:

28 февруари 1779 година

Днес бе убит фермер от Лонг Айленд. Той докара в града пълен фургон с дърва за продажба, но поиска такава висока цена, че вбесените хора се спуснаха срещу него и го убиха... Понякога ми се струва, че се води война между самите американци, а не между американци и британци. Ние сме отчайващо разделена нация. Изумена съм, че една трета от нас поддържат Короната, а друга една трета са неутрални. Как да победим при това положение?...

Джилиън нервно крачеше из стаята си. За миг се спря до прозореца, за да установи, че Кати вече е затворила капациите за през нощта.

Бяха изминали повече от три седмици от последната ѝ среща с Филип. През това време той не бе направил опит да се срещне отново с нея. На два пъти тя едва не бе отишла до канцеларията му, но гордостта не ѝ позволи да осъществи желанието си.

Дори и да бе преодоляла тази пречка, младото момиче не беше наясно какво ще му каже. Вътре в себе си бе като разпъната на кръст. Повтаряше си, че иска да се срещне с Филип само за да разбере има ли нови сведения във връзка с Томас. Но в тъмнината на нощта въображението ѝ я измъчваше с подлудяващи спомени от следобеда, в който се бяха любили...

Ако баба ѝ бе вкъщи, Филип сигурно щеше да се появи — ако не за друго, то поне за да говори с нея. Но Алис беше все още в Халифакс.

Джилиън се приближи до писалището и вдигна писмото на баба си, което бе пристигнало едва тази сутрин.

Въздъхна и пак го остави.

— Надявах се, че баба вече ще си дойде вкъщи — оплака се тя на Кати, — но както изглежда, ще стои там още няколко седмици.

Кати седеше на стола и кърпеше някакво дребно скъсване на една от фустите на Джилиън.

— Как е сестра й? — запита тя.

— Толкова добре, колкото може да се очаква — въздъхна Джилиън. — Все още е на легло.

— При жени на нейната възраст костите трудно заздравяват — продължи равнодушно Кати. Вдигна фустата близо до лампата и огледа критично работата си.

— Тя настоява да отида в Халифакс и да стоя при нея, докато реши да се върне в Ню Йорк.

Този път Кати я погледна.

— Ще отидеш ли? — Изправи се и постави закърпената фуста в чекмеджето на скрина.

Джалиън поклати глава.

— Не мога да оставя Едуина в това състояние. — Ако не съществуваше проблемът със сестра й, досега да беше опаковала дрехите си и да бе заминала.

Джалиън поднови нервната си разходка из стаята: знаеше много добре, че ще трябва да отговори на писмото на баба си. Нямахше начин да не й съобщи за анулирането на годежа, а се колебаеше. Какви обяснения ще даде? Желанието й бе неочаквано изпълнено: Филип Мередит излезе от живота й завинаги. Но защо не подскачаше от радост, защо не бе щастлива? Защо я обзе това безпокойство, защо й отне способността да мисли ясно?

Изтормозена и обезсърчена, Джилиън грабна една от възглавниците и гневно я запрати към отсрещната стена на спалнята.

Кати търпеливо отиде и я вдигна от пода. През последните седмици Джилиън се държеше като диво животно, затворено в клетка. Сякаш не можеше да стои на едно място повече от няколко минути. Кати разбираше, че част от проблема беше арестът на господин Кармоди, но това не бе всичко. Младото момиче беше споделило за анулирания годеж, без да посочи причината. „Сигурно са се скарали за нещо“ — предположи Кати. Джилиън многократно бе изтъквала пред нея, че не желае да се омъжи за Филип Мередит и отначало Кати бе

очаквала повишено настроение и буйна радост, но очакванията ѝ не се оправдаха. „Джалиън се държи като влюбена жена“ — помисли си тя.

— Изглежда, промени отношението си към господин Мередит през последните няколко седмици? — подхвърли Кати хитро, като отнесе възглавницата на мястото ѝ.

Младото момиче бързо се обърна, стреснато от въпроса.

— Не!

Забеляза самодоволната усмивчица на Кати и прехапа устни. Не е вярно! Само защото това нейно тяло я бе предало един-единствен път, нямаше причина да се предполага, че и умът ѝ бе направил същото.

— Може би няма да е зле да се облечеш и да накараш Уилям да те закара до Картрайтови — подхвърли Кати.

— Защо да ходя там, за бога? — запита учудено Джилиън.

Кати завъртя очи към тавана.

— Забрави ли, че днес е сватбата на Мелани Картрайт? — От изражението ѝ разбра, че наистина е забравила. — Ще има голям прием, ще присъстват куп важни хора! Мили боже, цяла седмица в града се говори само за това!

Джалиън разстроено закрочи отново из стаята.

— Какво те кара да мислиш, че Филип ще бъде там? — „Господи! — помисли си тя. — Не само забравих за сватбата ѝ, но не се сетих поне да ѝ изпратя някакъв подарък!“

Кати сви рамене.

— Той е приятел на капитан Беникот, нали?

Джалиън се спря и погледна гневно младата си прислужница.

— Той е приятел на всички проклети британски офицери — промърмори тя.

— В такъв случай не мислиш ли, че трябва да отидеш? — продължи невъзмутимо Кати, без да обръща внимание на лошото настроение на господарката си.

— Поради каква причина?

— Ами... да се сдобрите.

— Каква дързост! Кое те кара да мислиш, че искам да се сдобря с него? — Обхвана с длани лактите си и погледна строго Кати. — Не мога да повярвам, че наистина каза това.

Незасегнатата от острия ѝ тон, Кати се захили и търпеливо зачака. Познаваше Джилиън доста добре: не бе нужно много време хвърленото от нея семе да покълне и да даде плод.

„Всъщност — мислеше Джилиън — на последната среща с Филип бях ядосана и говорих, без да мисля.“ Той очевидно я излъга за внезапното си превръщане от тори в патриот, но тогава просто се бе опитвал да я успокои.

Друга мисъл я накара да пребледнее. Томас! Какво ще стане с Томас? Филип ще продължи ли с опитите си да му помогне или ще се откаже? „О, боже, не мога да допусна това да се случи. Ще го намеря, ще му се извиня, ще го моля, ако се наложи!“

— Права си, Кати. Побързай! Дай ми рокля и ми помогни да се облека.

— Коя рокля?

— Няма значение. Каквато и да е. — В бързината пръстите ѝ се заплитаха в копчета и панделки.

Кати разтвори широко махагоновите врати на гардероба, огледа съдържанието му, после сви рамене и избра най-хубавата рокля според личния си вкус. „Сивата тафта ще отива чудесно на очите ѝ“ — каза си тя. Полата бе напръскана с избродирани теменужки, деликатно очертани със сребърен конец и дребни мъниста.

Помогна на момичето да се облече, закопча добре прилепналия корсаж, като внимаваше да не намачка плохите, които се спускаха от раменете и се превръщаха в част от богато разкроената пола. Не забрави да подреди силно набрания шифон с цвят на слонова кост към всеки ръкав.

Отиде до тоалетката, избра перлена огърлица от кутията със скъпоценностите на Джилиън и я вдигна въпросително.

— О, не ме е грижа! — възкликна нетърпеливо младото момиче. — Моля те, побързай.

Кати закопча огърлицата на нежната ѝ шия и се запъти към стойката за перуки, но Джилиън грабна пелерината си и се спусна към вратата.

— Перуката ти! — извика Кати, но младото момиче изтича от стаята, без да се обърне.

Слезе бързо по стълбите и извика на Уилям да приготви веднага каретата. През безкрайните минути на изчакване едва не се поддаде на

изкушението да извърви краткото разстояние до дома на Мелани Картрайт, но разумно реши да не рискува да върви по улиците толкова късно вечерта.

Най-сетне Уилям докара каретата пред вратата и Джилиън едва не се препъна от бързане, докато се качваше в нея.

Каза на кочияша къде отива и се отпусна назад, като се помъчи да се успокои и да събере мислите си. Не си призна дори за миг, че нетърпението и вълнението ѝ се дължат на вероятността да се срещне отново с Филип.

Как ли щеше да протече срещата им? Естествено отначало тя ще му се усмихне студено и ще се държи студено — но не прекалено: колкото да разбере, че няма намерение да пада в краката му.

Той, разбира се, ще я покани на танц. Тя любезно ще приеме поканата му.

А после?...

Когато завиха по улицата на Картрайтови, Джилиън примига изненадано: и двете ѝ страни бяха заети от дълга редица карети.

„Мили боже! — помисли си тя. — Като че ли половината град се е събрал тук!“

Уилям спря каретата пред къщата и ѝ помогна да слезе.

— Да ви чакам ли, госпожице Джилиън?

— Не. — Обърна се бързо. — Всъщност да. Ако нямам нужда от теб, ще ти съобщя.

Вътре гъмжеше от хора. Отдясно бе балната зала и от нея се носеше музика, която е мъка се преборваше с шума от разговорите на висок глас и смях. На пръв поглед като че ли всички се чувстваха добре и прекарваха чудесно.

Джилиън погледна наляво и забеляза, че вратите, които разделяха предната гостна от залата за хранене, бяха широко разтворени. И в двете стаи бяха подредени дълги маси, покрити с искрящи от белота покривки, които едва се виждаха под безбройни подноси, отрупани с храна.

„Тук няма недостиг на храна и пиене“ — помисли си тя сухо, докато подаваше пелерината си на прислугата.

Влезе в балната зала и видя, че Мелани танцува със съпруга си. Капитан Беникот бе облечен в пълна парадна униформа, а Мелани

изглеждаше лъчезарна в сватбената си рокля от бял атлаз. Гледаха се в очите така, като че ли бяха сами в стаята.

Филип не се виждаше никъде.

Някой докосна ръката ѝ и Джилиън рязко се обърна. Отпусна се, когато разпозна полковник Харкрофт.

— Аах... — усмихна ѝ се той с възхищение, като я огледа от главата до петите. — Винаги съм твърдял, че в Ню Йорк са събрани най-хубавите жени в колониите.

— Благодаря. Тъъ... виждали ли сте господин Мередит тази вечер?

— Мередит? О, да. — Харкрофт се огледа. — Нямам представа къде е отишъл. Само преди няколко минути беше тук.

— Всичко е наред — побърза да го отпрати Джилиън. — Аз ще го намеря. Може би е в залата за хранене. — Отдалечи се, преди полковникът да я покани на танц.

Десет минути по-късно Джилиън стоеше нерешително във фойето, Филип не се виждаше никъде. В този момент забеляза, че в стая в дъното на коридора край стълбата влезе слуга с поднос в ръка. След няколко минути слугата излезе без подноса.

Обхваната от любопитство, Джилиън тръгна по коридора. Слугата бе оставил вратата на стаята полуотворена и младото момиче надзърна предпазливо. Стаята бе мебелирана като кабинет, стените бяха облицовани с ламперия и украсени с картини.

Вътре имаше двама мъже: единият бе Филип, а другият — висш военен, когото не бе виждала досега. Когато възобновиха разговора си, тя се отдръпна настрана, за да не я видят.

— И по-рано имаше такъв опит — говореше Мередит, — но той се провали по най-жалък начин.

— Вярно е. Но този път, скъпи приятелю, няма опасност от провал.

Филип се изсмя скептично.

— Ако паметта не ме лъже, тогава успяхте да убиете само няколко кокошки. Откъде сте толкова сигурен, че сега ще успеете?

Говореше провлачено и Джилиън реши, че е толкова пиан, колкото и другият мъж в стаята.

— Томас Хики се провали поради невероятно лош късмет. И нещастникът плати за това с живота си.

Филип стана, пристъпи несигурно към масата, за да напълни отново чашата си, препъна се и за кратко време изчезна от погледа на Джилиън.

Тя предпазливо се отмести с още една стъпка настрана и се облегна на стената, смразена от ужас. Знаеше много добре кой беше Томас Хики: доверен член на личната охрана на Вашингтон, но тори по убеждения. Една вечер сложил отрова в чиния с грах, предназначена за генерала. Опитът за убийство наистина се провалил съвсем случайно — проява на добър или лош късмет в зависимост от коя страна се гледа. Поради някаква причина генералът отказал граха. Сутринта слугата го изхвърля на кокошките в задния двор и с ужас ги наблюдавал как умират една след друга.

— Фермерът от Потомак скоро ще има нов готвач. — Военният говореше толкова тихо, че Джилиън едва различаваше думите му. — Той е нашият човек.

— Надявам се, не смятате да изпратите някой от вашите хора — обади се Мередит. — Ще го открият веднага.

— О, не! — Събеседникът му бързо отхвърли това предположение. — Той е американец, верноподаник като вас. Имам сериозни основания да вярвам, че ще успее.

Мередит вдигна тост с широка усмивка.

— За победата!

Джилиън притисна разтреперана ръка към устата си. Британците планираха нов опит за убийство! Трябваше на всяка цена да предупреди генерал Вашингтон, преди да е станало твърде късно!...

Колкото до Филип Мередит...

Джилиън напусна дома на Картрайтови с мрачно стиснати устни и забърза към очакващата я карета. Край с този предател! Проклет да е! По дяволите лъжите му! И дявол да го вземе чувството, което бе събудил в нея...

Прибра се вкъщи само след няколко минути и бързо се преоблече в обикновена сива вълнена рокля. Справи се без помощта на Кати, която сигурно вече се бе оттеглила в стаята си на третия етаж.

Грабна тъмносинята си пелерина, с която бе ходила у Картрайтови, изтича надолу по стълбите и излезе през задната врата. Щеше да има нужда от добър кон. Кобилата, която Уилям впрягаше в

каретата, никога нямаше да се справи с толкова път. Но конят на Том бе подходящ за целта.

Двайсетина минути по-късно Джилиън събуди Едуина, разказа ѝ подслушания разговор, каза ѝ и къде отива.

Отначало Едуина гледаше слисано по-малката си сестра. Схващаше сериозността на положението, но се боеше за Джилиън.

— Джилиън — успя да прошепне тя накрая, — не е възможно да яздиш кон по Поуст Роуд посред нощ. Знаеш как го охраняват.

— Тогава ще вървя пеша — заяви твърдо младото момиче.

Едуина въздъхна нетърпеливо.

— Не се чуваш какво говориш. Как ще стигнеш пеша до Елизабеттаун? Много е далеч. А мислила ли си как ще пресечеш реката?

— По начина, по който и други я пресичат — отвърна рязко Джилиън. — Ще намеря някой да ме превози.

Едуина прехапа устни: разбра, че не може да разколебае сестра си и въздъхна примирено.

— Опитай се да стигнеш до фермата на Клейтънови. Сигурна съм, че когато разбере за какво става въпрос, Ейми ще ти заеме кон. — Отиде до шкаф с чекмеджета, извади малка кесия и я подаде на сестра си. — Вземи я, ще имаш нужда от пари.

Наближаваше полунощ, когато Джилиън потегли към фермата на Клейтънови, отдалечена на около пет километра от града. На два пъти се размина на косъм с патрулиращи войници: наложи ѝ се да се скрие и да задържи дъх, докато отминат. Беше благодарна, че се бе вслушала в съвета на сестра си. Без кон бе лесно да потъне в тъмнината и да остане незабелязана. Дори когато дърветата около пътя се разрешиха, храстите наблизо предлагаха достатъчно сигурна закрила: винаги можеше да се свие зад някой от тях. А ако в критичния момент наблизо нямаше храст, можеше да се просне по корем и да се превърне в още една купчинка пръст или ланшни листа.

Фермерската къща се намираще на около километър и половина настрана от пътя.

Останала без дъх, Джилиън спря, за да се огледа и отдъхне. В детството си често бе идвала тук — баща ѝ и Кайли Клейтън се бяха сприятелили на кораба, с който бяха дошли в колониите. Тогава тук не е имало патрули или каквито и да било ограничения — имало е само

свобода! Джилиън уморено се запита дали бъдещето ще им предложи същото чувство на свобода и неограничен простор...

Кръглата бледа луна хвърляше млечнобяло сияние над отклонението към фермата. То бе малко по-широко от обикновена пътека и Джилиън пристъпваше между редицата от дъбове и брястове, които се издигаха отстрани като неми часовои... Къщата бе потънала в тъмнина, както можеше да се очаква по това време на нощта: вероятно бе към три часа.

Внезапна болка в крака я накара бързо да се наведе: бе стъпила върху малко остро камъче. Седна и събу обувката си — кракът ѝ бе само одраскан, но подметката се беше скъсала. Тези обувки не бяха предназначени за продължително вървене по неравен път.

Нямаше друг избор: надяна отново скъсаната обувка, събра сили и потегли.

Почука тихо на входната врата, но никой не отговори и тя заудря чукалото по-енергично. Най-сетне през прозореца до вратата забеляза трептяща светлинка на свещ.

— Кой е? — запита женски глас.

Джилиън отговори и зачака. Чу звук от освобождаване на резе.

— Господи, дете! — Ейми Клейтън разтвори широко вратата. — За бога, какво правиш тук по това време?

Джилиън ѝ разказа накратко причината за среднощното си посещение.

Когато свърши, Ейми я изгледа продължително с тревожно смръщено чело. Бе на петдесет и седем години и посивялата ѝ коса се спускаше по гърба ѝ, стегната в дълга дебела плитка. Независимо от възрастта, фигурата ѝ бе още стройна и стегната, но загрубелите ѝ ръце носеха всички белези на изминалите в тежък труд години.

— Имаш ли подходящ кон? — Джилиън наруши нетърпеливо настъпилото мълчание.

Ейми се приближи до огнището, разпали замрелия огън и той хвърли танцуващи сенки по грубите дървени стени на голямата стая, която служеше едновременно за кухня, гостна и столова. Мебелировката беше непретенциозна, но удобна, а ръчно изработените възглавнички създаваха приятен уют.

— Да, конят е в конюшнията — отговори най-сетне Ейми, изправи гръб и я погледна с тревога. — Но не мисля, че точно ти трябва да

отидеш там. Сама жена по пътищата... — Поклати глава.

— Знаеш, че трябва да отида — Джилиън се опита да говори спокойно и убедително. — В момента няма кой друг да го направи. — Набързо разказа на Ейми за Том. — Роб и господин Клейтън са в армията... — Махна безпомощно с ръка. — Сигурно разбираш, че това е много важно съобщение.

По-възрастната жена кимна уморено.

— Да, така е, но... — Прекъсна я дрезгава кашлица и миг покъсно вратата на спалнята се отвори. — Кайли, защо си станал?

— Какво има? — запита съпругът ѝ. — Случило ли се е нещо?

— Не, не. — Тя се спусна към него, за да му помогне да седне на най-близкия стол и Джилиън едва сега забеляза, че той едва пристъпва.

— Ранен е в крака — обясни Ейми, когато настани съпруга си върху възглавничките на стола. — В началото мислехме, че ще остане без него, но слава богу, раната като че ли започна да зараства.

Кайли се отпусна на стола, погледна Джилиън и поиска да узнае какво търси тук по това време.

Младото момиче въздъхна и с едва прикрито нетърпение започна разказа си отначало... Скоро щеше да съмне и шансовете ѝ да прекоси незабелязано реката при Ню Джърси щяха да бъдат равни на нула!

Загрубялото от живот на открито лице на Кайли почервеня от яд и той гневно удари по страничната облегалка на стола със стиснат юмрук.

— Способни са да направят подобно нещо — измърмори той. — Знаят, че не могат да спечелят тази война по честен начин и прибегват до мръснишки номера! — Вдигна глава и изгледа младото момиче. — Права си. Трябва да отидеш! — Махна нетърпеливо с ръка към жена си, която побърза да изрази несъгласието си. — Замълчи, Ейми! Неговият живот е по-важен от живота на всеки един от нас. Помогни на Джилиън. Дай ѝ всичко, от което има нужда.

Напрежението на момента и избухването му като че ли го лиши от сила и той се отпусна изтощено на стола.

Сега, когато решението бе взето и нямаше повече място за колебание, Ейми се спусна да помага на Джилиън с присъщата си енергия и трезв ум.

— Тези дрехи не са подходящи, трябва да ги смениш — заяви тя и излезе от стаята. Върна се след няколко минути с чифт бели чорапи,

жълтеникаво-кафяви бричове и поизтъркана риза от муселин. — На Роберт са, но отдавна са му малки. Не съм ги хвърлила, защото са сравнително здрави и смятах да ги използвам за юрган, когато намеря време.

— Как е Роб? — запита Джилиън. — Имаш ли новини от него?

Ейми кимна.

— Последното съобщение е хубаво: чувства се добре, здрав е. — Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя се обърна настрана. — Преоблечи се бързо, докато помогна на Кайли да си легне.

Джалиън изпълни нареждането ѝ, без да губи повече време. Бричовите и ризата ѝ прилегнаха учудващо добре. Но обувките ѝ бяха в окаяно състояние...

Младото момиче все още ги оглеждаше безпомощно, когато Ейми се върна в стаята. Оказа се, че бе помислила и за това — веднага ѝ подаде чифт ботуши.

— Предполагам, че ще ти бъдат големи. Натъпчи тези парцали отпред. — Кимна доволно, когато Джилиън последва съвета ѝ, после донесе стара шапка, която сама постави върху главата на младото момиче. — Подпъхни косата си под нея — нареди тя. Замисли се за миг и добави: — Ще имаш нужда и от храна.

— О, не! — запротестира Джилиън. — Ти вече направи достатъчно за мен.

Ейми се изсмя сухо.

— Не очаквай войниците ни да те нахранят. Те нямат достатъчно храна за себе си. — Разтича се и ѝ подаде малък вързоп. — Не е кой знае какво: малко хляб и сирене. По пътя ще намериш достатъчно вода. — Вдигна пелерината на Джилиън. — Тази пелерина ще се скъса веднага. Ще ти дам друга.

Най-сетне поведе Джилиън към конюшната, където бързо оседла единия от двата коня.

— Знаеш ли къде се намира колибата на Джеб Стрънк? — запита я тя.

— Не.

Подаде ѝ юздите.

— Стигаш до реката и завиваш на север. След около три-четири километра ще я видиш. Той има голяма плоска лодка и срещу малка сума ще те прекара заедно с коня на другия бряг на реката.

— Наш човек ли е? — запита Джилиън и се метна на коня.

— Не. Но не е и тори. — В гласа на възрастната жена се промъкна горчивина. — Джеб вярва и се кланя само на парите.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Из дневника на Джилиън:

1 март 1779 година

Студеното време, изглежда, е довело войната до застой. По-голямата част от американците зимуват в Елизабеттаун, отгатък реката в Ню Джърси. Англичаните не правят почти нищо друго, освен да се забавляват в Ню Йорк; всяка седмица има празненство.

Утринта беше влажна и мразовита, слънцето се бе скрило зад надвисналите облаци, предвещаващи дъжд. Силният пронизващ вятър, духащ откъм планината, караше Джилиън да се свива под наметалото си. Тя яздеше странично и трудно успяваше да държи краката си изцяло покрити.

До този момент пътуването бе минало без произшествия. За няколко монети Джеб Стрънк бе прекарал нея и коня през реката. Не се съгласи да я чака, но Джилиън не можеше да го обвинява за това. Нямаше представа как щеше да се върне. Все пак предполагаше, че като се добере до лагера, ще се намери някой да ѝ каже.

На този бряг на реката имаше малко или почти никакви английски патрули. Що се отнася до торите, те бяха друго нещо. При определени обстоятелства можеха да се окажат по-опасни и от червенодрешковците.

Късно сутринта Джилиън чу тропот на коне по пътя след себе си. Бързо дръпна коня си встрани, в прикритието на дърветата, като се молеше животното да не вдигне шум.

Само след няколко минути ездачите минаха покрай нея. Нямаше представа дали са свои или чужди, но не смяташе да се излага на опасност, за да разбере.

Когато отминаха, изчака шумът от тропота на копитата да заглъхне съвсем и отново излезе на пътя. Пусна коня да се движи свободно и използва случая да изяде хляба и сиренето, които Ейми ѝ бе дала.

Беше все така студено. От време на време Джилиън вдигаше изпитателен поглед към небето. Ако завалеше, пътят щеше да се разкаля.

Местността започна да става неравна и хълмиста. Джилиън слезе от коня и внимателно се промушваше между дърветата и храстите. Беше сигурна, че ще пристигне в Елизабеттаун късно следобед, но когато най-после се добра дотам, вече се бе стъмнило.

Джалиън виждаше през дърветата лагерните огньове. Продължи да върви пеша към блещукащата светлина.

Нито чу, нито видя двамата часови, докато единият от тях не напъха пушката си под брадичката ѝ. В първия миг Джилиън толкова се изплаши, че дори не можа да извика.

— Не стреляйте — най-после успя да промълви тя. Посегна и свали шапката си, златистата ѝ коса се разпиля около лицето.

Тогава другият часови сграбчи ръката ѝ.

— Господи, това е жена!

Джалиън пусна шапката си и се опита да се измъкне, но мъжът я държеше здраво. Часовият с пушката се приближи.

— Коя си ти? Защо се спотайваш в тъмното?

Джалиън успя да освободи ръката си.

— Името ми нищо няма да ви говори. И не се спотайвам. Искам да видя генерал Вашингтон.

Двамата се засмяха.

— Имаш нож в джоба си, нали? — попита мъжът, който я бе хванал.

— Нямам никакъв нож — възмутено възкликна тя.

— Е, защо просто не проверя!

Преди Джилиън да успее да реагира, ръцете му я опипаха от горе до долу и се спряха върху гърдите ѝ.

Разгневена, Джилиън замахна и го удари по ухото.

— Ти, дяволско изчадие! — Сложи ръце на хълбоците си, докато наблюдаваше мъжа да разтрива ухото си. — Доволен ли си, че не нося оръжие?

Той се ухили глуповато.

— Не можеш ли да бъдеш по-внимателна?

— Ще ме заведете при генерал Вашингтон — каза през зъби Джилиън. — Още сега! — Изгледа свирепо и двамата. — Очаквала съм такова отношение от англичаните, но не и от сънародниците си.

— Какво става тук?

Към тях се приближи мъж в капитанска униформа със сурово изражение.

Двамата войници от масачузетската армия погледнаха началника си с нескрита неприязън. Капитанът беше от Кънектикът. Може би бе разумно американската армия да бъде обединена под ръководството на един главнокомандващ, но за нещастие хората вътре в нея бяха разделени и се доверяваха само на земляците си от съответния щат.

— Трябва да видя генерал Вашингтон — бързо каза Джилиън, преди стражите да успеят да отговорят.

Мрачното му изражение не се промени.

— И защо ви е генералът?

— Аз... нося съобщение. Моля ви, важно е!

Капитанът се поколеба за момент, като че ли я преценяваше, после кимна.

— Елате с мен.

Джилиън вдигна шапката си и хвана юздите на коня.

Докато вървеше след капитана, тя се оглеждаше с изумление и любопитство, изненадана и ужасена от явната беднотия, която виждаше. Забеляза, че войниците носеха най-различни дрехи, които бяха взели със себе си и повечето от които се бяха превърнали вече в дрипи. Някои дори нямаха обувки. Краката им бяха увити в зебло от чували. Джилиън погледна към капитана, който вървеше редом с нея. Беше облечен в униформа в синьо и бежово и носеше здрави на външен вид ботуши до коленете.

— Защо хората не са с униформи? — най-накрая попита тя.

Припреният му смях бе пълен с язвителна веселост.

— Какви униформи? Няма такива.

Джилиън се намръщи.

— Но аз ясно си спомням, четох, че Конгресът е одобрил установена униформа за армията.

— Така е. Но за нещастие няма пари за хубави дрехи. — Той я погледна. — Хората не получават и заплатата.

— Но вие... — Тя посочи облеклото му.

— Сам платих за нея, както правят всички офицери, които могат да си го позволят. — Той спря и махна към двуетажната къща, която генералът бе определил за щабквартира. — Пристигнахме. — Изчака малко, докато Джилиън завърже коня си.

Влязоха в голямо фоайе.

Капитанът спря пред една затворена врата и почука, като търпеливо изчака разрешение да влезе. Когато го получи, направи знак на Джилиън да остане, където е.

Джилиън се огледа и потърси място да седне, но такова нямаше. Единствената мебел бе закачалка за дрехи. На нея висеше куртка в синьо и бежово, вероятно тази на генерала.

Сви устни, за да овладее внезапно обзелата я нервност. Ами ако генералът не повярва на думите ѝ? Нямаше доказателство. Джилиън си спомни действията на стражите, макар да не одобряваше ненужните волности, които си бяха позволили, и увереността ѝ се възвърна. Наистина можеше да е скрила у себе си оръжие. Англичаните бяха използвали мъж готвач, за да осъществят пъкления си план, но също толкова лесно биха могли да решат да използват и жена, която уж трябва да предаде важно съобщение.

Вратата се отвори и Джилиън бързо се обърна към капитана, който ѝ направи знак да влезе. Тя прекрачи прага, а той затвори вратата, като остана в антрето.

Джилиън пристъпи напред, стискайки шапката си. Беше запалена само една лампа на бюрото. Никога нямаше да може да си спомни как изглеждаше стаята. Вниманието ѝ бе насочено изцяло към мъжа, който седеше на отрупаното бюро. Когато влезе, той се изправи. Беше висок и изглеждаше доста добре, въпреки че по лицето му бе изписана умора.

— Добър вечер, млада госпожице — поздрави генерал Джордж Вашингтон и се усмихна окуражително. — Разбрах, че сте искали да ме видите.

Джилиън кимна. Генералът седна отново, като я наблюдаваше очакващо.

Тя облиза устните си и се приближи. Разказа му възможно най-бързо какво бе дочула в къщата на Броуд Уей.

Генералът се отпусна назад в стола си и бавно поклати натъжен глава.

— Какво щастие е, че има патриоти като вас — тихо каза той.

— Ще вземете ли предпазни мерки? — нетърпеливо попита Джилиън.

На лицето му отново се появи същата усмивка.

— Може да бъдете сигурна, че вече са взети мерки.

Джилиън изглеждаше объркана, но преди да успее да каже нещо, вниманието ѝ беше привлечено от някакво движение в далечния ъгъл на стаята. От сянката бавно излезе мъж. Светлината от единствената лампа го освети от гърдите надолу и Джилиън премигна. Мъжът не носеше униформа; беше облечен в кожени дрехи.

Той направи още една крачка напред, тя с мъка си пое дъх и сложи ръка на гърдите си. Сърцето ѝ тежко заби от обзелата я уплаха.

— Фактът, че новината вече ни е била съобщена, по никакъв начин не омаловажава стойността ѝ — каза генералът и се изправи отново.

— Джилиън... — Думата беше произнесена тихо и гневно.

Генерал Вашингтон погледна мъжа в кожените дрехи с нескрита изненада.

— Познавате ли тази дама, лейтенанте?

— Срещали сме се.

Джилиън се опита да каже нещо, но не можа. Думите заседнаха в гърлото ѝ. Какво, по дяволите, правеше Филип тук?

— Е, това ще улесни нещата — продължи генералът. — Тя е проявила голяма смелост, като е дошла сама, но ще съм по-спокоен, ако знам, че повече няма да бъде изложена на опасност. Ето защо ви възлагам да я придружите на връщане.

— С удоволствие ще изпратя дамата до дома ѝ.

Филип излезе от стаята, без да погледне Джилиън.

Вашингтон се приближи и взе ръцете ѝ в своите. Забеляза, че трепереха, но не каза нищо.

— Скъпа моя, не мисли, че усилията ти са били напразни. Този път двама души са чули за опита за покушение над мен. Следващия

път... — Той се усмихна тъжно. — Ще бъда ли винаги такъв късметлия?

— О, господи, надявам се, че няма да има следващ път — пламенно каза Джилиън, потрепервайки при тази мисъл. — Без вас нашата кауза е загубена.

— Винаги ще се намери някой, който да застане начело. Един човек не може да се справи с всичко. — Той се засмя и поведе Джилиън към вратата. — Ако загина, друг ще заеме моето място. Така трябва да бъде.

— Не може да има друг — запротестира Джилиън.

Генералът се усмихна развеселен и малко натъжен от тази наивност.

— Винаги ще има мъже, които вярват в свободата. Остава само да се надяваме, че ще дойдат тогава, когато родината има нужда от тях.

— А вие? — попита Джилиън, като се спря на прага. — Вие вярвате ли?

— Да — беше отговорът. — Не можем да загубим. — Сложи голямата си ръка върху слабото ѝ рамо. — А как иначе, щом имаме такива патриоти като вас?

Филип я чакаше отвън на верандата.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — Грубо сграбчи ръката ѝ над лакътя и я повлече надолу по стълбите.

Тя издърпа ръката си от неговата.

— Нямах право да ме разпитваш — възмутено заяви Джилиън.

— ... пак твоите игрички.

— Игрички! Според теб да предупредиш генерала, че има заговор да бъде убит, е игра?

Филип поклати глава.

— Хайде. Най-добре е да се връщаме. — Той посочи животното, завързано за предната веранда. — Това твоят кон ли е?

— Разбира се. Не мислиш, че съм вървяла пеша дотук, нали?

— Започвам да вярвам, че си способна на всичко — измърмори той, без да я погледне. Развърза поводите и ѝ ги хвърли. После бързо се отдалечи.

Джилиън трябваше да ускори крачка, докато най-накрая започна дори да подтичва, за да върви редом с него.

— Къде отиваме?

— Връщаме се в Манхатън.

— През целия път ли ще бягаме? — невинно попита тя, като продължаваше да подтичва до него.

Той спря внезапно и се взря в нея. Бедрата ѝ изпълваха бричовите и караха дъха му да спира.

— Откъде, по дяволите, си взела тези дрехи? — изръмжа Филип. Тя не му отговори.

— Защо генералът те нарече лейтенант? Какъв, по дяволите, си всъщност? Наистина ли си адвокат?

— Да, такъв съм. И надявам се, добър. Също така съм и лейтенант от американската армия. В Ню Йорк бях по заповед на главнокомандващия.

— Ти ме измами — извика тя. — Никога няма да ти простя. Мразя те.

Той отново сграбчи грубо ръката ѝ, очевидно разгневен.

— Мислиш ли, че съм го искал?

— Можеше да ми кажеш истината.

— И какво щеше да стане тогава? — Той я пусна толкова рязко, че тя едва успя да запази равновесие. — Една дума... и хората щяха да бъдат погубени.

— Никога нямаше да те предам. — Досега не беше забелязала колко е красив. Меката кожа очертаваше широките му рамене и падаше свободно около тънката му стегната талия, което не можеше да постигне никоя куртка от брокат.

— Баба ти също може би. Но сестра ти?

Джилиън изглеждаше объркана.

— Едуина никога нямаше да каже — отвърна тя, без да разбира доводите му.

— Не разбираш ли какво говориш? — попита той. — Щом една тайна се знае от двама души, тя скоро става достояние на трима, петима, десет. В резултат на това загиват хора. Трябва да ти кажа — тъжно продължи Филип, — че зет ти крие истинските си чувства също толкова умело, колкото и аз.

— Не знаеше ли за Томас? — Беше му благодарна, че смени темата.

— Не, не знаех. И ти си участвала в това, нали? — Тя кимна и той въздъхна. — Е, изглежда, и двамата сме имали тайни.

Стигнаха мястото, където бяха затворени конете, и Филип изведе кобилата си. Възседна я и изчака Джилиън да стори същото. Не направи никакъв опит да ѝ помогне.

Внезапно изтрещя гръмотевица и Джилиън вдигна главата си. Небето беше почерняло. Нито звезди, нито луна не проблясваха в безкрайното абаносово пространство, което се сливаше с хоризонта.

Още преди да излязат от лагера, заваля леденостуден дъжд. Вятърът толкова се усили, че младите дръвчета се огъваха под напора му, а храстите се извиваха в лудешки танц.

Най-накрая Филип дръпна поводите и Джилиън спря коня си до неговия.

— Няма да можем да пресечем реката в това време — извика той.

— Какво ще правим? — Джилиън трепереше.

— На около една миля западно оттук има странноприемница. Ще трябва да се подслоним там, докато бурята отмине.

Филип се наведе напред, хвана здраво поводите и застави коня си да върви бавно нататък.

Не след дълго стигнаха странноприемницата. Двуетажната дървена постройка не привличаше погледа с някаква особена архитектура. На стърчащата над входната врата желязна пръчка липсваше обичайната табела с името на странноприемницата.

Филип слезе от коня и вдигна очи към Джилиън. Изпод шапката ѝ се подаваха кичурчета коса, които вятърът бе извадил. Той остро ѝ заповяда да ги прибере.

Без да дочака да види дали тя ще се подчини, Филип бързо влезе вътре. Минута по-късно се появи с младо черно момче. Даде му инструкции да прибере и нахрани конете и махна на Джилиън.

— Дръж главата си наведена — рязко каза той.

Филип тръгна напред, отвори вратата, но не ѝ позволи да мине пред него.

Когато влязоха, шумът заглуши ушите ѝ. Всички маси бяха пълни с мъже, които пееха, смееха се, спореха или просто се надвикваха в усилието си да бъдат чути.

„Изглеждат груби“ — помисли си тя с безпокойство, разбирайки сега защо Филип я бе накарал да скрие женските си атрибути. Приблужи се по-близо до Филип, който разговаряше със съдържателя.

— Имам само една стая — каза мъжът. — Времето... — Той направи неопределен знак.

Филип се усмихна любезно.

— Със сигурност нощта не е подходяща да се спи под открито небе. Ще я взема.

Филип бръкна в джоба си и съдържателят се намръщи.

— Не приемам американски пари.

Филип хвърли на бара няколко монети.

Мъжът се ухили.

— Бихте ли ни изпратили горе малко храна?

— Останали са ми само картофи — уведоми го съдържателят без ни най-малка нотка на извинение и прибра монетите.

— Чудесно — каза Филип и се отправи към стълбите.

— Стаята е последната вляво — извика мъжът.

Джилиън потрепери, когато влязоха вътре. Господи, помисли си тя, „Синия лебед“ приличаше на замък в сравнение с това. На единия прозорец нямаше перде и стъклото беше счупено. Липсваше лампа. Единствената светлина идваше от слабия огън в малкото огнище. На леглото имаше само някакъв окаян сламен дюшек, а в долния край беше сгънат тежък юрган. Джилиън дори не искаше и да помисли кога за последен път бяха сменяли чаршафите. Спартанската обстановка се допълваше от стол с облегалка и изподраскан скрин.

Тя се приближи до огъня, обърна се и погледна Филип. Той окачваше мокрото си наметало на стола. На вратата се почука и Филип вдигна очи към Джилиън.

— Обърни се. — Когато тя го стори, той отвори вратата.

В стаята влезе младо момиче, носещо две чинии с димящи варени картофи, които остави на скрина.

То се усмихна подкупващо на Филип.

— Ужасна нощ, нали?

Той кимна сдържано.

— Една от най-лошите.

— И студена — каза момичето и пристъпи по-близо.

— Огънят е достатъчен да ме стопли — твърдо рече Филип. Хвана я за ръката и я изпрати до вратата. Когато тя си тръгна, той я заключи. После се обърна към Джилиън, която бе застанала с гръб към него.

— Съблечи тези мокри дрехи и яж.

Джалиън сви устни. Диктаторският му маниер започваше да я дразни. „Направи това! Направи онова!“

Докато тя сваляше наметалото си, Филип я наблюдаваше с присвити очи.

— Как разбра за заговора срещу генерала?

Джалиън преглътна и се отдалечи.

— Отговори ми!

Тя не го стори.

— Къде е тоалетната?

Той изсумтя ядосано.

— Навън в задния двор, както обичайно.

Джалиън грабна наметалото си и побърза да излезе от стаята, преди Филип да продължи да настоява.

Когато се върна малко по-късно, той седеше на ръба на леглото и ядеше картофи. Посочи ѝ с глава скрина, върху който стоеше другата чиния.

— По-добре ги изяж, докато не са изстинали — каза Филип, след като тя затвори и заключи вратата.

— Кога да направя това — преди или след като махна тези мокри дрехи? — вежливо попита Джалиън, без да прикрива сарказма си.

Той продължи да яде. Беше му ясно, че тя няма да отговори на въпроса му, затова реши да не настоява. Несъмнено бе научила за заговора по същия начин, по който и той, размишляваше Филип, без да съзнава колко близо до истината е предположението му.

Джалиън свали прогизналата си връхна дреха, положи я на стола до неговата и го премести по-близо до огъня, за да изсъхнат по-бързо. Взе чинията с картофите и изяде половината, после я остави обратно на скрина.

Отиде от другата страна на леглото, на което вече се бе настанил Филип, седна и свали ботушите си. Като стори това, тя хвърли поглед през рамо.

— И двамата ли ще спим тук? — попита Джалиън.

— Не ме интересува къде ще спиш, нито дори дали ще спиш — отвърна той. Изправи се и започна да се съблича.

Тя извърна очи и се учуди защо го направи. Но тогава, онзи следобед в къщата му, беше различно, каза си Джалиън. Тогава бяха

сгодени. Руменина заля бузите ѝ. И все пак — проклета да е, ако спи на пода. Изправи се и започна да се съблича. Погледна няколко пъти към него, но той не я гледаше.

Филип се пъхна в леглото. Въздъхна и дръпна юргана до брадичката си.

— Не си казал на англичаните за Том, нали? — тихо попита тя.

— Не. Единствената надежда за Том е да го разменят.

— Дали това ще стане? — Джилиън се пъхна под завивките, като се опита да се намести по-далеч, на другия край на леглото. Не можа да устои на топлината, излъчваща се от тялото му, и се примъкна към него. Филип сякаш не я забелязваше.

— Увериха ме, че ще стане — отвърна ѝ той. — Знаят колко много е помогнал Том. — Замълча, после попита: — Знаеше ли, че зет ти им е изпращал също и пари?

— Да — отговори тя. — Клодия също го е правила.

— А госпожица Дънхам? — попита тогава той. — И тя ли има тайни?

Джилиън се отдръпна.

— Клодия съвсем не е такава, за каквато я мислиш.

Филип дрезгаво се разсмя.

— Да не би да искаш да кажеш, че не е обикновена проститутка, за каквато всички я смятат?

Джилиън се обърна ядосано към него.

— Нямах причина да го кажеш. Не знаеш нищо за нея.

Той сложи ръцете си под главата.

— Е, защо не ми разкажеш?

Тя го направи.

Когато свърши, Филип остана неподвижен, докато преосмисляше чутото. Чувстваше тежест в стомаха си, все едно че бе ял развалено месо. Срамуваше се от прибързаните си заключения. Наистина нямаше какво да каже и не го направи.

Филип усети, че Джилиън го наблюдава внимателно, обърна се и я изгледа продължително и спокойно, от което дъхът ѝ секна. Тя несъзнателно се наклони към него.

Той ли направи първата стъпка или тя?

Джилиън така и не разбра, защото когато устните им се срещнаха, целият ѝ здрав разум я напусна. Ръката му се плъзна под

завивката и погали голия ѝ гръб. Джилиън тихо изстена. Ръцете ѝ обгърнаха широките му топли рамене и тя се предаде на сладкото блаженство, което я обзе.

Навън проблесна светкавица и ярко озари стаята. Джилиън почувства, че нещо избухна в нея със същата сила.

Когато тя отвори очи няколко часа по-късно, все още беше тъмно. Вдигна глава и погледна през прозореца — небето беше осеяно със звезди, Филип се обличаше и това я беше събудило. Седна и все още сънена, се загърна с юргана.

— Бурята е преминала — каза ѝ той. — Трябва да тръгнем, преди да съмне.

Въпреки че предпочиташе да остане сгушена в топлото легло, Джилиън стана и се пресегна за дрехите си.

Филип стоеше с гръб към нея и закопчаваше бричовете си. Все още не беше облякъл ризата си. Топлите отблясъци на гаснещия огън играеха по коравите мускули на широките му рамене.

Джилиън го погледна и сладостно потръпна. След като се оженят, мислеше си тя, ще прекарва всяка нощ в прегръдките на тези силни ръце. Защо постъпи толкова глупаво, като настоя да изчака една година? Сега ѝ се струваше цяла вечност.

Джилиън прехапа устни. Разбира се, в известен смисъл Филип бе развалил годежа, но това беше само заради глупавия им спор. Ако просто ѝ бе казал истината, нищо такова нямаше да се случи.

И защо мълчи сега? Очевидно очаква тя да заговори.

— Знаеш ли — рече Джилиън, като се окашля, — всъщност мисля, че не е необходимо да чакаме до ноември, за да се оженим. Мисля...

Той пристегна колана си и косо я погледна.

— За какво говориш?

Очите на Джилиън се разшириха.

— Нали ще се женим?

Филип седна и надяна ботушите си, преди да отговори.

— Какво те кара да смяташ така?

— Ами помислих си, че след снощи...

Той се изсмя.

— Струва ми се, че вече се разбрахме по този въпрос.

— Но... — Джилиън изглеждаше объркана.

Филип видимо се забавляваше.

— Скъпа Джилиън — каза той с преувеличена твърдост, — аз не съм от камък. Когато една красива жена легне до мен и притисне топлото си и примамливо тяло до моето, правя всичко, което е по силите ми, за да се чувства добре.

Мина известно време, докато думите му достигнаха до съзнанието ѝ. Когато това стана, бузите ѝ почервеняха от гняв и обида.

— Ти... — задавено произнесе Джилиън.

Дълбоко в себе си Филип се проклрнаше за непреодолимото желание да я нарани, както тя го бе наранила, но не можеше да победи чувството. Това беше неподвластна на него сила. Джилиън не го беше приела, както биха направили повечето жени, защото ѝ бе харесал външно. Изглежда, основна роля бяха изиграли политическите му възгледи. Мисълта беше непоносима за него. Няма значение, че бе изложил на риск живота си за кауза, вярата му, в която засенчваше всичко друго. Няма значение, че и тя бе сторила същото. Разбираше значимостта на решението, което я бе накарало да пътува сама до лагера на американците. Това обаче не трябваше да има нищо общо с чувствата ѝ към него.

— Със сигурност — безмилостно добави той — за теб няма значение дали е тори или патриот, стига да служи на целите ти.

Джилиън задиша тежко. Имаше чувството, че бяха забили нож в сърцето ѝ. Знаеше, че трябва да опровергае думите му, но бе обезумяла от гняв. Нахвърли се срещу него със сподавен вик. Той хвана китките ѝ и ги изви зад гърба ѝ. Стисна я още по-силно и я придърпа толкова близо, че тя усети твърдото му тяло и топлия му дъх върху лицето си. Тъмните му очи я държаха в плен, докато ѝ говореше.

— И ако някога отново ти се прииска да легнеш с мен, просто ми кажи. — Той се разкая почти веднага, но студенината в гласа ѝ, когато заговори, го възпря да ѝ се извини.

— Непоносим звяр такъв — отмерено процеди през зъби тя. Думите жегнаха сърцето му. — Няма да се омъжа за теб, дори да... дори да ме молиш на колене.

Той я пусна, като се усмихна язвително.

— Бъдете спокойна, мис Уинтроп. Няма да ви поставя в неловкото положение да ме отблъснете втори път. Приключвай с обличането. Чака ни дълъг път.

В действителност пътуването се оказа безкрайно, Филип намери някакъв човек да ги прекара обратно през реката до Ню Йорк. Въпреки че бурята бе преминала, водата беше буйна и пресичането бе трудно.

Джилиън и Филип мълчаха, но в обгърналата ги тишина витаеха безброй ненаказани неща. Отстрани погледнато всеки от тях бе забравил за другия, като си говореха, когато се налагаше, с кратки, накъсани изречения.

На зазоряване пристигнаха в къщата на Уортън. Филип придружи Джилиън до конюшната, макар тя да не желаше. Когато стигнаха там, Джилиън бързо скочи на земята. След като конят си починеше, щеше да накара Уилям да го върне във фермата на Клейтън.

С ръка на лъка на седлото, Филип я проследи с поглед отвисоко, докато тя отваряше вратата на конюшната.

— Искрено се надявам, че повече няма да се втурваш нощно време сама да предаваш съобщения. Спасяването ти може да се окаже отегчително начинание.

— Не знаех, че ме спасяваш — рязко отвърна тя. — Стигнах там, закъдето бях тръгнала, невредима и можех да се върна вкъщи и без твоята помощ.

Филип я погледна по начин, който накара сърцето ѝ да се свие. Не съм влюбена в този мъж, мислеше си Джилиън. Не можеше да бъде — не сега, когато беше прекалено късно.

— Тогава ще се погрижа в бъдеще пътищата ни да не се пресичат. — Филип се изправи и пришпори коня си оставяйки я да стои там, докато небето изсветляваше все повече и повече.

Тя пристъпи напред и понечи да му извика, но скритият в нея гняв се пробуди с нова сила, обърна се и поведе коня си към конюшната.

Гневът не напусна Джилиън и през следващите няколко дни. Скоро обаче той започна да се разсейва и на негово място се появи дълбока болка, която я потопи в бездънен океан от мъка. Плака, докато сълзите ѝ пресъхнаха, но болката не изчезна. Каза си, че не я интересува, че е по-добре в живота ѝ да не влиза такъв мошеник като

Филип Мередит. После отново се разплака, съзнавайки, че само се залъгва.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Из дневника на Джилиън:

27 март 1779 година

Джордж Роджърс Кларк, млад подполковник от армията във Вирджиния, накара своите войници да вървят 180 мили през местност, покрита с вода и почти непроходима и само със 170 храбри мъже завзел отново форт Винсенс.

За да защити хората в селото, заобикалящо форта, подполковник Кларк изпратил съобщение за своите намерения, преди да продължи напред, като им дал възможност да останат в къщите си, ако са патриоти, или да се присъединят към англичаните във форта, ако са тори. Повечето останали по домовете си. Англичаните били накарани да мислят, че полковник Кларк води със себе си 1000 войника и бързо се предали, когато започнало да се стреля сериозно.

Франц пристегна куртката си, вървейки бавно надолу по улицата. Времето беше студено и влажно. Мъглата бе толкова гъста, че не се виждаше нищо на повече от пет стъпки разстояние.

Той отвори вратата на кръчмата и въздъхна с облекчение, почувствал топлия въздух, който го обгърна като приятелска ръка. Остана известно време прав, докато не забеляза Клодия. После, вместо да отиде на обичайната си маса, се запъти към нея.

Погледите им се срещнаха и той се усмихна. Беше облечена в зелена рокля, която отиваше на очите ѝ. Черната ѝ коса леко се подаваше от шапката, но не толкова, колкото Франц би искал да види. Беше много красива, истински абанос, без примеси на червено в нея. Франц си я представяше мека като коприна и жадуваше да я докосне.

— Не беше много лесно — каза ѝ той, — но утре сутринта ще се кача на борда на „Джърси“ да предам пратка с барут. Сигурен съм, че ще мога да видя мистър Кармоди, докато съм там. Както обещах, ще взема храна със себе си. Искаш ли да му кажа нещо?

Клодия поклати глава.

— Не. Но знам, че жена му би искала да му изпрати съобщение. Ела с мен.

Едуина беше в кухнята и разбъркваше тенджерата със задушеното говеждо. На мивката Манди внимателно скубеше перушината на едно пиле, предвидено за супа.

Когато Клодия влезе с Франц, Едуина ги погледна изненадано. Не можеше да си представи защо Клодия води този хесенски наемник в кухнята ѝ. Изтри ръцете си в престилката, която носеше върху синята рокля от рипсена коприна, и се усмихна колебливо.

Клодия го представи набързо и обясни на Едуина за какво става въпрос. Лицето ѝ светна.

— Можете ли да му занесете храна? Други дрехи?

Франц едва успя да кимне утвърдително и Едуина изхвърча от стаята. В кухнята беше топло. Франц свали куртката си и я закачи на един стол.

Клодия направи знак на Франц да седне на масата.

— Най-малкото, което мога да ти предложа, е безплатна храна — каза тя, като се суетеше около тенджерите на печката.

— Не е необходимо — запротестира Франц, но въпреки това седна.

Тя сложи пред него препълнена чиния с говеждо месо и картофи.

— Много мило е от твоя страна това, което правиш — каза след малко Клодия, наблюдавайки го как се храни.

— Ни най-малко — измърмори той.

Клодия грациозно седна срещу него.

— Защо го правиш?

Той вдигна очи.

— Не знаеш ли?

Клодия навлажни устните си и се обърна. Изпита облекчение, като видя Едуина.

Тя се приближи и постави един пакет върху излъсканата маса.

— Дрехи — каза Едуина е блеснали от сълзи очи. — Ще донеса храна. — Влезе в килера, извади варена шунка и започна да я реже.

След като омете чинията си, Франц се изправи. Погледна Клодия, но тя бе извърнала лицето си. Започваше да свиква с държането ѝ. В момента, в който той проявеше лично отношение, тя се отдръпваше. Чудеше се дали се страхува от него или от себе си.

Едуина сложи храната в чиста кърпа и я завърза добре.

— Мислите ли, че е достатъчна? — попита загрижено, като я постави до дрехите.

Франц се усмихна на дребничката жена. Само един поглед му бе необходим, за да установи, че тя е в напреднала бременност.

— Сигурен съм, че е напълно достатъчна.

— Те хранят добре затворниците, нали? — попита Едуина с глас, който изведнъж бе станал безжизнен.

Франц погледна Клодия. Този път тя го наблюдаваше тъжно.

— Разбира се — спокойно отговори Франц. — Естествено храната е проста и съм сигурен, че това, което му изпращате, ще бъде истинско угощение. — Той бе възнаграден повторно с тиха въздишка на облекчение. — А ако искате да му кажете нещо, с радост ще предам съобщението.

Едуина склочи ръце. Имаше толкова много неща, но не желаше да става нахална.

— Кажете му, че съм добре — най-сетне рече тя. — Първо това ще иска да узнае.

Франц кимна и търпеливо изчака, тъй като знаеше, че има още.

— И му кажете, че не трябва да губи надежда. Правим всичко, което е по силите ни. Кажете му... — Тя прехапа устни, за да спре сълзите си. — Че ми липсва много. Не! — Едуина тръсна глава. — Не, не му казвайте това. Ще се разстрои. — Погледна към Клодия, като че ли тя можеше да ѝ помогне.

— Сигурна съм, че Том знае всичко, което би искала да му кажеш — нежно я увери Клодия. Зелените ѝ очи потърсиха Франц. — Благодаря, лейтенанте.

— Да, да — бързо заговори Едуина. — Благодаря ви от цялото си сърце. Ще дойдете ли пак да ми кажете как е той?

— Ще дойда отново утре вечер — обеща Франц. Взе пакетите и кимна на двете жени.

Когато той излезе, Едуина каза:

— Не прилича на другите, нали? — Отиде до печката, където сега Манди разбъркваше задушеното с дървена лъжица. Едуина опита яденето и отпрати момичето. — Добре е. Обели картофите. — Обърна се и погледна отново Клодия, като осъзна, че не е получила отговор на забележката си.

Клодия сви рамене.

— Времето ще покаже — уклончиво измърмори тя. Не можеше да се застави да признае дори пред себе си истината, която Едуина бе установила. Изглежда, доверието, заедно със семейството и вещите ѝ, също бе изпепелено от огъня.

* * *

През безкрайните нерадостни дни в затвора Том се бореше да запази равновесие, вкопчил се в надеждата, че ще стане чудо, войната ще свърши и той ще бъде освободен от този земен ад. Раната на ръката му беше забрала и заздравяла, единствената последица от която бе лека треска, продължила по-малко от четиридесет и осем часа.

Храната му се състоеше от овес, грах и бисквити и това започна да му се отразява. Отслабваше с тревожна бързина. На третата седмица се разболя от дизентерия, която така изсмука силите му, че трябваше Сайлъс да го подкрепя, за да стигне до галерата, тъй като не беше разрешено на затворниците да носят храна на други затворници.

През всичкото време образът на Едуина непрекъснато го съпътстваше — лъч светлина, с който бяха свързани всичките му надежди.

Студените влажни дни в началото на март бяха станали причина за появата на редица болести, които покосиха значителна част от обезверените затворници на борда на „Джърси“. Сега умираха по шест, по седем души на ден.

Том и Сайлъс бяха успели да си осигурят място близо до отдушниците по това време. Въздухът бе значително по-чист, но беше и по-студено.

Късно сутринта през последната седмица на март, дванайсетата от затварянето му, Том се събуди от неспокойната си дрямка и видя

хесенския наемник пред себе си.

— Господин Кармоди?

Мъжът прилекна, така че застана почти на равнището на очите на Том, който се бе повдигнал на лакът, и тихо зашепна.

— Нося новини от жена ви. Поръча да ви предам да не губите надежда. — Франц се стараеше лицето му да изглежда студено, тъй като промяната у Том бе голяма. Косата му беше сплъстена и несресана и бе започнала да побелява съвсем по слепоочията. Обикновено гладко избръснатото му лице беше брадясало. Бузите му бяха хлътнали и очите му изглеждаха прекалено големи за лицето. Франц му подаде един от двата пакета, които носеше. — Това са дрехи.

Том най-накрая успя да продума.

— Как е жена ми?

— Добре е. Изпраща ви също и това. — Франц му даде другия вързоп. — Препоръчвам ви първо да изядете месото, преди да се е развалило.

Устата на Том се напълни със слюнка, когато отвори пакета с треперещи ръце и видя храната. Изкушаваше се да натъпче в устата си всичко наведнъж. Преглътна, откъсна погледа си от този неочакван дар и отново впери очи в хесенския наемник.

— Като видиш жена ми пак, предай й... предай й, че аз също съм добре. — Том стисна ръката му. — Моля те, не й казвай, че си ме видял така.

Искаше да го попита за още неща, за още толкова много неща, но идеята да обсъжда бременността на жена си с един напълно непознат не му харесваше. Лицето на мъжа, разбира се, му беше познато. Вечери наред той го бе забелязвал на една маса в ъгъла на кръчмата. Никога обаче не бе разговарял с този човек и присъствието му тук, сега, много го изненада. Кой беше този облечен в синя униформа наемен войник, който му донесе храна и вести от Едуина, който му донесе надежда?

Том беше объркан, не можеше да приеме факта, че един враг бе изменил на принципите си и бе проявил добрина към него.

Хесенският наемник кимна.

— Ще се постарая да не я разстройвам. — Той се изправи. — Ще се опитам да ти донеса още храна. За съжаление не мога да се кача на кораба, ако нямам уважителна причина.

Хесенският наемник си отиде също така бързо, както и дойде. Само вързопът, който стискаше много здраво в ръката си, бе доказателство за Том, че не е сънувал. Той се примъкна до Сайлъс, като дръпна вързопа между двамата. От гърдите им се изтръгна въздишка, когато видяха скъпоценното му съдържание. Том раздели месото и даде половината на Сайлъс.

Изядоха го бавно, наслаждавайки се на всяка хапка. Благоразумно оставиха малко и за по-късно. Вътре имаше също хляб и сирене и най-прекрасното от всичко — три ябълки. Том не можа да устои и изяде една, после легна по гръб и доволно въздъхна, чувствайки се сит за пръв път, откакто бе влязъл в тази дяволска дупка.

* * *

Същата нощ Клодия и Едуина очакваха завръщането на Франц. Веднага щом той влезе в „Синия лебед“, те го въведоха в кухнята.

Научила новината от сестра си, Джилиън остави клиента, когото обслужваше, точно по средата, докато той поръчваше, и бързо ги последва.

Обсипаха го с въпроси от всички страни и Франц вдигна ръце, опитвайки се да успокои трите жени. Той им се усмихна и се обърна към Едуина. През последния час се бе чудил какво да й каже. Най-хубаво би било да не скрива истината и щеше да го направи, ако не беше състоянието й.

— Господин Кармоди е добре — започна Франц, изпитвайки неудобство от начина, по който те приемаха думите му. — Изпита огромно облекчение, като разбра, че вие сте добре. Що се отнася до храната... — Той махна с ръка и се усмихна. — Зарадва се ужасно много. Мисля, че реши да я раздели с другарите си.

Франц замълча. Те искаха да чуят още и той го знаеше.

— Как изглежда? — проплака Едуина и сграбчи ръката му. — Добре ли е?

— Не е болен — внимателно отвърна Франц. — Брадясал е. Сигурен съм, разбирате, че не може да се къпе и бръсне толкова често, колкото би желал. Малко е отслабнал.

Едуина сложи ръка на устните си.

— Отслабнал? — повтори тя с немощен глас. — Не се ли храни?

— Трябва да разберете, госпожо Кармоди, разнообразието от храна не е голямо. Варено говеждо...

Едуина потрепери.

— Томас не обича варено говеждо.

— Е, това е причината. Вероятно не се храни достатъчно.

Най-сетне разпитът свърши и Франц с удоволствие се върна в общото помещение. Едуина бе настояла той да се храни безплатно в „Синия лебед“. Но тази вечер Франц нямаше апетит.

Клодия сложи пред него чаша бира.

— Истината ли й каза? — попита тихо тя.

Той вдигна поглед към нея. Клодия беше най-красивата жена, която някога бе виждал. Просто спираше дъха му. Нейната студенина не го възпираше; дори будеше любопитството му. А ръцете й! Как се бе случило това? Нито веднъж не бе направила опит да скрие белезите по дланите си; всъщност, изглежда, никога не мислеше за тях.

— Отговори — настоя Клодия, изваждайки го от унеса му.

Франц погледна бирата си.

— Не. Той ме помоли да не го правя. — Франц потърси отново очите й и си помисли колко са прекрасни. — Той е като всички други — слаб и недохранен. Крепи ги само надеждата. Ако тя не се осъществи навреме, умират.

Клодия почувства слабост.

— Той ще умре ли?

Франц сви рамене.

— Какво очакваш да ти отговоря? Виждал съм хора да оцеляват и при изключителни обстоятелства. Виждал съм ги да умират и от най-обикновена рана.

Франц видя, че един английски офицер се запъти към тях, препъвайки се, и млъкна. В гърдите му забушува гняв и ушите му забучаха, когато мъжът съвсем интимно обвини ръка около Клодия. Тя не го отблъсна и Франц почувства в сърцето си пареща болка.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Из дневника на Джилиън:

5 април 1779 година

Най-сетне генерал Вашингтон успя да издебне удобен момент и да нанесе решителен удар на Джоузеф Брант и ужасните му диваци. Четири хиляди души под командването на генерал Джон Съливан бяха изпратени на територията на ирокезите да сложат край на непрестанното им унищожаване.

— Помня деня, в който се роди — усмихна се Поли на Джилиън и поклати глава. — Трудно ми е да повярвам, че оттогава са минали двадесет години.

Двете седяха на масата в кухнята. Джилиън не обичаше да седи сама в трапезарията, потънала в собствените си мисли. Тя въздъхна при забележката на Поли.

— Хубав рожден ден, няма що! — каза мрачно. — Грам не е тук, Том не е тук и... — Джилиън прехапа устните си. Не искаше дори да споменава името му.

— Е — философски рече Поли, като се изправи, — рождените дни идват, независимо дали ги празнуваме или не. — Започна да разчиства масата.

В този момент Джилиън погледна през прозореца и видя Клодия, хванала полите си с две ръце, да тича с всички сили през градината.

Джилиън бързо стана и излезе навън.

— Какво има? — извика, когато Клодия се приближи.

— Едуина! — отговори на пресекулки тя. — Времето ѝ дойде.

Джилиън сложи ръка на устните си. Бебето трябваше да се появи след две седмици.

— Изпрати ли някого за акушерката? — попита, докато се връщаха обратно през градината.

Клодия кимна, все още задъхана от усилието си.

— Тръгнала е.

— Кога започна?

— Не съм сигурна. Трябва да е било през нощта. — Клодия ядосано тръсна глава, когато влязоха в „Синия лебед“. — Познаваш Едуина; никога не се оплаква. Манди дойде да ме вземе преди около половин час. Доколкото мога да преценя, започнало е отдавна.

Джалиън изкачи забързано стълбите.

Акушерката, червендалеста жена на име Мег Кърси, беше вече в стаята.

— Едуина! — ахна Джелиън, като чу пронизителния вик на сестра си.

— Хайде, не се безпокой — успокоително я потупа Мег по рамото. — С второто е винаги по-лесно. — Тя кимна на Клодия. — Мисля, че и двете трябва да изчакате отвън. Няма да продължи дълго — добави Мег, когато Едуина отново извика.

— Не! — Джелиън отиде до леглото и хвана ръката на Едуина. — Ще остана с нея.

Мег сви рамене. Нямаше време да спори. Главичката на бебето вече се виждаше. Тя сложи ръка върху подутия корем на Едуина и се усмихна окуражително.

— Напъни се силно. Още веднъж и готово.

Едуина се напрегна и малкото ѝ тяло се повдигна и изви; после тя се отпусна, почувствала огромно облекчение, когато детето излезе.

— Момче е, мисис Кармоди! — възкликна Мег, широко усмихната. — Прекрасно момченце!

Акушерката започна да мие бебето, а Клодия я наблюдаваше със смесени чувства на радост и тъга. В гърлото си усещаше буца, голяма колкото ябълка. Предполагаше, че всички бебета изглеждат еднакви при раждането си, но малкото извиващо се създание толкова приличаше на собствения ѝ син, че за нея беше твърде болезнено да го гледа. По някакво съвпадение мъжът ѝ Чарлс имаше също кестенява коса и червеникаво-кафявият мъх по детската главичка караше сърцето ѝ да се къса.

Клодия тръгна към вратата и тихо излезе, не желаейки да показва чувствата си пред щастливите обитатели на стаята.

Бавно слезе по стълбите. В душата ѝ бе пусто и празно. Влезе в кухнята и отвори вратата към задния двор. Лекият и привлекателен сладостен мирис на пролетта я погълна. Усещаше се лятото; разбира се, можеше да се долови и идващата след него есен, а след това и зима. Но човек трябваше да почувства пролетта. Тя завладяваше сетивата като любовта. През този сезон хората не биваше да са сами.

А Клодия беше сама.

От дълбините на сърцето ѝ се изтръгна въздишка и тя напусна верандата, усетила нужда да се отдалечи от щастието, споходило къщата зад гърба ѝ. Не завиждаше никому за щастието, не и на жената, която бе проявила към нея само любезност.

Като излезе на улицата, Клодия зави наляво и се запъти към центъра. Там, както винаги, беше претъпкано. Гледаше хората, които я заобикаляха, с известно учудване. Дали имаха семейства? Любими хора?

Клодия се усети сама и се почуди тя ли беше единствената толкова онеправдана в цялото това гъмжило.

— Радвам се да те срещна така неочаквано.

Клодия си пое дъх изненадана, обърна се и видя Франц до себе си. Той пхна в ръцете ѝ един голям зюмбюл.

Неподготвена, Клодия го прие.

— Откъде взе това? — попита тя.

— Откраднах го — радостно призна Франц, като сложи ръцете си зад гърба. Беше я видял да върви пред него и съвсем невъзмутимо бе откъснал цветето от най-близката градина.

— Красиво е — каза Клодия, разглеждайки нежното цвете.

— Всички цветя са красиви — отбеляза Франц.

Клодия го погледна с потъмнели от скръб очи. Въпреки това простият жест я развълнува. Стисна устни и продължи напред.

Франц я последва.

— Предпочиташ ли да не говоря? — Въпросът беше поставен със сериозност, която я накара да почувства болка.

Клодия се засмя, но смехът ѝ приличаше по-скоро на плач.

— Бих желала — каза тя, като преглътна сълзите си — да говориш за всичко, което ти харесва.

Той го стори, но Клодия не го слушаше. Стиснала здраво зюмбюла, вървеше до него и си мислеше за бебета, съпрузи, за живота, който бе имала и който ѝ бе отнет от безмилостната ръка на съдбата.

* * *

В спалнята Джилиън се усмихваше през сълзи и прегръщаше сестра си.

— О, Едуина — тихо проплака тя, — едва ли някога ще имам похубав подарък за рождения си ден от този.

След като изкъпа и пови детето, Мег го сложи на гърдите на майка му.

— Томас — прошепна Едуина, гледайки сина си. — Това ще бъде името ти. — Тя вдигна очи към Джилиън. — Том ще бъде толкова горд, когато се върне вкъщи.

— Сигурна съм, че ще се прибере след седмица или две — бързо каза Джилиън, като се молеше да е права.

* * *

Времето стана по-топло, април се изниза и дойде май, но Едуина не губеше вяра. Когато и май започна да отминава без никаква вест, духът ѝ се сломи до такава степен, че Джилиън започна да се страхува за здравето на сестра си.

— Англичаните никога няма да го освободят — заплака Едуина. — Никога вече няма да го видя. Синът ми няма да познава баща си.

Джилиън се взря загрижено в сестра си. Едуина прекарваше все повече и повече време в леглото. Едва докосваше храната си, макар Джилиън постоянно да ѝ напомняше, че кърми.

Отчаяна, Джилиън преглътна гордостта си и отиде да види Филип на работното му място.

Когато пристигна, чиновникът записа името ѝ и я въведе в някаква канцелария.

— В момента мистър Мередит има консултация с клиент. Но няма да се бави дълго — осведоми я младежът.

Той излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

Джалиън седна и търпеливо зачака. Петнадесет минути по-късно Филип се появи.

Остави документите, които носеше, на бюрото и се обърна към нея.

— По правен въпрос ли сте дошли, госпожице Уинтроп? — хладно попита Филип, като седна.

Джалиън стисна зъби, за да заглуши внезапно обзелия я гняв. Когато човек се надява да му направят услуга, той не се нахвърля върху този, от когото очаква да я получи.

— Не — тихо отвърна тя. — Тук съм по личен въпрос. Искам да знам дали имаш новини за Том. Напрежението от безкрайното чакане започва зле да влияе на сестра ми. Много се безпокоя за нея.

Филип сви устни и въздъхна.

— Надявах се, че случаят ще се разреши досега — призна той. — Ако мистър Кармоди беше офицер, вярвам, че нещата вече щяха да са се уредили. Сигурен съм, разбираш, че американците трябва да обърнат внимание най-напред на собствените си офицери.

— Не, не мога да го разбера — каза Джалиън. — Всеки ден, всеки изминат час поставя живота на Том в опасност. Колко време според теб ще може да издържи?

Филип се изправи.

— Не аз вземам решенията — отвърна й той. — Но все пак ще говоря отново с хората, от които зависи.

Джалиън бавно се изправи. В действителност те можеха да бъдат двама непознати, които обсъждаха въпрос от взаимен интерес.

— Кога се връща баба ти? — попита Филип, докато я изпращаше до вратата. Лек мирис на рози подразни обонянието му и брадичката му се изопна. Това беше, вече бе разбрал, нейният любим парфюм.

— Не знам.

— Липсва ми — усмихна се той, но изразът на очите му остана непроменен.

— Сигурна съм — кисело отвърна Джалиън. Не можа да се сдържи и добави: — Може би трябваше да направя предложение на нея.

Филип дълго я гледа втренчено, преди да проговори.

— Нещата можеха да се наредят по-добре, ако го бях сторил. — Той отвори вратата.

Джалиън облиза устните си. „Никакви сълзи!“ — строго си заповяда тя. Изправи рамене и го погледна с непоколебими очи.

— Доколкото виждам, нещата се подредиха съвсем добре.

Джалиън събра полите си и мина покрай него с вирната брадичка.

Навън, след като се настани в каретата, силите я напуснаха. Раменете ѝ хлътнаха, а очите ѝ неприятно запариха.

Някога Филип Мередит ѝ се бе заклел във вечна любов. Е, сигурно беше случайност, че откри колко нетрайни бяха чувствата му, каза си Джалиън.

Това не променяше нищо за нея; тя бе приключила напълно с тази история. Не можеше да си представи да прекара живота си с мъж, който толкова я дразнеше.

Джалиън извади кърпичка и попи очите си.

Когато стигнаха „Синия лебед“, тя беше възвърнала самообладанието си.

Качи се горе и като видя Едуина, се намръщи. Отдавна бе минало обяд, а тя все още лежеше, вперила безразличен поглед в тавана.

Джалиън дръпна един стол близо до леглото. Седна и взе ръката на Едуина в своята. После с тих глас ѝ разказа за разговора си с Филип.

Едуина дълго и внимателно наблюдава лицето на Джалиън, без да може напълно да повярва.

— Каква ирония — най-после прошепна тя. — Един хесенски наемник и един тори помагат на Том.

— Казах ти — тихо рече Джалиън, — Филип не е тори. Не трябва да споменаваш на никого за това. На никого! — наблегна тя и се почувства неудобно, спомняйки си какво беше мнението на Филип за споделените тайни. Все пак той беше прав, унило си помисли Джалиън. В известен смисъл, макар подбудите ѝ да бяха благородни, тя го бе предала.

* * *

Беше втората неделя от юни, Джилиън и Едуина седяха на задната веранда и се наслаждаваха на топлия летен ден. Недалеч Констанс, която бе станала почти на две, съсредоточено разглеждаше някаква пеперуда, кръжаща над нежните листенца на една роза.

Известно време Джилиън наблюдава сестра си, прегърнала бебето в скута си. Едуина бе възвърнала най-сетне спокойствието и доброто си настроение.

— Наистина трябва да помислиш за кръщаването на малкия Том — измърмори Джилиън.

— Не! — светкавично се противопостави тя. — Няма да бъде кръстен, докато баща му не се върне вкъщи, за да може да присъства на церемонията. А той ще се върне — заяви Едуина, хвърляйки гневен поглед на Джилиън, като че ли тя беше склонна да приеме обратното. — Не ще си позволя да изгубя надежда.

— Разбира се, че ще се върне — бързо се съгласи Джилиън. — Няма съмнение. — „Но кога? — ядосано си помисли тя. — Кога?“

Известно време останаха мълчаливи. Констанс непрекъснато се опитваше да хване пеперудата, но тя все й се изплъзваше.

Едуина нежно се усмихна, мислейки си, че името на дъщеря й напълно й подходеше. Тя беше за нея постоянен извор на радост, винаги весела и в добро настроение.

Най-накрая Едуина се обърна към Джилиън, която, изглежда, бе потънала в собствените си мисли.

— Какво мислиш за хесенския наемник? — попита тя.

Джилиън не можа да каже веднага, което се стори странно дори и на нея. Само преди малко щеше да отговори бързо и точно.

„Не е честно“ — ядосано си помисли тя. Хората, които мразеше, изведнъж се оказваха не такива, за каквито ги смяташе. Нищо не беше както трябва. Светът се бе обърнал с главата надолу.

— Е, изглежда, Клодия му вярва — най-сетне рече Джилиън.

Едуина се усмихна.

— Много повече от това. Но струва ми се, все още не го е разбрала.

— Клодия никога няма да се увлече по един хесенски наемник. — Джилиън избегна косия поглед, който й бе хвърлен.

— Тя не е увлечена по хесенски наемник — тихо отбеляза Едуина. — Нито по тори. Говоря за мъжа.

— О, Едуина! — Джилиън се размърда в стола си възбудена. — Знаем, разбира се, че той е мъж. Глупаво е да се говори така.

Едуина въздъхна.

— Защо не искаш да ми кажеш какво се случи между теб и мистър Мередит? Някога си споделяхме всичко.

— Вече ти казах — бързо отвърна Джилиън. — Филип накрая разбра, че не искам да се омъжа за него.

Едуина не ѝ повярва.

— Не си наранила гордостта му по някакъв начин, нали?

— За какво, по дяволите, говориш?

— Ами... — Едуина пое дълбоко дъх. — Струва ми се, че мистър Мередит е много горд човек и просто си помислих, че може несъзнателно да си казала нещо, което да го е наранило. — Като видя мрачното изражение на лицето на Джилиън, Едуина бързо добави: — Понякога наистина имаш остър език, а знам, че в началото ти съвсем ясно показва, че нямаш намерение да се омъжваш за него. И ако си сглупила да му кажеш тези неща, струва ми се, че мъж като него трудно би ги преглътнал.

Джилиън едва не се разсмя. Нечия гордост наистина бе наранена, мрачно си помисли тя. Но не неговата, а нейната. Джилиън неспокойно се размърда на стола, внезапно осъзнала, че Едуина е попаднала право в целта. Чрез думи и действия тя бе показала на Филип Мередит по много начини, че не иска да се омъжи за него. Беше само въпрос на време да ѝ повярва.

И когато като по ирония Джилиън разбра, че наистина иска да се омъжи за него, беше твърде късно.

Бебето заспа. Едуина го загърна по-плътно с лекото одеяло.

— Констанс — извика тя, — ела тук. Време е за обяд.

Малкото момиченце вдигна очи и направи физиономия.

Красивата пеперуда все още кръжеше, без то да може да я улови.

Едуина тъкмо се готвеше да повтори командата си, когато видя да се приближава висок, елегантно облечен мъж. Той спря за момент и се усмихна на Констанс, после кимна любезно на двете жени.

Джилиън почувства, че дъхът ѝ спря.

— Добър ден — поздрави Филип, като свали шапката си.

— Господин Мередит! Радвам се да ви видя. — Едуина хвърли бърз поглед на Джилиън, продължавайки да люлее сина си, и се наклони

да влезе вътре.

— Моля ви... — спря я гласът на Филип. — Дошъл съм при вас, мисис Кармоди.

Джилиън видя как ръцете ѝ се склучиха в скута.

— Имам новини за съпруга ви — каза той.

Чули това, двете жени впериха погледи в него. Джилиън се изправи.

— По всичко личи, че ще го освободят до края на седмицата. Съжалявам, че не мога да ви съобщя точно кой ден. Нали разбирате, правят размяна и зависи от това колко време ще отнеме да прехвърлят обратно тук някой английски офицер. Ако всичко върви добре, не трябва да продължи повече от три дни. Но не се притеснявайте, в случай че се забави малко.

Едуина не можа да сдържи радостта си и започна да плаче.

Джилиън прегърна сестра си и погледна Филип.

Беше забравила колко е красив. Кожата му бе загоряла от слънцето. Въпреки че бе сложил единия си крак на долното стъпало, той не продължи нататък. Ръката, в която държеше шапката си, сега почиваше на вдигнатото му бедро. Модерните му бричове бяха опънати по тялото, както и белите му три-четвърти чорапи, и Джилиън можеше да проследи очертанията на всеки мускул. Познато вълнение накара дишането ѝ да се учести и тя сведе очи, сигурна, че той ще забележи внезапния нежелан копнеж, който изпълни сивите им дълбини.

— Много мило от твоя страна, че дойде да ни го съобщиш — най-сетне каза Джилиън.

— Не обичам да оставям нещата недовършени — рязко отвърна той.

Едуина се съвзе, благодари му, а после каза:

— Трябва да свърша някои неща сега. Ще ви оставя двамата сами.

— Не е необходимо, мисис Кармоди — каза Филип и се обърна да си върви. — Мисля, че госпожица Уинтроп и аз сме си казали всичко, което е било необходимо. — Той си сложи шапката. — Довиждане.

Джилиън се разтрепери, като го видя да си тръгва. Слезе едно стъпало по стълбите на верандата, но спря. Филип се качи в каретата

си и махна на кочияша да потегля. Доколкото Джилиън можа да забележи, той изобщо не погледна назад.

Тя сви устни, когато каретата тръгна нагоре по улицата. Проклета да е, ако хукне да тича след него.

— Изобщо не ми е притрябвал — измърмори Джилиън.

И макар сърцето ѝ да проплака при тази лъжа, тя отказа да го чуе.

Едуина тактично не каза нищо, когато влязоха обратно вътре. Във всеки случай тя не можеше да мисли за нищо друго, освен за това, че съпругът ѝ най-после щеше да бъде освободен.

Три дни по-късно докараха Том вкъщи с каруца, като че ли доставяха товар с дърва за огрев. Обикновено не си правеха този труд. Том обаче беше разменен за офицер с висок чин, ето защо условностите трябваше да се спазят.

Том беше ужасно променен. Не беше пълен, но сега костите му съвсем ясно прозираха през онова, което бе останало от плътта му. Въпреки че Франц бе успял да му занесе храна още два пъти, Том бе отслабнал повече от двадесет килограма. За един пълен човек това не би представлявало голям проблем. Но тялото на Том така се бе стопило, че той бе заприличал на скелет. Зъбите го боляха, а някои от тях се клатеха.

Само Едуина успя да събере сили и да се усмихне ведро. Джилиън се обърна разплакана и Клодия отиде да помогне на Едуина да свалят мъжа ѝ от каруцата.

— Всичко е наред, любов моя — рече напевно Едуина, докато тя и Клодия го подкрепяха нагоре по стълбите. — Скоро силата ти ще се възвърне и всичко това ще остане зад гърба ти.

Том не каза нищо. Никога нямаше да забрави; унижението, мизерията, отвратителната миризма на затворените мъже винаги щяха да го преследват.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Из дневника на Джилиън:

17 юни 1779 година

Свободното си време червенодрешковците са посветили на фалшивите американски пари, които раздават с щедра ръка по всякакъв повод. Благодарение на техните тайни усилия те вече не струват нищо. Нашите войници получаваха толкова, колкото да изпратят вкъщи на семействата си; сега нямат нищо.

Юнската вечер беше задушна и гореща. В началото на деня бе валило и остров Манхатън беше обгърнат от тежка влажна пелена.

Клодия седеше с Франц на една маса в ъгъла и си вееше с листа с менюто. Това не помагаше много. Въпреки че всички врати и прозорци бяха отворени, горещината беше смазваща и неприятна.

— Искам да ти благодаря за всичко, което направи за Том — каза тя на Франц. Погледна го и зелените ѝ очи заблестяха като смарагди. — Ако не беше ти, той може би нямаше да оцелее.

— Бих искал само да можех да направя повече — тихо рече Франц, но думите ѝ му доставиха голямо удоволствие.

Клодия остави листа с менюто, като че ли осъзна, че усилията ѝ са само загуба на време. Ситни лъскави капчици пот покриваха лицето и сочните ѝ, изпъкнали над корсажа гърди.

На Франц му се струваше, че кожата ѝ блести като топла слонова кост. А косата ѝ...

Забелязала настоящия му поглед, Клодия го стрелна подигравателно.

— Нито една жена няма такава разкошна коса като твоята — сериозно каза той. — Направо е подлудяваща.

Клодия се размърда на стола си неловко, внезапно осъзнала неговата мъжка същност.

— Не знаех, че моята коса е по-различна от тази на останалите — отвърна тя, смутена от забележката му.

— Уверявам те, че няма друга подобна.

Франц се пресегна през масата и се опита да хване ръката ѝ. Както винаги, Клодия се дръпна. Беше започнала да съзнава, че се страхува от този мъж и от чувствата, които той будеше у нея, чувства, които смяташе, че никога вече няма да изпита.

— Утре е неделя — продължи той, като че ли нищо не се бе случило. — Мога ли да те взема за една разходка в околностите?

— Нямам пропуск.

Франц се усмихна.

— Нямах нужда от такъв, щом си с мен.

Клодия се поколеба. Разходка извън града. Един ден на отмора. Колко време бе минало, откакто бе вкусила от тези прости удоволствия за последен път?

— Ще дойда да те взема в десет — каза Франц, преди тя да успее да отговори. Той се изправи и протегна ръка да ѝ помогне да стане.

Клодия не отвърна нищо. Беше ѝ по-лесно в момента някой друг да взема решенията вместо нея.

* * *

На следващата сутрин Клодия подбра дрехите си с такова внимание, каквото отдавна не бе проявявала. Отхвърли няколко тоалета, преди да се спре на една светлозелена копринена рокля, която никога не бе носила. Беше с ниско деколте и ръкави до лактите и падаше меко около закръглените ѝ бедра, тъй като Клодия не си бе сложила кринолин. Корсажът отпред се стесняваше и подчертаваше тънката ѝ талия.

Клодия се погледна в огледалото и се намръщи. Роклята изглеждаше ужасно; тя също. Бързо започна да се съблича.

На вратата се почука и Клодия спря за малко. Тя чу гласа на Едуина и ѝ каза да влезе.

— Мислех си, че може би ще искаш да вземеш назаем това — каза Едуина и ѝ подаде бял дантелен шал. — Франц те чака...

— Тя изведнъж замълча, като видя Клодия да седи по бельо на края на леглото.

Клодия посочи роклята, която бе захвърлила на пода до леглото.

— Не стои добре. Изглеждам ужасно в нея.

Едуина остави шала и вдигна роклята.

— Клодия, прекрасна е. Ела, нека ти помогна.

— Не е подходяща за разходка — запротестира Клодия, но все пак се изправи.

— Чудесна е — успокои я Едуина.

Клодия се примири и ѝ позволи да ѝ помогне да я облече отново.

— Ела тук сега — настоя Едуина, когато свършиха. Взе шала и го подаде на Клодия. Това, че Клодия проявяваше интерес към нещо, па било то и избора на рокля за неделната разходка, сгриваше сърцето ѝ.

Франц чакаше долу на стълбите. Като я видя да слиза, той се усмихна меко.

— Ако не те познавах добре, щях да кажа, че пред мен е някое небесно създание — прошепна ѝ мъжът.

Франц придружи Клодия, която изведнъж се бе почувствала притеснена, до каретата си.

Въпреки че въздухът бе топъл, той беше значително по-сух от предишния ден. Приятен ветрец поддържаше температурата в нормални граници.

На около три мили от града Франц дръпна поводите и спря каретата.

Пейзажът беше изпъстрен с най-различни цветове; нарциси, боровинки и изящни момини сълзи заемаха достойно място сред орловите нокти и виещите се рози. Листата бяха изгубили нежния си зелен цвят, който бе заменен от богатите оттенъци на смарагдовозеленото, възвестяващо зрелостта.

Франц погледна стоящата до него Клодия.

— Искаш ли да се разходим?

Тя кимна и те бавно тръгнаха по една тясна пътечка.

Денят беше прекрасен. На синьото небе се виждаха само няколко прозрачни перести облака. Отляво река Хъдсън спокойно течеше,

огрениите ѝ от слънцето води хвърляха ослепителни отблясъци.

Франц спря, опря в земята едното си коляно и загреба шепа пръст, като я остави да изтече през пръстите му.

— Почвата е богата. — Той се изправи и изтупа ръцете си. — Човек може добре да изкарва прехраната си от тази земя.

Клодия го погледна изненадано.

— Не каза ли, че баща ти е хлебар?

Франц отметна глава назад и се разсмя. Клодия си помисли, че смехът му е много приятен; сърдечен и заразителен, той почти я накара да се присъедини към него. Тя се усмихна.

— Да работиш с тесто не е кой знае колко по-различно от това да обработваш земята. И от двете се получават хубави неща за ядене. — Пръстът му докосна устните ѝ леко като крило на пеперуда. — За първи път те виждам да се усмихваш — меко каза той. — Така изглеждаш по-красива.

Клодия изведнъж стана сериозна.

— Напоследък няма много поводи за усмивка — тихо отбеляза тя.

Тръгнаха отново. Франц беше сложил ръцете си на гърба и не направи опит да я докосне.

— Искаш ли да ми разкажеш? — попита той не след дълго.

Клодия обърна глава и го погледна бързо, неуверена какво имаше предвид той.

Бяха стигнали до леко възвишение, което гледаше към реката. Франц отиде до един широкостволест дъб. Свали куртката си и я постла на меката трева.

— Ела — тихо я подкани той, — нека поседнем за малко.

Клодия послушно седна, полата ѝ се изду на вълни около нея като море от зелена коприна. Франц се отпусна на тревата, сви краката си и положи ръце на коленете си. Отскубна стръкче трева и разсеяно го завъртя.

Настъпи продължително мълчание. Франц не повтори въпроса си. Клодия се почуди дали е забравил какво я е питал.

Преглътна мъчително.

— Аз... бях омъжена — започна тя. Разказа му с несигурен глас за нощта на пожара, всъщност разказа му за всичко. През цялото време

той не я погледна и това я улесни. Беше се втренчил оттатък реката, като че ли бе погълнат от гледката.

Най-после Клодия свърши. Тишината пулсираше, шумното чуруликане на птиците и жуженето на пчелите я подчертаваха по-силно.

— Обичаше ли го? Съпруга си? — попита Франц след известно време.

— Много — прошепна Клодия, като разглеждаше сключените си в скута ръце. Раните от изгарянията отдавна бяха заздравели, но белезите, оставени от тях, напомняха за случилото се.

— Никога не съм бил женен — каза той, продължавайки да се взира в реката. — Въпреки това знам какво е да загубиш някой, когото обичаш.

Клодия зачака, за момент си помисли, че Франц няма да продължи. Но после той заразказва нататък.

— Бях много млад, само на седемнадесет. Тя беше една година по-малка. Имахме намерение да се оженим. Пет седмици преди сватбата се разболя. Нищо сериозно, увери ни докторът. Но тя никога вече не стана от леглото.

Клодия въздъхна.

— Съжалявам. Не срещна ли друга?

Франц се обърна и я погледна.

— Не, до този момент — просто отвърна той.

Смутена, Клодия се изправи. Това беше невъзможно. Какво правеше тя тук?

— Мисля, че трябва да се връщаме.

Франц стана и се приближи. Сложи ръце на раменете ѝ и се взря в нея.

— Никой не може да върне миналото — тихо каза той. — Имаме само две възможности — да продължим напред или да останем там, където сме. Кое избираш?

Клодия се олюля и тялото ѝ само взе решение. Усети топлите му и нежни устни върху своите. Отдавна не я бяха прегръщали силни мъжки ръце. Когато той я дръпна долу на меката, сладостно ухаеща трева, Клодия не се възпротиви. Почувства, че Франц развърза връзките на корсажа ѝ и сложи ръката си върху неговата.

Той се дръпна и се вгледа в нея напрегнато.

— Ще престана, ако искаш.

Тихото му заявление я хвърли в недоумение. Клодия едва не се разсмя, истеричен изблик, който нямаше нищо общо с веселото настроение. Тя, която през последните две години бе спала с безброй мъже, без да я интересува никакво благоприличие, сега се стесняваше. Беше на двадесет и шест години и вече не бе младо момиче; и все пак изведнъж болезнено осъзна, че кожата на закръглените ѝ гърди е набраздена. Бременността не бе оставила следи по корема ѝ и сега той беше също толкова стегнат, колкото и преди. Но гърдите ѝ... Какво щеше да си помисли Франц за тези несъвършенства?

Изненадана, Клодия се почуди защо се безпокои. Този мъж я привличаше — първият, откакто Чарлс умря — и тя не можеше повече да го отрича. Това нямаше да продължи дълго. Щеше да е глупаво да се заблуждава. Той беше наемник. Когато мисията му приключеше, щеше да си замине.

Бавно посегна към връзките и също толкова бавно ги развърза. Франц не направи никакъв опит да ѝ помогне да се съблече.

Най-накрая Клодия застана пред него без дрехи, наклонила гордо глава, докато той ѝ се любуваше. Беше разпуснала косата си и тя приличаше на абаносов водопад, който рязко контрастираше с бялата ѝ кожа, придобила сега златист оттенък, огряна от топлите лъчи на слънцето.

— Мислех, че знам какво е красота — прошепна Франц и Клодия прочете в блестящите му очи, че той казваше истината. — Но виждам, че до този момент не съм я познавал.

Тя си мислеше, че отдавна вече не е способна да заплаче; но сега почувства как очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Много мило от твоя страна, че го казваш — разтреперано промълви Клодия. — Но аз знам, че не съм... — Инстинктивно покри гърдите си с ръка; и двете бяха набраздени и Клодия не виждаше в тях никаква красота.

Франц дълго я гледа замислено. После бавно започна да се съблича. Въпреки че не беше много по-висок от нея, тя забеляза, че фигурата му е съвършена; притежаваше мускулестото и стегнато тяло, присъщо на войниците. Меките златисти косми, покриващи гърдите му, преминаваха в тънка линия, която като златен поток продължаваше

надолу по плоския му корем, а после се разширяваше в съвсем малко по-тъмен триъгълник.

Очарована, Клодия го гледаше открито, без да се срамува. Най-накрая очите ѝ отново срещнаха неговите.

Франц мълчаливо се наведе напред, взе ръката ѝ, която все още покриваше гърдите, и я постави отляво, точно под гръдния си кош. Изненадана, Клодия почувства твърдите очертания на белег, който по всяка вероятност бе от рана, нанесена му с щик. Учуди се, че не го бе забелязала; той беше назъбен и широк поне половин сантиметър.

— Всеки от нас си има своите бойни рани — прошепна Франц. Усмихна се и сърцето на Клодия подскочи. — Нека да оставим съвършенството на тези, които не могат да разпознаят истинската красота.

Франц зарови ръката си във великолепната ѝ коса и я притегли към себе си. Клодия охотно и почти нетърпеливо се отпусна в прегръдката му.

Ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му, усещайки очертанията на твърдите му мускули. Не беше забелязала, че раменете му са толкова широки. Клодия се чувства съвсем малка в обятията му и това ѝ достави удоволствие.

Топли слънчеви лъчи падаха косо през листата и изпъстриха голите им тела със златисти точки светлина и лилави сенки, докато те се притискаха един към друг, опознавайки се, и се целуваха страстно и продължително.

Клодия беше забравила колко силно можеше да бъде усещането от целувката между двама души, които взаимно се привличаха. Бе обзета от нов прилив на чувство, което заплашваше да я погълне. Цялата съдържана страст, която не бе намерила отдушник през последните години, сега я завладя с непоносима сила. Кръвта, течаща по вените ѝ, изглежда, се бе превърнала в огнена лава.

Силните ръце обгръщаха тялото ѝ и предизвикваха у нея отдавна забравена страст. Когато ръката му се плъзна между краката ѝ, тя изскимтя.

Устните му, притиснати о шията ѝ, сега се придвижиха до ухото ѝ.

— Търпение, *liebchen* — прошепна той.

Клодия не разбра значението на втората дума. Първата беше започнала да става все по-непостижима.

Чувствителните му пръсти усетиха напрежението в нея, но Франц не бързаше.

Клодия се задъха, когато устните му прокараха огнена следа по корема. Огънят, който възпламени всеки неин нерв, не можеше да бъде потушен.

Най-накрая тя го почувства в себе си и се вкопчи в неговото люлеещо се тяло, като че ли бе спасително въже.

Залялата я топлина освободи напрежението в нея и от устните ѝ се откъсна силен, задъхан вик. Те дълго лежаха прегърнати.

Най-накрая Франц се отдръпна. Изправи се на лакът и я погледна.

— Изпитваш ли угризения? — тихо попита той.

Клодия седна. В тялото си усещаше топлина и пълнота. Дори и Чарлс, когото толкова много бе обичала, не бе предизвиквал у нея такава върховна наслада.

— Не — отговори тя с лека усмивка.

Клодия почисти косата си от тревата и останките от начупените листа. После я сви в кок на тила си.

Облече се и погледна Франц несигурно, все още невярваща, че това действително се бе случило. Сега сигурно, след като е бил с нея, той щеше да се върне към задълженията си и да забрави тази приятна случка. Все пак Франц беше наемник. Никое място или жена не можеха да задържат за дълго такъв мъж.

Подозренията ѝ се потвърдиха малко по-късно, когато той се изправи и ѝ помогна да стане — любезен, както винаги.

— Става късно — каза Франц. Видя, че тя потрепери и веждите му загрижено се свиха. — Студено ли ти е? — Понечи да свали куртката си.

— Не, не — увери го Клодия и весело се усмихна, като се мъчеше да потисне болката в сърцето си. — Имам си шал.

Забърза обратно към каретата, стараейки се да не се разплаче. „Глупаво“ — каза си Клодия. Глупаво беше да си позволи да се надява.

Пътуваха мълчаливо. Франц изглеждаше зает с мислите си, които сигурно бяха насочени към нещо друго, а не към нея, предположи тя.

И защo не? Защо трябваше да бъде другояче? Нищо не си бяха обещавали.

Това беше само едно приятно преживяване — както за нея, така и за него. Клодия се изправи, решена да запомни този слънчев и прекрасен следобед. Тъй като в живота ѝ имаше много малко такива мигове, заслужаваше си те да бъдат ценени.

Когато Клодия слезе от каретата, усмивката ѝ бе естествена. Тя нямаше угризения.

* * *

Франц продължи да размишлява, докато стигна квартирата си. Като младши офицер той имаше самостоятелна стая. Беше малка, тясна и мебелировката ѝ се състоеше от походно легло, маса и стол. Само столът беше приличен, тъй като си го бе купил сам. Но макар и малка, стаята предлагаше известно уединение, което обикновеният войник нямаше.

Беше казал на Клодия, че се е присъединил към армията и това бе наистина така. За мъжете, които го правеха, животът беше сравнително лесен. Те обикновено бяха зачислявани като офицери. Но повечето от хесенските наемници постъпваха на служба не по своя воля, а по задължение и ако се противяха, биваха екзекутирани. Едно липсващо копче на куртката беше достатъчна причина, за да пребият жестоко някого с камшик и той да бъде изпратен в болницата.

Преди да дойде в колонии, Франц не знаеше, че съществува и друг начин на живот. Сега, след като това му стана известно, изгаряше от желание да стане част от него. Тази земя предлагаше нещо, което никога не бе познавал — свобода. И макар да беше дива и неорганизирана, тя все пак даваше надежда на хора като него.

Франц знаеше, че няма да бъде нито първият, нито последният войник, който ще измени на каузата. Беше виждал много войници да се появяват посред нощ, премалели от глад, обезверени, готови да се закълнат във вечна вяроност пред Короната. Франц не ги обвиняваше. Човек постъпва така, както трябва да постъпи. А един мъж със семейство е по-податлив от другите. Децата не могат да се хранят с идеали.

Той беше взел решението си преди няколко седмици. Само едно нещо бе забавило изпълнението му — Клодия. От момента, в който я бе видял за първи път, Франц беше разбрал, че дори свободата нямаше да има смисъл без нея. Беше се влюбил в Клодия, преди още да бе разговарял с нея. От самото начало му беше известно, че тя приема английски офицери в стаята си. Сега си мислеше, че знае причината. Това ѝ помагаше да понася нещата по-лесно. Но и така чувствата му щяха да останат непроменени. Той я обичаше. Нямаше какво повече да се каже.

Франц седна на стола и погледна втренчено през тесния прозорец без пердета. Първото, от което имаше нужда, бяха дрехи. Щеше да бъде безразсъдно да излезе от града в униформата си на хесенски наемник. Може би Клодия щеше да успее да му намери. Довечера ще поговори с нея за това. Трябваше внимателно да обмислят плановете си. И през ум не му беше минавало, че тя няма да дойде с него. „Ще се съгласи; трябва да се съгласи!“ Без Клодия животът му щеше да бъде безсмислен.

А пари? Имаше малко спестени — не много, но щяха да свършат работа.

Ако изчисленията му бяха точни, след четири нощи нямаше да има луна. Най-добре щеше да е да тръгнат тогава.

На вратата се почука силно и Франц скочи на крака. Бързо отвори и видя адютанта на командващия.

— Капитанът иска да ви види веднага — каза мъжът на немски.

Франц кимна и взе куртката си, като я закопча в движение.

Няколко минути по-късно той стоеше мирно пред началника си.

— Току-що получихме съобщение, че полкът при Добс Фери е привършил боеприпасите. Имали са няколко сблъсъка с проклетите бунтовници. Засега нищо сериозно, но положението може да се утежни. Вземи двадесет души и една каруца със снаряжи и иди там. Остани, докато имат нужда от теб.

Франц се надяваше, че смущението не се е изписало на лицето му.

— Днес ли искате да тръгна? — едва чуто попита той.

— Искам да тръгнеш веднага — гръмко заповяда капитанът.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Из дневника на Джилиън:

26 юни 1779 година

Откакто започна войната, топлото време кара и американците, и англичаните да проявяват по-голяма активност. Изглежда, англичаните все повече насочват вниманието си към Юга.

Том отвори очите си напрегнат, после се отпусна, когато видя познатата обстановка. Намираше се в собствената си спалня с нейните доста износени, но удобни мебели. Пердетата на прозореца бяха направени от Едуина, както и дантелената покривка върху шкафа и кувертюрата за леглото, внимателно сгъната на стола. Беше си у дома. Понякога, в промеждутъка от време, преди да се събуди, Том си мислеше, че освобождаването му е само сън.

Той обърна глава и погледна през прозореца. Слънцето бе почти залязло. Отново беше проспал голяма част от деня. Не бе и подозирал, че силите му са толкова изчерпани.

Вратата леко се отвори и Едуина надзърна вътре. Като видя, че е буден, устните ѝ се разтеглиха в усмивка. Приблужи се към него с бебето на ръце. Показа му го и в кафявите ѝ очи заблестя нескрита гордост. В деня, в който Том си дойде вкъщи, Едуина даде нареждане на прислужниците да преместят люлката на детето във всекидневната, за да не смущава плачът му почивката на Том.

— Донесох го да ти пожелае лека нощ — каза тя и седна на ръба на леглото.

Том въздъхна доволно. Един мъж може да се бори за каузата, в която вярва, но за него няма по-голяма награда от сина, който ще продължи пътя му.

— Томас — прошепна той и докосна малката му ръчичка.

— Трябва да се гордее с това име.

Едуина стана и отиде да остави бебето в люлката му, после се върна при мъжа си.

— Разказах му за смелостта ти — каза тя — и ще продължавам да го правя, докато започне да разбира. Бавно започна да се съблича.

Том обичаше да гледа как го прави. Едуина с удоволствие забеляза, че той я наблюдава внимателно. Преглътна сълзите, които пареха в очите ѝ. Сега не беше време за това. Ще плаче по-късно, когато не може да я види, ще си поплаче за някогашното му силно и жилаво тяло, което сега се бе стопило. Времето ще го излекува. Времето и нейните постоянни грижи ще излекуват този мъж, когото тя обичаше повече от самия живот.

Останала гола, Едуина постоя известно време права. Залязващото на запад слънце изпращаше през прозореца последните си прощални лъчи, които очертаваха тялото ѝ, позлатявайки върховете на гърдите ѝ, и придаваха на кожата ѝ цвета на узряла праскова.

Не бързаше. Отдавна бе чакала този момент; той също. Вдигна ръце и освободи косите си, като небрежно пусна фибите на пода. Буйните кестеняви кичури се разпиляха по раменете ѝ. Малкото ѝ и закръглено тяло изглеждаше добре и тя го знаеше.

Едуина пристъпи напред и остана загледана в гърдите му, които се повдигаха и спускаха от учестеното му дишане.

— Толкова се гордея с теб — прошепна тя.

Когато Едуина се надвеси над него, Том забрави слабостта си, погълнат от надигналото се в тялото му желание.

Те се любиха бавно, с онази интимност, която можеше да се роди само от любовта, свързвала ги години наред. Всичко им беше познато, но това не правеше насладата по-малка. Когато свършиха, доволно се отпуснаха, прегърнати.

Малко по-късно Едуина отвори очи, изненадана, че е задрямала. Не бе изминало много време. Небето все още бледнееше от угасващата светлина на залязващото слънце.

Внимателно се освободи от прегръдката на съпруга си. Но той не спеше и я притисна още по-силно, като погали гладкия ѝ гръб.

Едуина се засмя.

— Време е за вечеря.

— Мога да се задоволя с теб — отвърна той и потърка с нос врата ѝ.

— Не си толкова слаб, колкото смятах — сгълча го тя, наслаждавайки се на милувките му.

В съседната стая бебето започна да плаче и Едуина въздъхна.

— Изглежда, синът ти не може да чака повече вечерята си.

Тя стана и започна да се облича. Томас прояви към този ритуал също толкова голям интерес, колкото и към събличането.

Едуина нямаше време да оправи косата си и само я напъха под бялата шапка.

Том се изправи седнал и спусна краката си на пода.

— Какво правиш? — разтревожено попита Едуина.

Той се намръщи.

— Шест дни са достатъчно дълго време за един мъж да остане в леглото. — Но и след като каза това, Том не направи никакъв опит да стане.

— Не, не — бързо се възпротиви Едуина. — Полежи още няколко дни. Моля те...

Взе халата и му помогна да го облече. После го изправи на крака и го заведе до стола при прозореца.

— Сега — каза тя, когато той се настани, — ако ме изчакаш тук, ще донеса един поднос. Ще вечеряме заедно, само ти и аз, на свеци.

Том се облегна, ненавиждайки слабостта в крайниците си, но знаеше, че за момента не може да направи нищо. Усмихна се на Едуина и вдигна ръка да изглади бръчките на безпокойство по челото ѝ.

— Заслужава си да се почака — прошепна Том.

Едуина взе ръката му в своята и я целуна.

— Няма да се бавя много.

Тя погледна през прозореца и видя Джилиън да излиза от къщата на баба им. В съседната стая плачът на бебето ставаше все по-настоятелен. Едуина бързо целуна още веднъж съпруга си и припряно излезе от стаята, надявайки се, че малкият Том не е събудил сестричката си.

* * *

Беше събота вечер и Джилиън се бе запътила към „Синия лебед“. Прекосявайки градината, тя си пое дълбоко дъх. Над нея небето беше придобило изящен светлорозов оттенък, който можеше да се получи само на здрачаване — един цвят толкова ефимерен, че дори и на най-талантливия художник щеше да му бъде трудно да го възпроизведе с четката си.

Въздухът беше свеж и чист. Наоколо нямаше никакви боклуци. Едуина се грижеше за това. Останалата част от града беше започнала да придобива позорен вид. Долу, в Бауъри вонята беше толкова ужасна, че хората трябваше да вървят по улиците, притиснали парфюмирани кърпички до носовете си. В Кенвъс Таун беше най-зле; там дори и парфюмираните кърпички не помагаша.

Джилиън излезе от ябълковата градина и се намръщи, като видя Клодия да седи в люлеещия се стол на задната веранда. Ярките цветове на роклята ѝ съвсем не подхождаха на сериозното ѝ изражение. Беше облегла главата си назад и бавно се люлееше, вперила поглед в някаква далечна точка, която само тя виждаше.

Джилиън въздъхна. Клодия изглеждаше толкова щастлива, когато се върна от разходката си с Франц. Това беше почти преди седмица.

Джилиън си мислеше, че знае причината. От онази неделя Франц не беше дошъл нито веднъж в „Синия лебед“.

„Проклети да са всички мъже!“ — изруга наум раздражено Джилиън, докато се качваше по стълбите. Те се вмъкваша и живота на жената, обръщаха го наопаки и изчезваха, без дори да кажат довиждане.

Джилиън спря до стола, в който седеше Клодия, и се намръщи още повече, когато видя тъмните сенки под смарагдовозелените очи. Беше готова да се обзаложи, че Клодия отново не е спала.

Джилиън сложи ръка на рамото ѝ и леко го стисна. Не знаеше какво да ѝ каже, за да я успокои и не се и опита.

— Ако искаш да си починеш — рече тя след малко, — сигурна съм, че ние с Манди ще се справим с нещата.

От устните на Клодия се отрони лек звук, който би могъл да се приеме за не съвсем сполучлив опит за усмивка.

— В момента няма никой вътре. — Изправи се и въздъхна. — Във всеки случай не съм уморена.

Джилиън ѝ вярваше. Точно сега Клодия нямаше нужда от почивка.

Прекратиха разговора и влязоха вътре.

Няколко клиенти бяха дошли по време на нейното отсъствие. Клодия предположи, че Манди или Едуина ги бяха обслужили.

Бавно, като че ли се страхуваше от това, което щеше да види, тя потърси с поглед масата в ъгъла. На нея нямаше никой. Постоя още малко загледана, после се обърна и тръгна.

— Клодия!

Една тежка ръка обгърна раменете ѝ като оловен шал и тя ахна от изненада. Изви глава и видя майор Уинтърс. Той се хилеше насреща ѝ с чаша в ръка.

— Обзалагам се, че чакаш мен. — Майор Уинтърс я пусна, олюлявайки се, и усмивката му застина. — Видях те, че се оглеждаш. — Той закачливо размаха пръст.

Как този слаб и некадърен мъж бе станал майор? — почуди се Клодия с презрение. Замисли се върху това, но после реши, че не си заслужава да занимава ума си с подобни неща.

— Да — мрачно отвърна тя. — Тъкмо се питах къде си.

Клодия усети ръката му върху гърдите си, но не почувства нищо. Дори не изпита отвращение. Тялото ѝ беше като оловната чаша, която държеше майорът — студено и неподатливо.

— Може ли да се качим горе? — завалено попита той, задъхващ се от нарастваща страст.

Клодия успя да се усмихне без особено усилие. Вече го правеше автоматично.

— Разбира се — отвърна тя.

Изправи гръб и тръгна да излиза от стаята.

Джилиън хвърли поглед на Клодия и видя двамата да се отправят към стълбите. Въздъхна и се зае да бърше масите; после измете пода.

Няколкото посетители си бяха отишли. Други не бяха дошли.

На горния етаж Клодия затвори вратата на стаята си. Майор Уинтърс изсумтя и се стовари на леглото с такава сила, че Клодия се уплаши то да не рухне.

Започна да се бори с ботушите си. Изглежда, свалянето им се оказа не по силите му.

Клодия въздъхна и се приближи да му помогне. Беше свикнала да гледа майора пиян; но тази вечер той беше много, много прекалил.

— Ти си добро момиче, Клодия — изфъфли майорът, докато тя му помагаше да си свали куртката. Той се просна възник на леглото с разперени ръце. — Бих искал да дойдеш с мен. Ще ми липсваш.

Клодия сбърчи чело в усилието си да схване смисъла на думите му. Майорът говореше толкова завалено, че тя едва го разбираше.

— Вероятно ще мога — тихо каза тя. Докато заканваше куртката му на стола, видя в един от джобовете сгънат лист хартия.

Той се опита да се изправи седнал, но усилието беше прекалено голямо за него.

— Ще дойдеш ли? Наистина ли ще дойдеш?

— Зависи — измърмори тя — от това къде отиваш.

— Кън... Кън... — захълца майорът.

— Кънектикът? — подсказа му Клодия. Той кимна и тя седна на ръба на леглото. — Хубаво място.

Майорът се засмя.

— Няма да е толкова хубаво, когато генерал Трайон се справи с него. В Норуок има куп бунтовници!

— Сигурно е така. — Клодия започна да разхлабва яката му. — Генерал Трайон ще ги арестува всичките.

Майорът размаха ръка и замалко не удари Клодия по главата.

— Няма да има кого да арестува — заяви той. — Ще го изгорим до основи. Нищо няма да остане.

Майорът повтори това няколко пъти с напевен глас, после сграбчи ръката ѝ:

— Ела с мен.

Клодия присви устни. Едва се сдържаше да не повиши глас и да не издърпа ръката си от неговата.

— Кога заминаваш?

— След няколко седмици.

— Колко полка ще вземе със себе си генерал Трайон?

Той не отговори. Секунди по-късно Клодия чу силното му хъркане и разбра, че е заспал. Внимателно освободи ръката си и стана. Отиде до стола, на който висеше куртката му, и взе сгънатия лист хартия. Хвърли един поглед на мъжа на леглото, за да се увери, че

действително е заспал, и го разгърна. На него имаше карта. Тя я разгледа внимателно, после тихо излезе от стаята.

На долния етаж Джилиън се прозяваше. Вечерта течеше бавно и на нея ѝ се искаше вече да е свършила, за да може да си легне. Беше малко след девет, прекалено рано за затваряне. Все пак нямаше да седи и да чака да се отбият някои закъснели посетители.

Отиде до входната врата и я заключи. После загаси газените лампи.

— Джилиън.

Шепотът на Клодия беше настоятелен. Джилиън запази самообладание и се отправи нехайно към тъмния коридор, където стоеше Клодия. Тя я беше видяла да се оттегля с английския офицер. Доколкото знаеше, мъжът сега беше при нея.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Из дневника на Джилиън:

27 юни 1779 година

Плячкосването се шири все повече и повече. Червенодрешковците вече не се задоволяват само да превземат градовете. Сега те ги изгарят и разграбват. Дори и монархистите изразяват на глас своето възмущение. И в това аз виждам искрица надежда.

Уилям докара колата отпред, както му бе наредено. Но докато чакаше Джилиън и Кати да излязат от къщата, у него се надигна нарастващо безпокойство. Инстинктивно се досещаше, че Алис Уортън няма да одобри това излизане.

Пътуването на две млади жени извън града можеше да донесе само неприятности, мислеше си Уилям, докато проверяваше дали поводите са здраво пристегнати. Но тук нямаше никой, който да разубеди младата му господарка. А той не можеше да се противопостави.

Доволен, че всичко е наред, той се върна в къщата и се запъти към кухнята.

Поли седеше на масата. Беше сложила в широкия си скут купа с пресен зелен боб. Методично го режеше на малки парчета, които пускаше в друга купа, пълна със студена вода.

— Това изобщо не ми харесва — измърмори Уилям, като влезе в стаята.

Поли не вдигна очи от работата си.

— Не се разстройвай и безпокой за нещо, което не зависи от теб.

— Бих искал да можех да пиша — продължи съпругът ѝ, без да обърне внимание на нейния съвет. — Щях веднага да изпратя писмо на мис Уортън да си дойде вкъщи.

Поли сви рамене.

— Това нямаше да ти помогне дори и да знаеше да пишеш — отбеляза тя с въздишка. — Все едно, писмото нямаше да пристигне навреме.

Джалиън влезе и Поли млъкна.

— Готова ли е колата, Уилям? — попита тя.

Той кимна загрижено. Въпреки че вече беше попитал, Уилям се чувстваше задължен да го направи отново.

— Бих искал да ми позволите да ви закарам, мис Джилиън.

— Глупости — каза тя. — Кати ще се справи добре. Няма да се бавим много.

Джалиън излезе от стаята и Уилям я последва. Тя изтича нагоре по стълбите, за да вземе Кати, а Уилям продължи навън.

— Кати, готова ли си? — попита Джилиън, влизайки в стаята ѝ.

Кати кимна и ѝ подаде едно боне.

— Мисля, че трябва да сложиш това.

Джалиън въздъхна.

— Струва ми се, че си права. — Седна пред тоалетката и позволи на Кати да сложи шапката върху златистата ѝ коса.

— Сега нали разбираш какво ще направим? — Джилиън внимателно се вгледа в отражението на Кати в огледалото. Тя нямаше желание Кати да върши това, ако младата жена не беше напълно наясно в какво се забърква.

— Ще занесем съобщение и картата, която намерихте, във фермата на Клейтън — изрецитира Кати.

— И? — подсказа ѝ Джилиън.

— Ако ни спре патрул, ще кажем, че отиваме до най-близката ферма да купим жито.

— Точно така — потвърди тя и стана.

Докато слизаха по стълбите, Джилиън провери дали картата е в джоба ѝ. С малко повече късмет можеше въобще да не видят английски войници, след като излязат от града. Патрулите обикаляха предимно нощем; смяташе се, че хората нямат работа навън по тъмно. Освен това много от полковете в Ню Йорк бяха изпратени на юг и в Ню Ингленд и броят на патрулите значително бе намалял.

Когато Джилиън и Кати най-сетне излязоха от къщата, Уилям се намръщи при вида на усмихнатите им лица. Въпреки че не знаеше

причината за това внезапно пътуване извън града, той имаше известни подозрения. Ако беше прав, нямаше място за усмивки. Подобно на работодателката си, Уилям прекрасно знаеше какво става в кръчмата. Тя се бе превърнала в свърталище на бунтовници, които бяха заразили младата му господарка с идеите си. За себе си Уилям бе възмутен, когато научи, че Алис Уортън продължаваше да разрешава на внучката си да работи там дори и след като бе разбрала какво става.

Двете млади жени се бяха покачили отпред на колата и се опитваха да приберат широките си поли, за да могат да седнат. Синята памучна пола на Кати се бе повдигнала леко отпред и разкриваше ослепителнобялата ѝ фуста. Здравно стегнатият ѝ корсет беше в потъмносин цвят. Облеклото на Джилиън бе в основни линии в същия стил, но бе изработено от хубава зелена коприна на яркожълти райета.

Независимо от целта на тяхното пътуване, и двете бяха в приповдигнато настроение, когато тръгнаха.

Щом колата се отпрати нагоре по Броуд Уей, Джилиън осъзна, че отдавна не се е чувствала по-добре. Решително бе изхвърлила от мислите си Филип Мередит. Нощем ѝ беше трудно да го постигне, но в този прекрасен слънчев ден с ярко греещо слънце и бърборещата до нея Кати Джилиън наистина се чувстваше щастлива.

Когато най-сетне напуснаха покрайнините на града, Кати отпусна юздите и остави коня сам да определя темпото. Що се отнасяше до нея, тази мисия беше само една лудория, една почивка от ежедневието.

Тъй като Джилиън, изглежда, бе в настроение да слуша, Кати надълго и нашироко ѝ заразкава за Едуард и за надеждите за бъдещия им съвместен живот. Съвсем наскоро младият мъж ѝ бе предложил женитба.

— Разбира се, и той чиракуваше като мен — обясни тя. — Но вече приключи със задължението си и сега получава заплата. — Кати изрече това с такава гордост, че Джилиън се усмихна.

— И?...

— Ами каза ми, че когато и моето време изтече, ще се оженим.

— О, Кати! — Джилиън се надвеси и я прегърна. — Това е чудесно. Кога ти направи предложение?

— Миналата седмица.

Джилиън се намръщи.

— Но договорът ти ще изтече чак след година.

— Знам го. И Едуард също. Но всичко е наред, тъй като той има намерение да използва времето да спести пари. Едуард е много пестелив и амбициозен. Надява се един ден да има собствен магазин. — Тя вирна брадичката си. — Ще бъда съпруга на търговец.

— Е — каза Джилиън със светнали очи, — мисля, че съпругата на един търговец ще трябва да е облечена подходящо.

Кати я погледна с недоумение.

Джалиън хвана ръката на придружителката си и леко я стисна.

— В деня, в който се омъжиш, ще ти подаря моя гребен от оникс. Знам, че го харесваш.

Кати я гледа известно време с изумление.

— О, не мога да приема толкова красиво нещо.

Джалиън се засмя и смехът ѝ се смеси с чуруликането на птиците.

— Въпреки това той ще бъде твой. И аз ще съм много доволна, ако го носиш на сватбата си.

— Вероятно и ще спя с него — засмя се Кати, все още смаяна от щедростта на Джилиън.

Чу се шум от приближаващи се коне и те млъкнаха.

Малко по-късно се появиха двама войници в червени униформи. Джилиън затаи дъх, надявайки се да минат покрай тях без произшествия. Когато се приближиха обаче, единият от тях сграбчи поводите на коня и умело спря колата.

— Къде отивате?

Мъжът, който се обърна към тях, беше сержант. Той се приближи. Беше на около тридесет години, лицето му бе червено, което можеше да се дължи на естествения му цвят на кожата или бе в резултат на прекалено дълго излагане на слънце. Другарят му беше обикновен войник на не повече от двадесет години.

— До най-близката ферма да купим малко жито — бързо отвърна Кати, спомняйки си инструкциите.

— Вече сте минали покрай две — отбеляза сержантът.

Джалиън се наведе напред.

— В нито една нямаха жито за продан.

Сержантът слезе от коня и войникът бързо го последва.

— Слезте от колата — заповяда сержантът.

— Защо? — попита Джилиън.

— Защото ви казвам.

Кати и Джилиън си размениха тревожни погледи, но се подчиниха.

Сержантът започна да претърсва колата, дори погледна под нея.

Джилиън и Кати бяха учудени от действията му. Не можеха да проумеят какво търси мъжът. Сержантът се гордееше със своята старателност. В тези времена си заслужаваше човек да бъде внимателен. Бунтовниците биха използвали каквото им попадне като оръжие, ако бъдат притиснати, а погледът на русото момиче не му вдъхваше доверие. След няколко минути той, изглежда, се увери, че вътре няма нищо необичайно и най-после се дръпна от колата.

— Намерихте ли оръдието? — попита Кати.

Сержантът я стрелна с очи, но не отговори на сарказма ѝ.

Прецени качеството на роклята ѝ и реши, че е слугиня. Погледът му се премести върху Джилиън. Тази не беше слугиня. Дори не беше нужно да оглежда дрехите ѝ, за да го разбере.

— Имате ли пропуск?

Джилиън прехапа устни. Изобщо не се бе сетила за тази подробност.

— Не знаех, че ми трябва пропуск само за да отида да купя зеленчуци. Нали разбирате... — Извади кесия от джоба на полата си. — Имам пари.

Кати стоеше на няколко крачки по-далеч и очите ѝ се разшириха, когато видя листа хартия да пада на земята. Джилиън го измъкна от джоба си заедно с кесията.

Очите на сержанта се впериха в малката кожена торбичка и Джилиън се зачуди дали ще приеме подкупа.

Изведнъж мъжът тръгна напред. Джилиън се дръпна, уплашена, че ще я нападне. Но вместо да посегне към нея, той се наведе и вдигна парче хартия. Джилиън видя, че това е картата и стомахът ѝ се сви.

— Какво е това? — разтреперано попита тя.

Сержантът присви очи.

— Защо ти не ми кажеш?

— Аз... нямам представа — вирна брадичката си Джилиън. — Вие го вдигнахте от земята.

Той изсумтя.

— Не си играй с мен. — Сержантът размаха картата под носа ѝ.
— Това падна от джоба ти и двамата го знаем. — Погледна другаря си.
— Хайде, трябва да заведем тези двете при военачалника.

Войникът се приближи и с любопитство погледна картата, която държеше сержантът. Като я видя, очите му се разшириха.

— Това е...

— Знам какво е — срязва го сержантът. Сгъна листа хартия и го сложи в джоба си.

С угълчето на очите си Джилиън забеляза, че Кати се промъква към края на пътя. Тя бързо съобрази и хукна напред. Вдигнала полите си с ръце, Джилиън тичаше нагоре по пътя с всички сили, отдалечавайки се от Кати.

Както се надяваше, двамата военни се спуснаха след нея. Първи я стигна войникът и сграбчи ръката ѝ. Джилиън замахна срещу него със свободната си ръка. Ударът се стовари безобидно върху рамото му, но беше достатъчен, за да го извади от равновесие. Той политна и я повлече долу със себе си.

Шапката ѝ падна и когато сержантът ги настигна, той сграбчи Джилиън за косата и я изправи на крака.

Тя се обърна и огледа пътя. Кати не се виждаше.

Джилън се подчини и позволи на войниците да я отведат обратно до колата.

— Тази не трябва да я изпускате — изръмжа сержантът. Отиде до коня си и откачи от седлото навито въже.

Не след дълго Джилън почувства, че завързват ръцете ѝ на гърба.

— Не е необходимо — възмутено възкликна тя.

— Аз ще кажа дали е необходимо или не — отвърна той и стегна още по-здраво възела.

Вдигна я и я преметна през седлото с лицето надолу, после възседна коня.

Беше късно следобед, когато Кати уморено се изкачи по задните стълби на „Синия лебед“.

Тя спря пред вратата, опитвайки се да си поеме дъх. Беше бягала часове наред и всички мускули я боляха.

Видя през прозореца Едуина, която сновеше нагоре-надолу из кухнята, като от време на време изтриваше ръцете си в престилката,

завързана на кръста ѝ. Лицето ѝ се бе зачервило от топлината на печката, която се увеличаваше и от горещината на лятната нощ. Манди беше на мивката и миеше чинии и тенджери. Докато Кати наблюдаваше, вътре влезе Клодия, сипа си чаша кафе и седна на масата, разтривайки уморено врата си.

Кати преглътна и отвори вратата. Стори ѝ се, че изведнъж погледите на всички се насочиха към нея. Гледката приличаше на замръзнала жива картина. Никой не помръдваше. Просто я гледаха втренчено, а на лицата им се бе изписала изненада. Първа се окопити Едуина и въпросът ѝ попадна право в целта.

— Къде е Джилиън?

— Войниците я отведоха. — Кати пристъпи по-навътре в стаята.

— Разкажи ни какво се случи — тихо каза Едуина. Само лекото ѝ задъхване показваше, че сърцето ѝ се е разтупало.

Клодия не попита нищо, страхувайки се съмненията ѝ да не се потвърдят. Не беше казала нищо на Едуина за картата, нито къде отива Джилиън. Не го бе направила умишлено, просто не искаше да създава на Едуина излишни тревоги. Всъщност бе предположила, че Джилиън ще се върне след няколко часа. Но когато преди половин час започна да се здрачава и Джилиън не дойде на работа, тя бе обзета от безпокойство.

Клодия насочи вниманието си към Кати, която обясняваше как Джилиън е била арестувана на пътя.

— За всичко съм виновна аз — извика ужасена тя, когато Кати свърши.

— Вината не е на никого — противопостави ѝ се Едуина с твърд глас. После отново погледна към Кати. — Имаш ли някаква представа къде я отведоха?

Кати отчаяно поклати глава.

— Не знам.

Едуина се обърна, опитвайки се да събере мислите си.

Сърцето ѝ биеше в гърдите с такава сила, че тя не можеше да си поеме дъх. Как щеше да се справи с това? — обезумяла се чудеше Едуина. Беше напълно готова да плати цената за своите действия или тези на съпруга си. Но сестра ѝ беше нещо друго. Дали двамата с Том не бяха поставили момичето в ситуация, с която тя не можеше да се справи? Въпросът измъчваше ума на Едуина.

Най-накрая тя се обърна с лице към двете жени.

— Господин Мередит може да открие къде е Джилиън. Трябва да му съобщим.

И Клодия, и Кати погледнаха на предложението със смесени чувства на изненада и ужас.

— Той е тори — възкликна Клодия.

Едуина си пое дъх. Знаеше истината, но бе дала дума да не казва на никого.

— Няма значение — твърдо рече тя. — Те бяха сгодени и щяха да се женят. Дори и да не може да й помогне, сигурно ще разбере къде се намира.

— Аз ще отида — предложи Клодия. — Къде да го търся?

— Кантората му е на „Мейдън Лейн“ — бързо додаде Кати, щастлива да помогне с нещо. — Чух господарката Уортън да го споменава веднъж.

— И живее на улица „Чембърс“ — добави Едуина.

Клодия кимна и се запъти към вратата.

Когато тя се затвори, Едуина леко побутна Кати към един стол.

— Седни — каза й тя, едва сега забелязала състоянието на Кати. Младата жена, изглежда, бе на края на силите си. По ръцете й имаше няколко дълбоки драскотини. Едуина отиде до едно чекмедже, извади чиста кърпа, намокри я и започна да почиства раните.

Клодия се върна след час. По лицето й Едуина и Кати разбраха, че новините не бяха добри.

— Господин Мередит го нямаше. Секретарят му ми каза, че е по работа извън града и няма да се върне до следващата седмица. Отидох до дома му, за да съм сигурна, но и там го нямаше.

Едуина се отпусна на един стол, като че ли повече не можеше да се държи на краката си.

— Нека да изчакаме известно време — каза тя след малко. — Може би някой ще се свърже с нас.

Часовете бавно се нижеха. И трите жени бяха напрегнати. Мълчаливо се споразумяха да не казват нищо на Том, който все още се възстановяваше от понесените мъчения. Едуина и Клодия успяха да си намерят занимание. Кати само седеше на стола и чупеше безпомощно ръце.

Най-накрая, точно след като удари единадесет часа, Едуина дълбоко въздъхна.

— Твърде късно е, за да може да се направи нещо тази нощ. Предлагам да си лягаме. — Тя започна да гаси лампите, държейки една вдигната високо, докато Кати разчисти задната веранда и изчезна в овощната градина.

Клодия отиде в стаята си, но не се съблече. Знаеше, че тази нощ няма да заспи.

Заразхожда се напред-назад, като проклинаше себе си, войната, англичаните и майор Уинтърс, и по-специално пиянското му самохвалство.

„О, господи! — мислеше си тя, усещайки, че главата ѝ започва да пулсира. — Къде ли е Джилиън?“

* * *

Джилиън се намираше в канцеларията на военачалника. Това в действителност беше къща, недалеч от жилището на губернатора.

Седеше от часове на един нетапициран стол в коридора и чакаше, без да знае за какво. Никой не ѝ каза нищо и въпросите, които се бе опитала да зададе, бяха останали без отговор. Беше гладна, но никой не ѝ предложи храна.

Недалеч от мястото, където седеше, мълчаливо се беше изправил сержантът, който я бе довел тук, и внимателно я наблюдаваше.

Тя разтърка китките си. И двете бяха ожулени от въжето, с което я бяха вързали по време на пътуването. За щастие, когато влязоха в къщата, го свалиха от ръцете ѝ.

Безпокойството ѝ нарасна и тя се размърда, което накара сержанта да се намръщи.

Като че ли мога да избягам някъде, презрително си помисли Джилиън, без да му обръща внимание. Входната врата беше не само заключена, но и се охраняваше от двама въоръжени войници.

— Колко дълго ще седя тук? — най-накрая попита тя, като гледаше с ненавист мъжа, който я бе пленил.

— Докато военачалникът намери време за теб. Не бъди толкова нетърпелива. Може би те чака бесилка.

Тази зловеща перспектива направо сломи Джилиън.

— Или пък — продължи той, като, изглежда, се забавляваше — можеш просто да отидеш в затвора за дълго, дълго време.

— На какво основание? — отвърна тя наперено, макар че в действителност не се чувстваше така. — Не съм направила нищо.

Сержантът се почеса по ухото.

— Е, това не го решавам аз. — Една врата на отсрещната страна на коридора се отвори и той млъкна.

— Сержант, доведете жената вътре.

Като чу заповедта, войникът веднага стана сериозен.

— Ела — рязко каза той и избута Джилиън пред себе си в канцеларията.

Вътре Джилиън забеляза един мъж да стои до прозореца с гръб към нея.

Той бавно се обърна и я погледна. Джилиън почувства слабост и прехапа езика си, за да се съвземе. Проклетата да е, ако покаже някаква слабост или още по-малко страх.

Мъжът пред нея беше Уилям Кънингам, военачалник на Ню Йорк. С изключение на генерал Грей, този човек бе най-омразният и най-страшният от всички английски офицери. Той беше отговорен за плачевните условия на затворническите кораби, както и за заводите за захар, складовете и дори за църквите, превърнати в затвори. На него се приписваше и съмнителната заслуга за смъртта на повече затворници от броя на всички загинали войници от началото на войната.

И външният му вид говореше за това. Лицето му беше строго, заплашително, непрощаващо. Студените му очи с цвета на развълнувано от вятъра море я гледаха безмилостно.

— Как се казваш? — попита той.

— Джилиън Уинтроп.

— И къде живееш?

Джилиън понечи да отговори, но размисли. Не смяташе да замесва в това и баба си.

Той почака малко, но не повтори въпроса си. Вместо това каза:

— Наказанието за престъплението, което сте извършили, е смърт чрез обесване.

Джилиън се стресна, но бързо се овладя.

— Не съм направила нищо — отвърна, благодарна, че гласът ѝ не трепереше. Сви устни, но брадичката ѝ не я слушаше. Джилиън се закле, че ако трябваше да умре, щеше да го направи смело, както подобава на един патриот.

Той отиде до бюрото си, съпровождан от тропота на ботушите си. Вдигна картата и я погледна, като че ли я виждаше за първи път.

— Откъде взехте това?

— Не е мое — бързо отвърна Джилиън.

— А на кого е? — мрачно и заплашително прозвуча гласът му.

Джилиън махна с ръка към сержанта.

— Той го намери. Защо не попитате него?

— Направих го — сухо каза Кънингам. — Сержантът ме уверява, че тази карта е била у вас.

— Карта? Това карта ли е?

Военачалникът сви устни и отново остави листа на бюрото.

— Не знаете ли, че това е карта на склада, на която е отбелязано подробно количеството на оръжията и боеприпасите ни?

Джилиън вирна брадичката си.

— Разбира се, че не!

Кънингам седна и безцелно забарабани с пръсти по бюрото. Явно беше, че момичето е виновно, мислеше си той, раздразнен, че тя се опитва да го измами. Щеше да бъде напълно в правото си да я обеси. Не публично, разбира се. Американците бяха прекалено чувствителни, когато ставаше въпрос за екзекуция на жена. Такова нещо никога не можеше да се случи в Лондон. Там жените ги бесеха също толкова лесно, колкото и мъжете, и тълпата възприемаше такова събитие като повод за празнуване. Дори и във Франция — макар французите да бяха варвари — една жена можеше да бъде екзекутирана публично и хората щяха само да се забавляват със зрелището.

Но тук, в колониите... Кънингам замислено потърка брадичката си. Е, имаше и други начини. Докато той беше военачалник, бунтовниците щяха да плащат за предателството си, били те мъже или жени.

Погледът му отново се насочи към Джилиън.

— Законът изисква да ти дам възможност да заявиш своята преданост към Негово величество крал Джордж.

Джалиън се изненада от внезапната смяна на темата.

— И ако го направя? — колебливо попита тя.

— Тогава ще бъдеш освободена. Трябва само да се закълнеш, че сега си предана на Короната и никога няма да ѝ измениш.

Тя облиза устните си.

— А ако откажа?

По тънките му устни пробягна усмивка.

— Мисля, че вече знаеш отговора. Можеш да си помислиш. Ние не си служим с принуда. Клетвата за вярност трябва да е резултат от личната убеденост на човека. По благоволение на Негово величество тази възможност се дава на всички затворници.

„Всички затворници“ — замисли се Джалиън, представяйки си стотиците хиляди пленници. Те сигурно до един бяха отказали. Дори и Том.

Кънингам извади от едно чекмедже Библия. Постави я върху бюрото и я бутна към нея, така че тя да може да я стигне.

— Процедурата е много проста — осведоми я той.

Джалиън сложи ръце зад гърба си. Няма да се закълне в нещо, в което не вярва, дори и за да спаси живота си.

— Аз съм вярна на отечеството си — най-накрая промълви тя.

— Наистина ли? — Изглежда, това му беше забавно. — Интересно извъртане. Би ли ми казала коя е тази предпочитана от теб страна?

Джалиън наведе глава, но не отговори.

— Е, няма значение. Клетвата се полага пред краля, а не пред страната. — Той почака малко, после добави: — Трябва да те предупредя, че мълчанието ти ще бъде прието за отказ.

Сержантът, който до този момент бе останал невъзмутим, пристъпи от единия си крак на другия. Бе започнал да се чувства неловко от играта на котка и мишка. Беше служил при Кънингам достатъчно дълго и познаваше безмилостния му нрав. Искрено се надяваше, ако началникът му решише жената да бъде обесена, той да възложи изпълнението на присъдата на друг, а не на него. Заповед или не, съмняваше се, че може да убие жена.

Точно тогава Кънингам вдигна очи и впери в него поглед, който смрази кръвта в жилите му. Сержантът изобщо нямаше да се изненада, ако той бе прочел мислите му.

— Отведи я в склада на Уотър Стрийт — нареди военачалникът.
— За нея няма да има специални привилегии.

Сержантът кимна, наполовина успокоен и наполовина разтревожен. В склада не беше много удобно и храната бе малко.

Изведоха Джилиън навън. За неин голям ужас, вързаха ръцете ѝ отново. Сержантът я настани в една каруца малко по-внимателно, отколкото бе очаквала.

По това време улиците бяха почти пусти. Конският тропот отекваше силно в тишината, докато колата скърцаше по паветата. Зад затворените врати и спуснатите капаци на прозорците не се виждаше никаква светлина.

Сержантът пусна коня да се движи свободно. Изглежда, не бързаше да отведе затворничката до определеното място.

Джилиън усещаше напрежение в мускулите си, породено от нервен страх. Завързаните на гърба ѝ ръце я караха да се чувства уязвима. Беше посред нощ, а тя бе сама с един англичанин, на когото не вярваше. Ако мъжът се опита да я нападне, как щеше да се защити? Споменът за състоянието, в което бе намерила Клодия преди време, я накара да потрепери в горещия и влажен въздух, идващ от реката.

Никога през живота си Джилиън не се бе чувствала толкова сама и безпомощна, както в този момент. Разстоянието, колкото и късо да бе, ѝ се стори безкрайно.

Най-сетне каруцата зави по Уотър Стрийт, намираща се срещу Ийст Ривър. Въпреки че не можеше да види зад завоя Уолабаут Бей, Джилиън знаеше, че затворническите кораби се намират там и това я накара да потрепери. „В склада“ — беше казал военачалникът. Поне нямаше да я затворят на борда на един от тези кораби.

Най-накрая каруцата излезе от улицата. Джилиън видя пред себе си склада. На пръв поглед обширната четвъртита сграда изглеждаше пуста. После тя забеляза въоръжените войници.

Вътре я предадоха на един пазач. Мъжът развърза въжето, с което беше вързана, и Джилиън въздъхна облекчено. Разтърка китките си и усети боцкане нагоре по изтръпналите си ръце. В коридора нямаше прозорци. Газови лампи бяха окачени на разстояние една от друга, но не достатъчно близко и светлината не се застъпваше, в резултат на което на всеки няколко крачки се получаваше неосветено пространство.

На едно място пазачът се спря, взе от една маса канче с вода и го подаде на Джилиън. Забеляза, че чертите на лицето му са груби, а кожата сипаничава.

Като продължиха нататък, Джилиън погледна водата и се почуди дали ще ѝ дадат храна. Не беше яла от сутринта и празният ѝ стомах започваше да протестира.

Минаха покрай много врати. Джилиън предположи, че зад всяка една от тях има затворници. Повечето време беше тихо, но от време на време се чуваха викове, стенания и проклетия. Някой се молеше за вода; друг искаше храна. Пазачът се движеше покрай тях, без да им обръща внимание. Джилиън се почуди дали той не чуваше добре или беше невероятно коравосърдечен.

Пазачът спря пред една врата, отключи я и махна на Джилиън да влезе вътре, очевидно отегчен от цялата процедура.

Тя въздъхна и пристъпи напред. Предположи, че липсата на храна за известно време няма да ѝ навреди. На светлината от коридора видя, че в стаята има трима мъже, които деляха не повече от три квадратни метра. Всичко ѝ изглеждаше като насън.

После вратата се затвори. Първоначално ѝ се стори, че я обгражда непрогледен мрак. Стоеше неподвижна, боейки се да помръдне, за да не стъпи върху някого. Не можеше да се ориентира в тъмнината и се опита да потисне внезапно обзелото я чувство на ужас.

След няколко минути очите ѝ започнаха да свикват. Тънка ивица светлина се прокрадваше под вратата и разпръсваше мрака. В стаята нямаше дюшеци, нито каквато и да била мебелировка. Имаше един прозорец, но той беше закован с дъски.

Джилиън бавно се придвижи напред. Намери незаето място и внимателно седна долу, страхувайки се да не вдигне шум и да привлече вниманието върху себе си. Нямаше нужда да се безпокои; никой не помръдна. Ако не беше дълбокото им дишане и похъркването, тя би се усъмнила, че мъжете са живи.

Беше горещо и задушно и Джилиън започна обилно да се поти. Дори и косата ѝ бе мокра. Макар да беше гладна, растящата жажда се оказа най-неотложната нужда. Джилиън поднесе към устните си канчето с вода и жадно отпи. Дори и водата бе топла. Сложи съда на пода до себе си.

Опита се, доколкото ѝ позволяваше слабата светлина, да разгледа другите затворници. Виждаха се само неясни очертания.

Джалиън придърпа коленете си, скръсти ръце отгоре им и опря чело в тях. Как беше издържал Том всичките тези месеци? Дали човек имаше скрити сили, които се проявяваха при нужда?

Силната умора надделя и Джалиън най-после заспа.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Джалиън разбра, че утрото е настъпило. Дъските, покриващи прозореца, не прилепваха плътно и през пролуките влизаше малко светлина.

Изглежда, само тя бе будна. Тримата мъже, затворени с нея, лежаха тихо в различни пози. Този, който беше най-близо до нея, се бе свил на една страна. Устата му беше отворена и той леко похъркваше. Беше свалил ризата си и я бе пъхнал под главата си вместо възглавница. Джалиън се почуди колко ли време бе стоял тук. Беше слаб, дори мършав. По тази причина, а и заради посивялата му окапала коса, човек трудно можеше да определи със сигурност възрастта му. Джалиън реши, че бе около петдесетте.

Погледът ѝ, отначало нехаен, се изостри, когато тя забеляза мъжа на отсрещната страна на стаята. Изглеждаше ѝ познат. Не можеше да види лицето му, но...

Джалиън пропълзя напред на ръце и колене, като внимаваше да не закачи другите двама мъже.

Най-накрая спря. Светлината не беше по-добра дори и на такова разстояние. Лицето му бе обърнато към стената. Джалиън внимателно постави ръката си върху рамото на мъжа. Той не реагира, но дори и през окъсаната риза тя усещаше изгарящата го треска.

Джалиън стисна по-силно рамото му и го дръпна към себе си.

Мъжът се търкулна.

— О, Роб! — тихо извика тя.

От пръв поглед личеше, че е смъртно болен. Имаше висока температура.

Другият мъж се бе събудил от вика ѝ и я гледаше с изненада. Според Джалиън той бе на не повече от седемнадесет години.

Тя кимна към Роб.

— От колко време е така?

Младият мъж погледна към Роб, после отново към нея.

— Докараха го миналата седмица. Малко кашляше, но не беше като сега. Преди няколко дни започна да спи по много. Не искаше да се храни.

Джилиън беше ужасена.

— Защо не повикахте лекар?

Той я погледна безизразно.

— Тук няма лекари.

— Биха могли да повикат. — Апатията, изписала се върху лицето му, я подлудяваше. Отново се обърна загрижено към Роб. Фактът, че той вече не кашляше, не я успокои. Дори и нейното неопитно око забеляза, че Роб е в безсъзнание.

В гърлото ѝ се надигна ридание и тя побърза да се изправи. Отиде до вратата и започна да удря по нея с юмруци.

— Имаме нужда от лекар — с всички сили закрепя Джилиън.

Минаха няколко минути. Продължи да блъска по вратата, докато ръцете ѝ не се израниха, но никой не дойде.

Джилиън се задъха и изпоти от усилието. Макар и рано сутринта, вече бе доста топло. Зачуди се какво ли щеше да бъде по обяд.

Най-накрая се дръпна от вратата.

По-възрастният мъж се беше изправил.

— Губите си времето — измънка той, търкайки сънените си очи.

Джилиън се намръщи.

— Къде са пазачите? — попита го тя. — Тук ли са? — Може би, мислеше си Джилиън, те си отиват през нощта и се връщат чак на сутринта.

Мъжът се изсмя сухо.

— Те са тук, разбира се. Просто не обръщат внимание. — После легна отново и затвори очи.

Джилиън се приближи към младия мъж.

— Казваш, че не се храни?

— Не, мадам. През повечето време спи. — Той се окашля, очевидно смутен, и кимна към по-стария мъж. — Двамата със Самуел изяждахме храната му. Иначе я взимат обратно, нали разбирате — бързо добави той.

Джилиън кимна. Беше ѝ ясно.

— Вчера успях да му дам малко вода — продължи младежът, после поклати глава. — Или май беше онзи ден.

Вратата се отвори и двамата млъкнаха. Беше същият сипаничав пазач, който я доведе миналата нощ. Не влезе вътре, а просто остави на пода купичките и канчетата е чай.

Джалиън се приближи със стиснати устни. Пазачът, изглежда, се изненада и се вторачи в нея с купа каша в ръка.

Джалиън не си спомняше да е била по-ядосана през целия си живот. С мъка успя да се овладее. Забеляза, че мъжът бе облечен в памучни панталони и мръсна бяла риза и разбра, че не е войник. Той беше тори, нает да надзирава сънародниците си.

Сложила ръце на хълбоците си, Джалиън сви презрително устни.

— Колко ти плащат англичаните да вършиш това? — попита унищожително тя. — Тридесет сребърника?

Лицето му почервения и белезите по кожата му се задълбочиха.

— Не е нужно да ми плащат, за да пазя бунтовници.

Джалиън не му повярва, но да спори е него щеше да бъде само загуба на време. Посочи Роб.

— Този мъж има нужда от лекар. — В отговор пазачът се разсмя. Джалиън си пое дълбоко дъх. — Тогава донеси ми малко вода.

— Получавате вода през нощта — кратко я осведоми той. Изведнъж се усети, че все още държи купата е кашата и грубо ѝ я подаде.

Джалиън изгуби контрол и я блъсна от ръката му.

— Той има нужда от хубава супа — изкрещя тя. Не можеше да повярва, че този мъж стои там и изобщо не го е грижа. — Заведи ме в кухнята — помоли Джалиън, — сама ще я направя.

Пазачът посегна мързеливо и я удари през лицето.

Джалиън беше толкова изумена, че в първия миг не можа да каже нищо. През целия ѝ живот не ѝ се бе случвало подобно нещо.

— Прасе такова! — изкрещя тя, възвърнала гласа си в прилив на ярост. Нахвърли се срещу него и започна да го налага с юмруци и да го рита безразборно.

Изведнъж почувства, че я дърпат. Известно време продължи да се съпротивлява отчаяно, докато не забеляза с изненада, че я бе хванал младежът от килията.

Пазачът отново беше вдигнал ръка, но този път — свита в юмрук. Джилиън знаеше, че ако я удари, вероятно щеше да ѝ счупи врата.

— Остави я — започна да го придумва мъжът, — тя е само едно момиче.

— Тя е една проклетница — извика пазачът. Присви очи и навря лицето си толкова близко, че Джилиън усети лошия му дъх. — Повече не искам да си имам неприятности е теб и да слушам виковете ти по цял ден. Или ще млъкнеш и ще се държиш както трябва, или ще пратя и двама ви е твоя приятел на „Джърси“.

Джалиън пребледня, чудейки се дали говори сериозно. Като видя намръщеното му лице, реши, че той наистина го мисли. Въпреки това би могла да продължи да протестира, но бе видяла на какво приличаше Том след престоя си на този кораб. Не можеше да поеме отговорността да изложи Роб на това.

Пазачът започна да я проклина, после каза:

— Може би най-доброто разрешение ще бъде да те сложа сама в килия.

Тази идея беше още по-непоносима за Джилиън. Нямахше да има кой да се грижи за Роб, ако тя не е тук. Не посмя да мисли за това, че ако е сама, ще бъде прицел за всички пазачи в сградата.

— Повече няма да ви безпокоя — каза Джилиън възможно най-смирено. — Имате думата ми.

Той грубо се изсмя.

— Думата на една бунтовничка не означава много тук. — Пазачът я погледна още по-строго, чудейки се коя е тя. Военачалникът рядко им изпращаше затворници. Истински сериозните престъпления, с които се занимаваше Кънингам, обикновено завършваха със смъртна присъда. Когато това не станеше, смяташе се, че затворникът е важен. Очевидно тази жена не беше пленена по време на бой. Следователно сигурно бе шпионка. — Предполагам, че по-добре ще е да те държа в единична килия, докато те обесят. — Той посочи разлятото съдържание на купата, която държеше. — Можеш да изядеш това от пода, ако имаш ум. Повече няма да има до вечеря.

После си тръгна и заключи вратата след себе си.

— Извинявай — каза младежът и я пусна. — Надявам се да не съм те наранил.

— Не си — побърза да го увери Джилиън. Сега раменете я боляха също толкова, колкото й ръцете, но не ги разтри. Знаеше, че мъжът го бе направил за нейно добро. — Как се каваш?

— Лукас Браунли. — Той се върна на мястото, което си беше избрал, и се отпусна на земята, като че ли направеното от него усилие му беше отнело всичката сила.

Слънцето вече бе изгряло. Ярки тесни снопове светлина проникваха през дъските на прозореца и пресичаха стаята, разкривайки безброй малки пращинки, които се носеха бавно из топлия въздух.

Загубила самоувереността си, Джилиън се върна при Роб.

Лукас Браунли я гледаше със съчувствие. Тя се опита да се усмихне.

— Идва ли друг пазач тук? — Сигурно, мислеше си Джилиън, не всички са толкова коравосърдечни. Надеждите й скоро бяха разбити.

— Блейк е единственият. Има и други, но работят в останалата част на сградата.

— Блейк?

Той кимна.

— Това е фамилията му. Не успях да науча първото му име.

— Но този Блейк сигурно има почивен ден — настоя тя.

— Не и откакто съм тук. Не съм сигурен, но мисля, че пазачите не стоят тук цял ден. И струва ми се, че се редуват през нощта.

— Откога си тук?

Той сви слабите си рамене.

— Не знам. Отдавна — неопределено отвърна младежът.

Джилиън прехапа устни, чудейки се как да зададе следващия си въпрос.

— Кога е разрешено да се ходи до тоалетна?

Дори и на слабата светлина тя забеляза, че той се изчерви.

— Не е разрешено. — Младежът посочи тъмния ъгъл. — Кофата... — Ръката му се отпусна и гласът му се загуби.

Джилиън въздъхна и стана, благодарна, че той се обърна към стената. Другият мъж беше толкова зает с кашата си, че не вдигаше очи от купата.

Няколко минути по-късно тя се върна при Роб. Свали тънкия си лепен шал, седна на пода и започна внимателно да го къса на ленти.

Като свърши, Джилиън вдигна глава и видя Лукас да ѝ подава купата си.

— Запазих малко. Изяж го.

Очите ѝ се напълниха.

— Благодаря. Много мило от твоя страна.

Взе купата, хапна от кашата и запази останалото за Роб. После вдигна канчето с чай. Той вече бе изстинал. Отпи две глътки да накваси пресъхналото си гърло и си спомни за тенекиената кутия с вода. Видя, че е наполовина пълна и въздъхна с облекчение. Навлажни една от лентите плат и я постави върху устните на Роб.

Отначало той не реагира. Но след няколко минути облиза устните си и преглътна. Джилиън намокри друга лента и започна да изтрива трескавото му лице.

Стори ѝ се, че измина доста време, преди Роб да раздвижи главата си и да издаде стон. Най-сетне той отвори очи и я погледна. Джилиън погали челото му. То беше все още горещо и ръката ѝ му се стори хладна. Без да сваля очи от нея, Роб измърмори нещо неразбираемо.

— Роб... това съм аз, Джилиън.

На лицето му се появи усмивката, която тя толкова добре познаваше.

— Имаш най-хубавите очи, които съм виждал.

Джилиън прехапа устните си, но даде очаквания отговор:

— Винаги го казваш.

Той започна да кашля, разтърсван от болезнени, мъчителни спазми, които караха сърцето ѝ да се къса от мъка.

Най-после Роб утихна. Тя му даде още вода и успя да го придума да хапне още една лъжица от кашата, но той беше твърде слаб, за да яде повече.

Беше започнало отново да се мръква, когато Роб се опомни и събра сили да попита:

— Какво правиш тук?

Джилиън му разказа с колкото можа по-малко думи.

— Господи — промълви той, — те нямат право да затварят тук жена.

Тя се усмихна печално. Очевидно Роб не разбираше, че другата възможност бе да я екзекутират. Джилиън не се самозаблуждаваше да

мисли, че не е извършила предателство, що се отнася до англичаните. Много добре знаеше, че военнопленниците ги затваряха, а шпионите ги бесеа.

Роб се опита да се поизправи.

— Трябва да те измъкнем отгук.

Джалиън сложи ръце на раменете му и внимателно го накара да легне отново. Топлината на тялото му беше изгаряща.

— Не сега — тихо каза тя. — Ще говорим за това по-късно. Тук съм в безопасност, докато си с мен.

Това, изглежда, го успокои. Обърна глава и погледна към Лукас Браунли. Младежът бе подпрял гърба си на стената, обхванал коленете си с ръце, и очевидно спеше.

— Лукас — дрезгаво извика Роб. Джилиън се опита да го спре да не се движи, но той се възпротиви. — Знам, че не мога да остана дълго време буден — успя да каже той, щом привлече вниманието на младежа. — Заклевам те да я пазиш, когато не съм в състояние да го правя.

Лукас Браунли кимна сериозно.

— Добре — просто отвърна той.

Можеше ли да избяга? — чудеше се Джилиън, вперила замислено поглед във вратата. Единствената възможност беше, когато пазачът отвори вратата. Ако можеха да го повалят... Мислено поклати глава. Не. Нямаше как да стане. Дори и Роб да беше достатъчно силен, за да ѝ помогне, и двамата щяха да ги застрелят, преди да са излезли навън.

Роб отново погледна Джилиън. Вдигна ръка и докосна бузата ѝ.

— Не знам защо не те помолих да се омъжиш за мен. — Той дълго се взира в нея, като че ли се опитваше да я види по-добре. — Ако го бях направил, какъв щеше да бъде отговорът ти?

Джалиън примигна, за да пропъди сълзите си. Наистина не знаеше, затова му отвърна компромисно.

— Мисля, че знаеш какъв щеше да бъде отговорът ми.

Това, изглежда, го задоволи и той затвори очи.

Дълбокото му и накъсано дишане подсказа на Джилиън, че Роб отново бе изпаднал в безсъзнание.

* * *

Стаята на Клодия бе потънала в мрак. Единственият звук, който се чуваше, беше скърцането на люлеещия се стол, в който бе седнала.

Струваше ѝ се, че ще полудее. Измъчвана от угризения за вината си и припомняйки си, че Джилиън ѝ се бе притекла на помощ в съдбовен за нея момент, Клодия жадуваше да помогне на приятелката си. Всичките ѝ усилия през последната седмица се бяха оказали напразни. Без чувство на срам, тя бе опитала да осигури помощта на всички английски войници, които идваха в кръчмата, като стигна дотам да ги търси по улиците.

Изглежда, никой не знаеше нищо. Всички мъже бяха ужасени, че една жена може да бъде държана в някой от техните отвратителни затвори.

Плюеше на отказите им.

Столт бавно се люлееше напред-назад, като че ли движен от тревожните ѝ мисли.

Клодия чу шума, но не разбра какво е. Спря да се люлее. Той се повтори отново. Приличаше на градушка, сипеца се върху стъклата на прозорците.

Стана, отиде до отворения прозорец и погледна навън. Посрещна я тиха и ясна лятна вечер.

Няколко камъчета се удариха в ръката ѝ. Клодия погледна надолу и видя един мъж да стои в сенките на градината.

Дори и на такова разстояние тя позна кой е — беше Франц.

— Ще се кача горе — извика ѝ той със сдържан глас.

Клодия изтича до вратата и зачака появяването му. Когато Франц влезе, тя се хвърли на врата му. Няма значение, че беше дошъл покъсно, отколкото бе желала; сега той беше тук. Тя го държеше здраво в прегръдките си.

— О, любов моя. — Франц погали косата ѝ, изпитвайки удоволствие от допира на стройното ѝ тяло до своето.

Макар да я желаше страстно, той си наложи да се отдръпне. Беше се върнал от Добс Фери същия ден следобед. Носеха се слухове, че генерал Клинтън се готви да премести по-голямата част от силите

си на юг до края на годината. Франц искаше да изчезне много преди това да се случи.

Готвеше се да го каже на Клодия, но тя го изпревари и започна бързо да говори, като обясняваше какво се бе случило с Джилиън.

— О, Франц — проплака Клодия, — можеш ли да направиш нещо? С какво мога да помогна? — Тя се вкопчи в него. — С радост бих заела нейното място. Арестувах я по моя вина.

Франц замръзна, когато смисълът на думите ѝ достигна до съзнанието му.

— По твоя вина? — повтори той.

— Да, да. Аз ѝ дадох картата.

— А откъде я взе? — Защо я пита, след като знае отговора? Защо бе решил, че тя ще промени начина си на живот само защото бяха прекарали един прекрасен следобед?

— Аз... — Клодия сложи ръка на устните си.

Франц стоеше, стиснал ръцете си в юмруци. Не беше сигурен дали иска да я удари, или да я притисне страстно в обятията си.

Не направи нито едното, нито другото.

Клодия го гледаше с ужасени очи. Не можеше да си представи защо ѝ бе задал въпрос, чийто отговор бе толкова очевиден.

Разбра, че и у двамата нещо се бе променило, след като бяха заедно. Никога преди не се беше чувствала виновна за постъпките си. Според нея целта оправдаваше средствата.

Но сега вината я притискаше с такава сила, че ѝ се струваше, че ще рухне под тежестта ѝ.

— Ти си спала с него — заключи той без сянка от някакво чувство.

— Не в този смисъл — тихо отвърна Клодия. — Той не... Той никога... Той не може...

— Позволила си му да те докосне.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, които покапаха по бузите ѝ. Не можеше да го отрече и затова не отговори.

Франц най-после се раздвижи. Сграбчи я за раменете и я разтърси толкова силно, че бялото ѝ боне падна на земята.

— Никога вече не го прави — каза през зъби той. — Разбираш ли ме? — Престана да я разтърсва и се взря в дълбините на пълните ѝ със сълзи очи.

Клодия с мъка си пое дъх и свали ръцете му от раменете си. Настръхна от внезапно обзелия я гняв. Мъжът беше спал с нея веднъж и сега си мислеше, че я притежава и може да ѝ заповядва.

— Кой си ти, че да ми казваш какво да правя и какво не? — запита Клодия. Скръсти ръце на гърдите си и го изгледа свирепо.

В сините му очи се появи сянка на объркване.

— Аз съм мъжът, който те обича — спокойно отвърна той.

Когато Клодия чу това, сърцето ѝ подскочи, но тя не беше готова да отстъпи.

— Защо не си ми го казвал преди? Защо ме накара да мисля?

Объркването му нарасна и бръчките на челото му се задълбочиха.

— Кога да ти го кажа? — На устните му се появи лека усмивка.

— Можех да ти призная какво чувствам още първия път, когато говорих с теб, но мисля, че нямаше да го посрещнеш добре.

Клодия прехапа долната си устна.

— Онзи ден... до реката...

Той протегна ръце и я притегли към себе си, като положи главата ѝ върху гърдите си.

— О, сърце мое! — прошепна Франц, чудейки се как да ѝ обясни. Не съществуваха думи, които можеха да опишат какво изпитваше към тази жена. — Понякога чувствата на един мъж са твърде силни, за да се поберат в такава малка дума като думата любов. — Хвана брадичката ѝ и я повдигна. — Тази вечер дойдох тук, за да те помоля да станеш моя жена.

Очите на Клодия се разшириха и тя отстъпи назад. Бе искала, бе имала нужда от признание в любов. Но предложението му за женитба я свари неподготвена. Мислено прехвърли през ума си всички пречки. Никога нямаше да застане на страната на англичаните, дори и като съпруга на хесенски офицер; със сигурност не можеше да си представи да живее в Хановър.

— Франц — започна Клодия, — помисли реално. Когато тази война свърши, ти ще се върнеш вкъщи.

— Аз мисля реално — отвърна той с усмивка.

— Какво говориш? — извика тя. — Не мога да се омъжа за теб. Ти дори не си...

— ... американец? — допълни Франц. — О, надявам се, че ще стана. Няма да съм първият хесенски наемник, който е решил да дезертира, нито първият английски войник, решил да стори същото.

Клодия имаше чувството, че въздухът ѝ е свършил.

— Ти ще дезертираш?

— Ах, каква дума за човек, който е открил нов живот и нова надежда. — Той се усмихна. — В тази нова нация не са ли дезертъори всички? А ти не си ли? Когато войната започна, онези от вас, които бяха предани на Англия, не направиха ли същото? Къде са те сега?

— Аз... — Франц беше прав, разбира се. Просто не бе мислила за това по този начин. Наистина тя бе родена в Ливърпул и доведена тук на петгодишна възраст. До онази съдбовна нощ на пожара Клодия винаги бе смятала колониите за част от Великобритания.

— Клодия — прошепна той, — обичаш ли ме толкова, колкото аз теб? — Докато ѝ говореше, Франц галеше главата ѝ. Представи си цвета на зимното нощно небе и усети уханието му. Дори и коприната не беше толкова мека. Тя бе направо груба в сравнение с това, което докосваха пръстите му.

Клодия почувства през тялото ѝ да преминават леки тръпки. Страхуваше се и го знаеше. Някога един друг мъж ѝ бе говорил така. Не със същите думи, но в този смисъл. Тогава нищо не се получи. Какво щеше да стане сега?

Франц забеляза нерешителността в зелените ѝ очи и разбра причината за нея.

— Не се страхувай от любовта, сърце мое — тихо каза той и я прегърна. Неговата изящна уста се сля с меките ѝ устни в страстна и дълга целувка.

Клодия беше благодарна за сигурността, която ѝ даваха силните му ръце, тъй като краката ѝ се разтрепериха под влияние на нежната атака. Притиснатата здраво в прегръдката на мускулестото му тяло, тя почувства, че страховете ѝ започнаха да се разсейват като утринна мъгла под лъчите на изгряващото слънце.

Най-сетне той се отдръпна и внимателно се вгледа в красивото ѝ лице, докато чакаше отговора ѝ.

— Обичам те повече, отколкото съм си представяла, че е възможно да се обича някой — каза накрая Клодия и се отпусна в прегръдката му.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Филип мрачно се взираше през прозореца на каретата си. Валеше слаб дъждец или по-точно казано — ръмеше. От него въздухът бе хладен и свеж.

Филип се облегна назад на меката седалка. Беше се върнал в Ню Йорк само преди няколко часа и бе ужасно уморен.

Умората не му позволяваше да заспи. Макар да бе искал да остане по-дълго, майка му го убеди да не го прави. „В такова време — строго му беше казала тя — мястото ти е другаде, а не в Уилямсбърг.“

По този въпрос Филип не беше толкова сигурен.

Надзирателят, когото остави да се разпорежда, бе добър човек, опитен и заслужаващ доверие и Филип не изпитваше никакви угризения, що се отнася до управлението на плантацията в свое отсъствие. Но майка му беше нещо друго. Изабел Мередит бе патриотка и имаше свои разбирания за дълг. Тя много добре съзнаваше, че мъжете в цялата страна са изоставили домовете си, нивите си и работата си, за да се бият.

Макар тя да бе настояла, Филип имаше угризения, че я оставя сама в този най-труден момент от живота ѝ.

Филип се стресна, когато Матю отвори вратата на каретата и разбра, че са спрели пред сградата, в която се намираше кантората му. Слезе и се обърна към прислужника си:

— По-добре почакай. Ако няма никакви спешни въпроси, ще се върна вкъщи.

Матю тъкмо зае отново мястото си, когато видя Филип да излиза тичешком. Той се качи в каретата, преди кочияшът да успее да скочи и да му отвори вратата.

— Откарай ме в „Синия лебед“! — кратко заповяда Филип. — И го направи възможно най-бързо.

Когато потеглиха, той разтвори бележката, която му бе дал секретарят му. Беше от Едуина Кармоди. В нея се съдържаше малко

съществена информация. Само молба да я посети колкото се може по-бързо. Сестра ѝ, беше написала тя, имала нужда от помощ.

Филип пъхна бележката в джоба си е разтреперани ръце. Не можеше да си представи в каква беда би могла да изпадне Джилиън, а и не искаше да прави предположения.

Въпреки решението си, продължи да си представя всякакви неща, и то все неприятни.

Матю караше колкото се може по-бързо по разкаляните от дъжда улици, но на Филип му се струваше недостатъчно бързо и отново го подкани настоятелно.

Филип се облегна назад и покри очите си с ръка. Защо изобщо си бе въобразил, че от тази връзка с Джилиън ще излезе нещо? Още от самото начало тя му бе дала ясно да разбере, че не е желан. Защо бе настоявал? Нещата бяха започнали зле. Беше опитал да ги оправи, но не успя. Сега знаеше това.

Ако Джилиън се бе опитвала да не мисли за Филип, той не по-малко се бе старал да освободи ума си от нея. Но не постигна никакъв успех. Напоследък Филип не можеше да се вгледа в огъня, без да види в него златистия цвят на косата ѝ, не можеше да се загледа в облачното небе, без там да съзре прекрасните ѝ очи, не можеше да се наслаждава на някоя роза, без нейният аромат и листенцата ѝ да му напомнят за невероятната мекота на кожата ѝ, когато я докосваше.

Изстена и се поизправи, забелязвайки, че почти са стигнали.

Филип слезе от каретата, преди тя да спре. Изкачи задните стълби на един дъх и отвори вратата, без да почука.

Едуина се обърна изненадана и от устните ѝ се откъсна вик на облекчение.

— Благодаря на Господа, че дойде — каза тя и махна на Манди. — Върви и доведи Кати колкото се може по-бързо — нареди Едуина.

След като Манди излезе, Едуина отново обърна поглед към Филип.

— Случи се нещо ужасно — започна тя. — Арестуваха Джилиън. Отвели са я някъде и не знаем къде е. Кати е била с нея, но успяла да се измъкне.

— Госпожа Уортън свързала ли се е с някого за това? — Устата на Филип пресъхна от внезапно обзелия го страх.

Едуина поклати глава.

— Тя е все още в Халифакс. Щях да ѝ пиша, но реших, че писмото ще се забави. Всички бяхме сигурни, че ще научим нещо досега.

В този момент влезе Кати, задъхана от тичане.

Филип моментално се обърна към нея. Макар и да не я беше виждал преди, правилно предположи, че кестенявата млада жена е прислужницата на Джилиън.

— О, господине — възкликна тя и се втурна към него, — ще ни помогнете ли да открием мис Джилиън? — Разтревожена, Кати не помисли и сграбчи дрехата му с такава сила, че той замалко не изгуби равновесие. — Нали не мислите, че англичаните са я затворили на някой от техните кораби?

Главата на Филип се замая. Вероятно, помисли си той, Джилиън е била отвлечена. Не можеха просто да вземат хора от улицата или да ги измъкнат от домовете им, без някой да разбере за това.

— Откъде знаеш, че е арестувана? — попита той.

Очите на Кати се разшириха от учудване.

— Бях там.

— Къде? — Гласът му се изостри от нетърпение.

— На пътя, по който минава пощата.

Филип потърка брадичката си и въздъхна. Нещата само щяха да се забавят, ако попита какво, по дяволите, е правила Джилиън на този път.

— Започни отначало и ми разкажи какво точно се случи.

Кати преглътна.

— Ами мис Джилиън намери онази карта и...

От гърдите на Филип се откъсна дълбока въздишка. Повече подробности не му бяха нужни.

— Кога се случи това? — прекъсна я той.

— Преди повече от две седмици. — Гласът ѝ прозвуча истерично. „Защо стои така? Защо не направи нещо?“

Две седмици, мислеше си Филип, проклинайки се, че не се върна по-рано.

Хвана Кати за раменете и наклони глава, за да я погледне по-отблизо.

— Помисли, Кати. Когато войниците намериха картата, споменаха ли нещо за това къде ще я заведат?

Кати рязко поклати глава.

— Не, казах ви. Не знаем къде са я отвели.

— Моля те, важно е. Искам да помислиш много внимателно. Не бързай.

Тя се вторачи в хубавите копчета на сакото му и се опита да си припомни отново ужасната случка. Още щом видя картата да пада на земята, разбра, че са в беда. Бе толкова заета да търси начин за бягство, че дори не чу разговора. Само когато сержантът... Кати вдигна очи и погледна Филип, който продължаваше да се взира внимателно в нея.

— Да — бавно промълви тя, засрамена, че не се бе сетила за това по-рано. — Той каза, че ще ни заведе и двете при военачалника.

Филип отпусна ръце и се опита да задуши отчаяния стон, надигнал се в гърлото му. Джилиън вероятно бе хваната от хората на Кънингам. Ако беше някой от редовните патрули, сигурно щяха да я отведат при старшия офицер. Сега разбра защо никой не знаеше къде е. Кънингам обичаше да пази действията си в тайна — и с право.

Филип съзря обезумялото лице на Едуина и леко я потупа по рамото.

— Ще я намеря — тихо обеща той. — Опитай се да не се безпокоиш.

Тя тъжно поклати глава.

— Страхувам се, че няма да мога, мистър Мередит.

Филип кимна със съжаление.

— Ще те уведомя веднага щом открия нещо.

Той се запъти намръщен обратно към каретата си. Познаваше Уилям Кънингам само от едно кратко представяне на някакво тържество. Въпреки това знаеше всичко за него. Щеше да е безполезно, дори безсмислено да отиде при Кънингам. Военачалникът нямаше да освободи затворник без заповед от главнокомандващия на английската армия. Този човек бе генерал Хенри Клинтън.

Десет минути по-късно каретата на Филип спря пред жилището на генерал Клинтън. Отвън то беше също толкова великолепно, колкото и къщата на кралския губернатор; отвътре я превъзхождаше.

За нещастие генерала го нямаше. Казаха му да дойде пак на другата сутрин.

Останалата част от деня Филип прекара в терзания. Опита се като Клодия да открие къде е Джилиън, но не успя. Започнаха да го

измъчват отново кошмарни видения. „Ами ако е ранена? Или наистина се намира на борда на един от тези кораби? Не!“ Тази мисъл беше изобщо неприемлива и той я отхвърли.

На следващия ден отиде пак до дома на Клинтън, готов да счупи вратата, ако още веднъж откажеха да го пуснат.

Този път обаче черен слуга, облечен в блестяща ливрея в сиво и тъмночервено, го покани да влезе. Носеше на главата си бяла напудрена перука, а обувките му бяха окичени със сребърни катарамии.

Филип съобщи името си и чака повече от час, преди да го приемат.

Стаята, която главнокомандващият използваше за кабинет, изглежда, бе същевременно и библиотека. Беше широка и правоъгълна с високи тесни прозорци в двата края. По средата имаше овална маса с блестяща повърхност, върху която нямаше нищо, макар Филип да смяташе, че именно на нея Клинтън се съвещава със съветниците си и обмисля стратегията си. Видя също и бюро, отрупано с безброй документи.

Самият Клинтън седеше на един от двата меки стола, поставени до прозореца. Пред него на ниска масичка бяха поставени кана с чай и чиния с нарязан кекс.

— Сър Хенри — кимна Филип, когато влезе, — благодаря ви, че отделихте време да ме приемете.

— А, господин Мередит! Заповядайте. Моля, седнете да ми направите компания.

Докато Филип се настаняваше, един прислужник наля чая. Тези малки светски любезности му лазеха по нервите, но той се застави да се включи в играта. Англичаните държаха на протокола.

Когато прислужникът свърши, Клинтън му махна да си върви.

Денят беше горещ и генералът бе свалил алената си куртка. Филип знаеше, че той е професионален войник, служил в армията през по-голямата част от съзнателния си живот и минал през всички чинове. Независимо от ранга си, Хенри Клинтън беше в известна степен непривлекателен човек. Бе нисък на ръст и имаше корем, който скриваше талията му и обтягаше копчетата на панталоните му. Беше човек, рядко взимащ бързи решения. Обичаше да обмисля нещата. За него войната приличаше на игра на шах. Всички ходове трябваше да бъдат обмислени, преди сър Хенри да предприеме някакво действие.

Все пак Филип далеч по̀ предпочиташе да си има работа с него, отколкото с Кънингам, който беше упорит и притежаваше инстинкта на фанатик.

Прекараха няколко минути, обсъждайки времето, докато Филип се мъчеше да потисне нарастващото си безпокойство.

Най-накрая Клинтън остави чашата си и попита:

— Е, мистър Мередит, какво мога да направя за вас?

Филип спокойно му разказа за арестуването на Джилиън.

— Разбира се, това нямаше да се случи, ако бях тук — заключи той. — През последните две седмици ме нямаше в града.

Веждите на Клинтън се повдигнаха.

— Наистина ли? Къде бяхте?

— Ходих до Уилямсбърг — спокойно отвърна Филип. Какво значение имаше, по дяволите, къде е бил? — Семейството ми притежава там тютюнева плантация.

Клинтън се усмихна.

— Винаги съм смятал, че Вирджиния е най-прекрасната колония. — Той си наля още една чаша чай и отпи, преди да проговори отново. — Уведомиха ме за арестуването на госпожица Уинтроп. Имало е причина. — Клинтън спокойно се вгледа във Филип. — Носела, е със себе си карта на складовете, на която ясно е било отбелязано количеството на оръжието ни. Сигурен съм, че си давате сметка какви последствия може да има това, ако информацията попадне в чужди ръце.

Филип отхвърли предположението.

— Прислужницата ѝ ми разказа за случилото се. Госпожица Уинтроп е намерила картата. Нямала е представа какво е това. Сигурен съм, знаете, че тя е внучка на Алис Уортън. Мисис Уортън, също като мен, е предана лоялистка. Както и внучката ѝ — бързо добави той, наблягайки на думите.

— Познавам дамата — уклончиво измърмори Клинтън.

— Тогава сигурно знаете, че госпожица Уинтроп ми е годеница.

В очите на генерала проблесна изненада, Филип забеляза това и настоятелно продължи:

— Мога да ви уверя, че след като тя стане моя съпруга, повече няма да има такива глупави инциденти.

Клинтън остави чашата си.

— Може да са глупави, но все пак е чудно къде госпожица Уинтроп е носела картата.

Преди да отговори, Филип си наля сметана в чая.

— Честно казано, сър, не мисля, че я е носела някъде. Спрели са я на пътя, по който минава пощата. Доколкото знам, наоколо няма американски войници на мили разстояние. Но затова пък има много английски патрули. Ако е изпълнявала някаква тайна мисия, защо, за бога, ще язди спокойно по толкова оживен път посред бял ден?

Клинтън въздъхна.

— Сигурен съм, че не мога да ви отговоря, мистър Мередит.

Филип отпи от чая си и постави чашата обратно на чинийката.

— Очевидно в това няма смисъл — изтъкна той, като махна небрежно с ръка. Филип се удиви на безгрижния си тон и спокойното си поведение, докато стомахът му се свиваше от безпокойство. Ако Клинтън откажеше да освободи Джилиън, какво щеше да прави? Все още не знаеше къде е тя. — Не — рязко поклати глава той. — Това е едно нелепо недоразумение. Познавам Джилиън много добре. Все пак ние ще се женим — напомни Филип.

Клинтън изтръска някаква въображаема троха от корема си. Според неговите сведения жената се кълняла, че никога не е виждала картата и че сержантът, който я е спрял, я е намерил на земята. А сега Мередит твърдеше, че именно тя я е намерила. Той не лъжеше. Клинтън беше сигурен в това. Следователно бяха го информирали погрешно.

— Госпожица Уинтроп е отказала да положи клетвата — тихо каза той, без да погледне Филип.

Филип се засмя.

— При дадените обстоятелства, струва ми се, че госпожица Уинтроп е била прекалено изплашена, за да разбере какво се иска от нея. Малко е да се очаква от една жена да реагира по същия начин, по който би реагирал един мъж в тази обстановка. — Филип си помисли, че попадението му бе добро; освен че обичаха да спазват протокола, англичаните имаха и много силно развито чувство за това кое е честно и кое не.

Клинтън му отвърна само с дълбока въздишка.

„Проклет да си! — разярено си помисли Филип, като в същото време му се усмихна. — Къде си отвел жената, която обичам?

Единствената жена, която някога ще обичам!“

— Къде е сега госпожица Уинтроп? — попита той с възможно най-небрежен тон.

— На сигурно място — отвърна Клинтън, без да го погледне.

„Сигурно за кого?“ — мрачно се почуди Филип. Наведе се напред, като с мъка се сдържаше да не извие врата на Клинтън.

— Хайде сега, сър Хенри. Познавате ме добре. Не мога да си представя, че бихте повярвали, че ще взема за съпруга бунтовничка. — Филип изсумтя, показвайки раздразнение. — Ако желаете, ще положа клетвата още сега. — И щеше да го направи. Беше готов да продаде душата си на дявола, за да помогне на Джелиън.

— Не е необходимо. Не се съмнявам във вашата преданост. Що се отнася до това дали бихте взели за съпруга бунтовничка — той се подсмихна при тази мисъл, — готов съм да се обзаложа, че когато става въпрос за красива жена, един мъж изобщо няма да се интересува от нейните политически убеждения.

— Мен това със сигурност ще ме интересува — заяви Филип в знак на протест и в този случай говореше истината.

Генералът се изправи с въздишка и отиде до един шкаф. Взе оттам бутилка с коняк и мълчаливо я предложи на Филип. Той кимна и Клинтън наля в две чаши от кехлибарената течност. Прекоси стаята и му подаде едната.

— Кънингам настоява жената да бъде екзекутирана — тихо измърмори той.

Като възпламенила се ракета гневът избухна у Филип и забули очите му в червена мъгла. Той скочи на крака.

— Ще го убия с голи ръце, ако това се случи.

Клинтън седна отново и махна с ръка.

— Успокойте се, мистър Мередит. Мога да ви уверя, че дотам няма да се стигне. Господ е свидетел, че вече се проля достатъчно кръв в цялата тази жалка бъркотия. — Отпи от коняка и разсеяно завъртя чашата в ръцете си. — Половината от времето имам чувството, че воювам със собствения си народ. Никой не искаше тази война, най-малко Негово величество. Все пак тя е реалност и ние трябва да се съобразяваме с нея.

Филип вдигна чашата си и я изпи на един дъх.

Генералът замълча и го погледна изпитателно.

— Сигурен ли сте, че ще можете да гарантирате за поведението на госпожица Уинтроп, след като се ожените за нея?

— Напълно — отвърна Филип, все още разгневен.

Генералът се отпусна назад в стола си и замислено се загледа в пространството. Кънингам действително настояваше да обесят жената и по всичко личеше, че има право. Но Клинтън знаеше, че не трябва да пропуска факта, че хората от колониите бяха като деца; това важеше със сигурност за жените. Подражаваха на мъжете си, претендирайки за общество, което не съществуваше в границите на цивилизацията. Свободата представляваше анархия. Рано или късно щяха да го разберат.

Тъй като беше цивилизован човек, Клинтън не можеше да се примири с това да се избиват хора, които все още не са осъзнали истината.

— Честно да си призная, не ми харесва да се държи жена в плен — най-накрая каза генералът. — Но не мога да я освободя въз основа на даваните от нея гаранции. — Той стана и започна да се разхожда със скръстени отзад ръце.

„И какво, по дяволите, означава това?“ — зачуди се Филип.

Най-сетне генералът спря да обикаля безцелно и погледна посетителя си.

— Ето защо виждам само едно решение. Сватбата ви трябва да се състои колкото се може по-скоро. След като това стане, вие ще носите отговорност за жената, мистър Мередит. И вие ще бъдете държан отговорен за действията ѝ. — Замълча при вида на разтревоженото му изражение. — Нали казахте, че сте сгоден за госпожица Уинтроп?

— Да. — Какво щеше да прави, ако Джилиън откажеше? Филип се окашля. — Но сватбата е определена за ноември.

Генералът сви рамене.

— Това е само след няколко месеца.

— Да. Но разбирате ли, сър Хенри, бабата на госпожица Уинтроп в момента е в Халифакс. Може би Джилиън ще иска да изчака тя да се върне.

Лицето на генерала придоби сурово изражение.

— Ако е така, мога да ви уверя, че ще остане да чака затворена.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джалиън тихо изстена. Всички части на тялото ѝ я боляха от седенето в едно положение през цялата нощ. Роб се беше изтегнал с глава в скута ѝ и от тежестта на тялото му горната част на краката ѝ беше изтръпнала.

Предполагаше, че вече е съмнало. Хвърли бърз поглед на закования прозорец, за да се увери. Светлината, проникваща през цепнатините, бе рехава. Не беше на зазоряване. Прекалено много време бе минало. Ето защо реши, че денят е облачен. Все още не беше станало осем, защото не бяха донесли закуската.

Когато вратата най-последно се отвори, Джалиън вдигна очи без особен интерес. Малко се изненада, като видя, че пазачът не носи храна.

— Ти! — рязко я посочи той. — Ела с мен.

Джалиън не стана веднага. Наведе глава и погледна Роб. После нежно отстрани косата от челото му. Лицето му вече не гореше от треската. Беше студено от часове. Тя бе спряла да плаче и сега очите ѝ бяха сухи. В гласа ѝ прозвуча равнодушие, когато промълви:

— Той е мъртъв.

Пазачът се намръщи.

— Ще пратя някой да го прибере. Хайде!

Нетърпеливостта му се бе възвърнала. Той не беше човек, способен да подложи на съмнение решенията на началниците си, но бе убеден, че жените не бива да бъдат пращани в затвора, поне не в този, в който той работеше. Жените бяха прекалено разрушителни, странна смесица от слабост и сила, която можеше да подлуди човек.

Когато Джалиън пак не помръдна, пазачът отиде при нея, изблъска мъжа от скута ѝ и я дръпна да се изправи. Краката ѝ се огънаха и тя се свлече на пода, но той грубо я вдигна отново.

— Остави я на мира — каза през зъби Лукас.

Пазачът се обърна и му изръмжа:

— Не ми казвай какво да правя, бунтовнико. Ако ти е мил животът, дръж си езика.

Лукас наведе глава. Искаше да се притече на помощ на Джилиън, както бе обещал, но не беше достатъчно силен. Седна нещастен, надявайки се тя да не забележи срама му.

Като разбра, че повече няма да му се месят, Блейк отново се обърна към Джилиън и здраво сграбчи ръката ѝ.

Тя тръгна напред, препъвайки се. С всяка крачка по краката ѝ нагоре се разнасяха остри, режещи болки, схванатите ѝ мускули започваха да се съживяват.

В коридора мъжът я пусна, за да заключи вратата. Газените лампи проблясваха, светлините се сменяха със сенки и разпръскваха по стените изкривени фигури. В тази част на сградата, изглежда, нощта не свършваше.

Джилиън се олюля, но успя да се задържи на крака. Не беше любопитна къде я водят. Умът ѝ отказваше да се съсредоточи върху нещо по-далечно от настоящия момент. Предполагаше, че тази реакция най-вероятно се дължи на безсънието. През по-голямата част от времето, откакто бе попаднала на това място, почивката ѝ убягваше, а през последните близо тридесет часа изобщо не бе спала.

— Продължавай — изръмжа пазачът.

Джилиън покорно тръгна. Точно сега, изглежда, имаше нужда да се съсредоточи дори върху ходенето.

Преведоха я през цял лабиринт от коридори до една стая, която беше пригодена за кухня. Стените бяха варосани наскоро и създаваха измамна илюзия за чистота, опровергавана от немития и непометен под. Две големи печки, в които горяха дърва, правеха помещението неприятно топло. От тенджерите се носеше станалата ѝ вече противна миризма на каша.

Сложиха я да седне на стол до единствената маса, подпряна върху дървено магаре. Останалите пазачи бяха в стаята, някои пиеха чай, други просто стояха и разговаряха. Те я погледнаха бегло.

Сипаничавият пазач сложи пред нея чаша чай и купа с омразната каша. Тя само я погледна и се извърна.

— Не съм гладна — каза Джилиън. Умът ѝ бе толкова изтощен, толкова зает с други неща, че тя изобщо не се запита защо я бяха довели тук да изяде закуската си.

Блейк се намръщи.

— Заповядвам ти да ядеш, преди да тръгнем.

„Да тръгнем? Да тръгнем къде?“ — учуди се Джилиън. Мисълта се мерна и изчезна от съзнанието ѝ, без да получи някакво логично обяснение. Това не я интересуваше.

Въздъхна дълбоко, опря лакът на масата и подпря брадичката си с ръка. Толкова много се стара, но всичките ѝ усилия бяха напразни. Роб почти се бе оправил. Беше се съвзел и изглеждаше по-добре. Преди два дни състоянието му се бе влошило. Миналата нощ бе изпаднал отново в безсъзнание и беше умрял в ръцете ѝ. Беше си отишъл спокойно от този свят; поне за това Джилиън бе благодарна.

Тя се сепна, когато пазачът сложи тежката си ръка върху рамото ѝ и грубо я разтърси.

— Какво ти става? — попита той. После посочи купата. — Яж!

Джилиън взе лъжицата с безразличие.

Доволен, че заповедите му се изпълняват, мъжът се отдалечи и отиде да разговаря с другарите си.

Въпреки настоящите подкани на пазача, той, изглежда, заникъде не бързаше. Времето минаваше, а Джилиън все още седеше на масата, наполовина изядената каша отдавна бе изстинала и се бе втвърдила.

Най-накрая, когато според нея сутринта бе превалила, в стаята влезе английски сержант. Той и пазачът приказваха много тихо и Джилиън не можеше да ги чуе, но забеляза, че двамата мъже я поглеждаха няколко пъти по време на разговора си.

После пазачът се приближи към нея.

— Трябва да тръгнеш със сержанта — каза той.

Джилиън се изправи, малко изненадана от спокойствието си. Хрумна ѝ, че може да отива на собствената си екзекуция. Странно, но не изпитваше страх.

Сержантът не понечи да я хване, но внимателно я наблюдаваше, докато тя се качи в чакащата карета. Бдителността му малко намаля, когато се настани до нея.

Денят наистина беше облачен, слънцето се бе скрило зад един дебел облак, който затъмняваше цялото небе.

Джилиън не направи опит да се съпротивлява. Просто си седеше, докато колата трополеше, чудейки се къде я водят. „Едуина сигурно

много се е разтревожила“ — помисли си тя с въздишка. Обърна глава и погледна войника до себе си. Той улови погледа ѝ и леко ѝ се усмихна.

Окуражена от това, Джилиън се осмели да попита:

— Възможно ли е да изпратя съобщение на сестра ми, че съм добре?

Сержантът бавно поклати глава.

— Съжалявам, но не ми е позволено да предам съобщения от вас. Или от който и да било друг затворник — добави той, като се опита да смекчи отказа си.

Каретата най-после спря. Джилиън познаваше къщата и не можеше да си представи защо я водят тук. Сержантът слезе, после се обърна да ѝ помогне, подавайки ѝ ръка.

Тя пренебрегна оказаната ѝ вежливост. Събра всичката останала някъде дълбоко в нея сила, сигурна, че ще ѝ бъде необходима, за да посрещне онова, което я очакваше. Без съмнение щяха отново да я разпитват. „Е, добре! Няма да им кажа нищо.“

Джилиън изправи рамене, вирна брадичката си и така влезе в къщата на главнокомандващия английската армия.

Вътре беше значително по-хладно. Фоайето представляваше обширно помещение, покрито с бели и черни плочки, разположени шахматно. На известно разстояние една от друга бяха поставени малки масички от черешово дърво, върху всяка от които бе поставена изящна порцеланова статуетка. Към втория етаж водеше величествено широка, застлана с килим стълба.

По средата на фоайето Джилиън спря, забелязала отражението си в някакво огледало. Косата ѝ бе оплетена и разбъркана; разрошена и несресана, нейната обичайна лъскавина почти не личеше. Ръцете ѝ се спряха на корсажа. Макар да се виждаше само от кръста нагоре, Джилиън бе поразена от това колко изцапана и мръсна изглежда.

Тя се извърна и забеляза, че сержантът я наблюдава. Мъжът не направи опит да я сръчка да продължи нататък и се задоволи да изчака, докато Джилиън свърши с оглеждането си.

Видяното ѝ бе достатъчно. Тя го последва към отворената врата. Сержантът спря и ѝ направи знак да влезе.

Когато прекрачи прага на стаята, Джилиън видя Филип. Тя си пое дълбоко дъх, не искаше да покаже облекчението, което изпита.

Независимо че се бяха отчуждили, Джилиън инстинктивно разбра, че той е тук, за да ѝ помогне.

Филип беше седнал на един стол. Когато тя влезе, той стана.

Очите му я обходиха от горе до долу и Джилиън с мъка успя да задържи главата си изправена.

Брадичката му се изопна и Филип бе овладян от гняв, който се смени с гордост. Направи опит да се успокои, тъй като знаеше, че е по-добре да не показва чувствата си в присъствието на генерал Клинтън. Въпреки намерението си, Филип съзнаваше, че ако Кънингам беше в стаята, той щеше да го удуши, независимо от последствията.

Филип се овладя и посочи стола, току-що освободен от него. Джилиън поклати леко глава в знак на отказ. Лицето ѝ беше бледо и изпито, а отслабналото ѝ тяло ѝ придаваше крехък вид, от който сърцето на Филип се късаше. Тя приличаше на изгубено бездомно дете. Филип изпита желание да я прегърне и да ѝ каже колко е красива.

И може би щеше да го направи, ако Клинтън не се беше окашлял в този момент. Генералът седеше на стола до прозореца, същият, на който бе седял, когато Филип дойде при него предишния ден. Сега той беше облечен в пълна военна униформа.

Клинтън махна с ръка на Джилиън.

— Приближете се, мис Уинтроп. Не искам да крещя, за да ме чувате. — Почака малко, докато Джилиън направи няколко крачки напред и застана зад стола срещу него. Генералът не я покани да седне. — Създадохте на всички ни много главоболия с вашето непокорно държане.

Той не пропусна да забележи предизвикателния блясък в сивите ѝ очи. Клинтън се зачуди какво щеше да направи тя, ако поискаше сега от нея да положи клетвата за вярност, но той много добре знаеше, че тази възможност се предлагаше на всички пленници, преди да бъдат затворени. Ако беше сторила това, сега нямаше да е тук и да прекъсва работата му с нежеланото си присъствие.

— Мистър Мередит ме уведоми, че двамата скоро ще се ожените.

Очите на Джилиън се разшириха, но не отговори нищо, съобразявайки бързо, че Филип може би бе използвал този довод, за да я освободи. Генералът, изглежда, не очакваше да получи отговор, защото почти веднага продължи.

Не изговаряйки докрай думите, той започна да ѝ разяснява цената на нейната свобода.

— Ето защо изпратих за свещеника — каза в заключение генералът. — Веднага след церемонията ще сте свободна да си отидете под попечителството на съпруга ви.

— Не!

Понечи да си тръгне, но Филип стисна здраво ръката ѝ. За разлика от натиска, който той упражняваше върху нея, гласът му бе тих, почти незаинтересован.

— Скъпа Джилиън, вече обясних на сър Хенри, че сигурно ще предпочетеш да изчакаш баба ти да се върне от Халифакс. Но според него забавянето ще създаде проблеми.

— Какви проблеми? — Джилиън успя да се освободи от ръцете на Филип.

Генералът ѝ отговори с привидно мек глас:

— Проблемът е какво ще правим тогава с теб, скъпа. Арестували са те за сериозно провинение, за което един мъж би бил обесен. Все пак съгласен съм да взема предвид възрастта ти и факта, че баба ти е верен поданик на Негово величество. Но за мен е очевидно, че трябва да бъдеш поставена под опеката на някой, който ще е отговорен за действията ти. Какъв по-подходящ човек за това от съпруга?

Джилиън наведе очи.

— А ако откажа?

Генералът се облегна назад на стола си и въздъхна дълбоко.

— Тогава няма да имам друг избор, освен да те изпратя на някой от нашите затворнически кораби, но не мисля, че ще ти хареса. Условията там не са за дами. Страхувам се, че ще се чувстваш доста неудобно.

Джилиън неволно потрепери и погледна към Филип, надявайки се той да отрече казаното. Сигурно нямаше да постъпят така с една жена.

За момент очите им се срещнаха. По-лесно щеше да бъде да разчете изражението на сфинкс, мрачно си помисли тя.

— Това е глупаво, Джилиън — каза Филип, отделяйки очи от прекрасното ѝ лице. — Ще се оженим днес и край на тази история. — Генералът го погледна одобрително.

Тя внимателно се вгледа във Филип, чудейки се дали наистина иска да се ожени за нея, или се опитва да я спаси от затвора.

Филип се обърна към генерала.

— Ще ни позволите ли да поговорим малко насаме? — попита любезно той.

— Не виждам нужда от това — кратко отвърна сър Хенри. — Е, мис Уинтроп? — В гласа му се четеше нетърпение. Пръстите му забарабаниха по облегалката на стола.

Джалиън обърна глава и дълго се взира в генерал Клинтън, преди да проговори:

— Има нещо, което бих искала да се направи и тогава може да продължим нататък.

Каза това с такава тежест, че изненадата, изписала се по лицето на генерала, се смени с уважение. Той не я попита какво е желанието ѝ; знаеше много добре, че Джилиън ще му го каже.

— Един мъж умря в стаята, в която бях затворена. Бих искала тялото му да бъде погребано прилично и родителите му да бъдат уведомени.

Филип издаде звук, който би могъл да се възприеме като знак на нетърпение или предупреждение. Това не я интересуваше и Джилиън не го удостои с вниманието си.

Клинтън вдигна ръка и разтърка челото си, като че ли искаше да предотврати започващо главоболие.

— Затворници умират всеки ден... — започна той.

— Не и мои приятели — студено отвърна Джилиън. — Ако беше дошъл лекар, може би щеше да го спаси, но когато помолих за такъв, тази отрепка — пазачът, когото сте сметнали за подходящ да назначите, просто ме удари през лицето. — Главнокомандващият вдигна към нея присвитите си очи, но тя устоя на погледа му. — Нямаше прилична храна, която да му се даде — продължи Джилиън със същия леден тон, ясно показващ презрението ѝ. — Нито пък достатъчно вода, за да облекчим жаждата му. Кажете, генерале — попита тя, — опитвали ли сте се някога да намокрите нечие изгарящо от треска чело с полагащия ви се чай?

В стаята се възцари оглушителна тишина.

Филип се помъчи да запази спокойствие, но умът му трескаво работеше. Той погледна незабелязано към вратата. Часовият беше на

поста си. Дори и пушката му да не бе заредена, щикът беше на мястото си. Филип се обърна. „Прозорецът?“ Това бе някаква възможност.

Преди да успее да обмисли напълно този план за бягство, в случай че се наложеше, генералът заговори.

— Мис Уинтроп — най-после бавно каза той, като подбираше думите си, — ние не сме чудовища, за каквито искате да ни представите. Затворници умират. Това се случва. Нито една армия не може да храни и да се грижи за пленниците си, както би искала. Просто няма достатъчно провизии. Трябва да се направи избор между войниците, участващи в битката, и пленените на бойното поле.

Изтъкнатите от него факти не бяха оценени и той го забеляза.

— Името му е Робърт Клейтън — продължи Джилиън, като че ли генералът не бе казал нито дума. — Семейството му живее на три мили извън града на пътя, по който минава пощата.

Филип вече сериозно гледаше към прозореца. За щастие той беше отворен.

Клинтън въздъхна. Също като Хау преди него, той е неохота се възхищаваше на патриотите, които се бореха срещу едно толкова непреодолимо неравенство, но все пак успяваха да се издигнат над ужаса, обхванал страната им през последните години. Клинтън можеше да е предпазлив, но не бе глупав. Не се съмняваше, че тази жена е патриотка по душа. Оставаше му само да се надява, че пристрастията ѝ щяха да бъдат обуздани, щом се омъжеше за човек като Филип Мередит. Ами ако това не станеше? Генералът потърка брадичката си, после погледна Джилиън. „През последните две седмици не ѝ е било леко. Може би е научила урока си.“

Наблюдавайки Джилиън, Филип започваше да разбира по-добре. Този непобедим дух не беше пречупен, още по-малко сломен. Въпреки че бе несъмнено отпаднала и вероятно премаляла от глад, тя стоеше с гордо изправени рамене, а сивите ѝ очи бяха непоколебими и смели.

— Много добре — каза най-накрая Клинтън. — Тялото на мъжа ще бъде върнато на семейството му. Могат да го погребат както намерят за добре.

Джилиън бавно кимна.

Клинтън се обърна към сержанта, стоящ до вратата.

— Погрижи се да бъде изпълнено — кратко нареди той. После отново погледна към Джилиън. — Това ли е всичко, мис Уинтроп? —

попита генералът е изкривено от раздразнение лице.

Джалиън прехапа устни.

— Всъщност не.

Филип бавно отиде до прозореца. Скръстил ръце зад гърба си, той си даваше вид, че разглежда потъналите в зеленина градини. Мислеше си, че е достатъчно близко, за да грабне ръката на Джилиън и да я измъкне през прозореца, ако се наложеше. Часовият вероятно ще чака заповед. Като се има предвид предпазливият характер на Клинтън, той навярно щеше да помисли малко, преди да издаде някаква заповед. „Ще има достатъчно време“ — мислено заключи той. Мускулите му се свиха от силното желание да грабне Джилиън на ръце и да я понесе във отгук.

— В килията имаше един младеж, който бе любезен да раздели яденето си с мен — каза тя, — макар да бе недостатъчно и за него. Бих искала да мога да му пращам храна и да съм сигурна, че ще я получава, докато е там.

— Мис Уинтроп, свободна сте да изпратите храна на всеки затворник от Манхатън, ако пожелаете. А сега може ли да продължим?

Тя въздъхна, усетила пронизващия поглед на генерала. Той бе станал студен и неотстъпчив.

Въпреки това, Джилиън се колебаеше — не защото не искаше да се омъжи за Филип и не защото не го обичаше. Тя го желаше и вече бе разбрала това. Безкрайните дни и нощи, прекарани в затвора, ако не друго, поне й бяха осигурили достатъчно дълго време да мисли, достатъчно дълго време да прецени кое бе важно в живота ѝ и кое не. Идеята за свободата все още гореше у нея със същата сила; нищо не бе в състояние да я промени.

Джалиън трябваше да приеме и да признае дълбоката си и неизменна любов към Филип Мередит. Тя винаги ли щеше да остане така? Щеше ли да го обича все още, ако той наистина беше тори, за каквото някога го мислеше?

Предполагаше, че да, но в най-добрия случай отговорът подлежеше на съмнение. Истинският въпрос беше дали Филип действително искаше да се ожени за нея. Това тя не знаеше.

Непоколебимият поглед на Клинтън я накара ненадейно да почувства хлад въпреки топлия и влажен въздух, който се носеше на талази през отворения прозорец. Мъжът със сигурност се готвеше да я

затвори, ако не се съгласеше. Сбърченото ѝ чело се изглади и проясни. В края на краищата Филип бе адвокат, и то добър, по негова собствена преценка. Беше трудно да се получи развод, но не и невъзможно.

Джилиън бавно кимна в знак на съгласие.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

„Този ден — помисли си Джилиън с въздишка — никога няма да свърши.“ Следобедът беше превалил, а те все още бяха в къщата на генерала.

Церемонията приключи. Джилиън вече бе съпруга на Филип Мередит.

Седнала на един стол, тя потърка ръце. Те бяха чисти, както и лицето ѝ. След известни увещания войникът, който я пазеше, ѝ бе позволил да се измие. Въпреки че не беше толкова чиста, колкото би искала, Джилиън предположи, че поне външният ѝ вид е приличен. Вдигна глава и се огледа. Стаята изглеждаше препълнена с хора. Клинтън бе настоял младоженците, както и свещеникът и офицерите, изпълнили ролята на свидетели, да пият чай заедно с него. За ужас на Джилиън, Филип бе приел. Тя много добре знаеше, че генералът има предвид английската ранна вечеря с чай, която продължаваше безкрайно и можеше по-лесно да бъде сравнена с банкет, отколкото със следобедно събиране на чаша чай.

Един след друг започнаха да влизат прислужници, носещи подноси със студено месо и сирене, току-що изпечени кифли и мармалад и най-различни малки сладкиши. Те се въртяха наоколо и радостно обслужваха гостите, които се смееха и оживено разговаряха. Всички изгледаха в добро настроение и се забавляваха — с изключение на булката и младоженеца.

Джилиън се раздвижи. Гърбът започваше да я боли и тя със съжаление отчете, че вината за това е нейна. Беше прекарала миналата нощ в седнало положение, опряла гръб в твърдата дървена стена. Сега седеше изправена и скована, отказвайки да се облегне назад на стола и да покаже пред всички умората си и неудобството, което изпитваше.

Филип ѝ донесе чиния с храна.

— Хапни нещо — тихо настоя той. Въпреки че внимателно го прикриваше, Филип също като Джилиън нямаше търпение да си тръгне. Много добре съзнаваше, че Клинтън все още може да промени

решението си и да върне Джилиън в затвора. Щеше да се почувства спокоен чак когато тя напуснеше това гнездо на усойници. Сега генералът бе във весело настроение и Филип искаше то да остане такава.

Трогната от жеста му на загриженост, Джилиън взе чинията. За да му достави удоволствие, опита храната. Беше толкова гладна, че всичко ѝ се струваше безвкусно.

— Е, скъпа — каза сър Хенри, заставайки пред нея, — съжалявам, че семейството ти не можа да присъства на сватбата. Все пак надявам се, че нашето малко празненство тук в известна степен е компенсирало тази загуба.

Джилиън се подразни от бащинския му тон, но не отвърна нищо. Филип го направи вместо нея.

— Сигурен съм, че съпругата ми оценява всичко, което направихте за нея — любезно каза той. Генералът, изглежда, не забеляза присвитите му устни и мрачния му поглед, който беше в пълно противоречие с думите му.

Клинтън кимна и отново погледна към Джилиън.

— Току-що ме информираха, че тялото на приятеля ви — мистър Клейтън, мисля, че беше името му — е било върнато на родителите му.

Джилиън вдигна очи към доволното му лице. Изражението му бе такава, като че ли току-що ѝ бе връчил сватбен подарък.

— Благодаря ви — унило каза тя. „За какво му благодаря? — почуди се Джилиън. — За това, че е направил каквото е трябвало да се направи?“ Спомни си за Ейми и Кайли и очите ѝ се замъглиха. Джилиън обърна глава и мълчаливо помоли Филип да си тръгват.

Той леко се наведе напред, взе чинията от ръцете ѝ и я остави на близката маса. Обгърна нежно лакътя ѝ и внимателно я изправи.

Джилиън с достойнство оправи полата си и гордо вдигна глава, без да забележи възхитения поглед на Филип. Тя се държеше така царствено, като че ли бе облечена в коприна и носеше безброй бижута.

— Сигурен съм, че ще ни извините, сър Хенри — тихо каза Филип.

— Разбира се — потупа го той по рамото. — Несъмнено достатъчно дълго време стояхте тук и сигурно искате да останете насаме с булката.

„Не знаете колко сте прав“ — помисли си Филип. Забеляза премрежените очи на Джилиън и сърцето му се сви от болка. Тя никога не бе плакала пред него. Брадичката му се изопна, когато си тръгваха, споходени от добронамерени закачки и благопожелания. Излязла отново навън, Джилиън почувства огромно облекчение.

Филип мълчаливо ѝ помогна да се качи в каретата.

Небето бе чисто и блестящото на хоризонта залязващо слънце хвърляше върху малкото облаци пурпурни отблясъци.

Седнала до Филип, Джилиън се опита да се отпусне. Това не ѝ се удаде лесно. Беше толкова уморена, че не можеше да се освободи от напрежението. Не се стърпя и погледна лявата си ръка. На нея нямаше халка. Този факт не променяше нищо; тя бе омъжена. С какъв оптимизъм бе гледала на това — тъжно си помисли Джилиън. Хората се женеха и развеждаха. Изведнъж нещата започнаха да ѝ изглеждат не толкова оптимистични. Женитбата беше за цял живот. Как можа да предприеме тази стъпка с мисълта, че има и други възможности?

— Кой е Робърт Клейтън? — попита ненадейно Филип и я откъсна от мислите ѝ.

— Роб предаваше сведенията, събирани от нас — тихо отвърна Джилиън и почувства отново острата болка от загубата.

Филип съзнаваше, че ревността му е необоснована. Мъжът беше мъртъв. Все пак, който и да бе, той бе предизвикал застъпничеството на Джилиън.

— И той ти беше... добър приятел — изрече през зъби Филип.

— Най-добрият — предизвикателно му отвърна тя.

Той се обърна и я погледна. Защо му се струваше толкова красива? Беше я виждал облечена като за среща с краля; беше я виждал и облечена като слугиня в кръчмата. Но никога не бе изглеждала по-красива, както в този момент,

— Щастлив е бил, че е имал такава приятелка — най-накрая рече Филип и насочи погледа си напред.

— Трябва да се отбия при Едуина и да ѝ кажа, че съм добре — тихо промълви Джилиън след известно време.

— Да, имах намерение да го направим — отвърна съпругът ѝ също толкова тихо.

Малко по-късно те влязоха в кухнята през задната врата. Едуина скочи от стола, на който седеше, толкова бързо, че той отхвъркна назад

и падна с трясък на пода. Тя се спусна към сестра си и я прегърна толкова силно, че Джилиън почувства как дъхът ѝ спира.

— Така се тревожих. Благодаря на Господа, че си добре! — извика Едуина. Отдалечи я от себе си и внимателно я огледа, като че ли да се увери в истинността на собствените си думи. Уморена, малко поотслабнала, нуждаеща се от баня — но цяла-целеничка, доколкото виждаше. Тя се обърна към Филип. Той беше свалил шапката си и търпеливо чакаше до вратата.

— Благодаря ви, мистър Мередит. — Едуина протегна ръката си и я положи върху неговата. — Не само за това, че върнахте Джилиън жива и здрава, но и за усилията, които положихте да спасите съпруга ми. — Тя се усмихна несигурно. — Малко е само да ви благодаря.

Филип потупа ръката ѝ.

— Не мисля, че е малко, Едуина — засмя се той. — Надявам се, ще ми позволиш да те наричам така, като се има предвид, че сега съм член на семейството.

Кафявите ѝ очи се разшириха от изненада и изумление и тя въпросително погледна Джилиън.

— За какво говори?

Преди тя да успее да отговори, Клодия влезе в стаята. Като видя Джилиън, тя радостно извика и я сграбчи в прегръдките си. Няколко минути двете плакаха и се целуваха.

Когато Едуина прецени, че нещата се успокоиха достатъчно, за да бъде чути, повтори въпроса си.

— Днес се оженихме — обясни Джилиън. — Такова беше условието, за да ме освободят. Единственото условие — подчерта тя. Докато говореше, Джилиън изобщо не погледна съпруга си.

Едуина помисли малко и се усмихна предпазливо, не съвсем уверена в щастието на сестра си. Изражението на Джилиън далеч не бе лъчезарно, каквото би трябвало да се очаква от една булка. Е, това беше факт и само времето щеше да покаже как щяха да се развият нещата по-нататък.

Едуина погледна зет си.

— Заповядай, седни. Ще сложа да хапнем.

— Не, недей — каза Филип и се усмихна, за да смекчи отказа си. — Денят бе дълъг за Джилиън и сигурен съм, разбираш, че най-доброто нещо за нея сега е почивката.

След като напуснаха „Синия лебед“, Филип спря до къщата на семейство Уортън, за да опакова Джилиън дрехите, от които щеше да има нужда, докато Уилям ѝ изпрати останалите вещи. Тя настоя Кати да я придружи и той не се възпротиви.

Когато най-послед пристигнаха, вече се бе здрачило. Джилиън уморено последва съпруга си в новия си дом.

— Ще накарам Матю да стопли малко вода — каза Филип и се отправи към кухнята.

Кати го придружи. Джилиън постоя така, като се колебаеше какво да прави. Имаше чувството, че ще заспи, както стои права. Тръгна към кухнята неохотно, нежеланието ѝ се увеличаваше с всяка измината крачка. Искаше да си отиде вкъщи. Тази къща, в която живееше мъжът, за когото тя бе нежелана, не беше неин дом. Защо бе довел тази игра толкова далеч? — зачуди се Джилиън. Можеше просто да я отведе в къщата на баба ѝ и да я остави там. Мисълта, че скоро ще остане насаме с него, накара стомаха ѝ да се свие от страх. Последните им срещи не бяха много сърдечни.

Докато водата се топлеше, Кати се суетеше наоколо, отваряйки и затваряйки шкафове и чекмеджета. Имаше килер, но вътре не се намираха кой знае колко неща. Чувал с картофи, кошница с яйца, студена шунка и каче с масло. Върху една от лавиците бяха сложени две тенекиси с брашно и чай.

— Господи — измърмори Кати, — този мъж няма нищо в къщата си.

Стигнала до това заключение, тя продължи да приготвя каквото имаше подръка, Филип и прислужникът му излязоха от стаята и Джилиън седна уморено на масата.

Не след дълго Кати сложи пред нея димяща чиния с яйца, шунка и пържени картофи. Докато Джилиън се хранеше, Кати приготви още от същото. Нямахте представа какво ще иска за вечеря мистър Мередит, но се надяваше това да свърши работа.

Досега нито едно ядене не бе се струвало на Джилиън толкова хубаво и не ѝ се бе услаждало толкова много. Само след няколко минути тя бе изяла всичко в чинията си.

— Благодаря на Бога, че не беше овесена каша — измърмори Джилиън и преглътна последната хапка.

Кати наклони глава.

— Той няма такава.

Джалиън се засмя. Правеше го за пръв път от повече от две седмици и това я накара да се почувства добре.

Водата се беше стоплила и Матю и Филип занесоха кофите на горния етаж и ги изляха в чугунена вана.

Кати сложи чиниите и приборите в мивката.

— Ще ги измия по-късно. Мисля, че сега имаш нужда от баня. — Тя сбърчи носле и подуши въздуха, докато Джалиън се изправяше.

Джалиън не можеше да го отрече и само ѝ се усмихна уморено, когато излязоха от стаята.

Горе, в спалнята, Кати ѝ помогна да се съблече. Положи роклята на един стол и поклати глава. От нея вече нищо не ставаше. Кати помогна на Джалиън да влезе във ваната.

Отиде до куфара, който Матю бе поставил на раклата, и извади от него малка бутилка с благовонно масло, която бе опаковала заедно с дрехите на Джалиън. После се върна при ваната и изля значителна част от течността във водата за къпане.

Моментално в стаята се разнесе леко ухание на розови листа.

— М-м-м... — изстена Джалиън от удоволствие, когато Кати започна да трие гърба ѝ.

Като свърши, тя ѝ подаде кесията, за да измие останалата част от тялото си. После повдигна няколко кичура от косата ѝ и потрепери при вида ѝ. Беше толкова оплетена, че Кати се отчая, че някога ще може да я срещне. Насапуниса я и я изми. Този процес бе повторен два пъти, преди окончателно да се появи очакваният златист блясък. Погледна надолу и се намръщи, като видя колко е отслабнала Джалиън. Когато беше с дрехи, не ѝ личеше толкова, но сега Кати ясно виждаше очертаващите се по голото ѝ тяло ребра и силно изпъкналата тазова кост.

Метна хавлиената кърпа настрани и започна да реше косата ѝ.

— Трябва да се срамуват от себе си — измърмори Кати. — Да затворят жена на такова място и да се отнасят с нея като с обикновен престъпник.

Джалиън се усмихна.

— Да не би да ставаш бунтовничка? — Тя много добре знаеше, че Кати няма отношение към войната.

— Може би — отвърна тя, разчесвайки вече изсъхналата ѝ коса. Погледна надолу. Очите на Джилиън бяха затворени, а гърдите ѝ равномерно се повдигаха и спускаха в съня.

Кати въздъхна, като се чудеше дали да буди господарката си. Със сигурност не можеше да я остави във ваната цялата нощ.

Точно в този момент вратата се отвори и в стаята влезе Филип.

Кати инстинктивно застана пред ваната, за да прикрие Джилиън.

Филип ѝ кимна.

— Свободна си.

— Аз... — Тя усети, че силно се изчерви. Бяха женени, разбира се. Все пак Кати не беше напълно сигурна, че това дава право на мъжа да гледа жената гола във ваната.

— Казах, че си свободна — повтори по-високо Филип. — Тази нощ можеш да спиш в гостната в края на коридора. С изключение на стаята на Матю, останалите стаи за прислугата не са подготвени.

Кати кимна със съмнение. „Стаите за прислугата, как ли пък не!“ С изключение на шофьора, друга прислуга не се виждаше. Всъщност в тази къща нищо не беше в изобилие. Като че ли мистър Мередит минаваше отгук само за да прекара вечерта.

Филип изчака Кати да излезе от стаята. Съблече се до кръста и с лекота вдигна Джилиън от ваната. Постави я на леглото и нежно попи капките вода от кадифената ѝ кожа.

Тя се бе разбудила, но не напълно. Докато я завие с чаршафа, тя отново потъна в сън. Филип съблече и останалите си дрехи, внимателно легна до нея и я взе в обятията си.

Джилиън въздъхна доволно и се сгуши. Филип мислеше просто да я държи така, близо до сърцето си. Близостта ѝ обаче незабавно повлия на решението му и той изстена.

Филип притисна устни в меката ѝ коса и сетивата му се изпълниха със сладникавия мирис на рози.

Неспособен да се въздържи, той потърси с устни розовото ѝ ухо, оставяйки с дъха си топла следа, и нежно ухапа съблазнителната мека плът.

Джилиън леко изскимтя и го прегърна. Закръглените ѝ гърди изгаряха тялото му и Филип я притисна по-здраво със силните си ръце. Когато я целуна, тя разтвори устни и закачливо ухапа върха на езика му, който се опитваше да проникне вътре в сладката негa на устата ѝ.

— О, Джилиън! — дрезгаво изстена той.

Филип нежно я притисна към възглавниците и започна да целува нежното ѝ тяло, забавяйки се повече върху гърдите ѝ, докато Джилиън не извика от надигащото се в нея напрежение. Когато устните му достигнаха до корема ѝ, желанието ѝ бе станало също толкова изгарящо, колкото и неговото. Тя диво се замята, забила пръсти в стегнатите мускули на гърба му.

Джилиън тъкмо си мислеше, че повече не може да издържи обхваналата я възбуда, и почувства тялото му да прониква в нейното.

Тя изстена от удоволствие и се понесе върху вълни от истинска наслада, копнеейки този миг да продължи вечно.

Когато всичко свърши и страстите се уталожиха, Джилиън беше толкова уморена, че дори не можа да отвори очите си и с благодарност потъна в бездните на съня.

* * *

На другата сутрин Филип се събуди от ярките блеснали лъчи на слънцето, които влизаха през прозореца и падаха върху лицето му.

Обърна глава и погледна жена си. Джилиън беше седнала и бе обгърнала коленете си с ръце. Въпреки че беше издърпала чаршафа и бе покрила с него гърдите си, той се бе отметнал настрани и откриваше част от гърба и ханша ѝ.

Сивите ѝ очи го гледаха сериозно.

— Отдавна ли си будна? — тихо попита Филип.

— От известно време — отвърна тя също така приглушено. — Размишлявах.

— Както винаги, добро занимание — отбеляза той, като едва се сдържаше да не я докосне.

Джилиън го погледна смутено. Изобщо не бе убедена, че миналата нощ не е била сън. Последното нещо, което си спомняше ясно, бе, че се намираше във ваната и Кати се суетеше около нея. Не си спомняше кога е излязла от ваната и си е легнала. Но си спомняше, че Филип я люби. Не знаеше само дали това бе станало в действителност, или бе сънувала.

— За какво мислеше? — подсети я Филип.

— Знам, че не искаше да се ожениш за мен — започна тя. — Пръстите й нервно придърпаха чаршафа, покриващ коленете й. — Знам, че го направи само за да ме освободиш. — Джилиън си пое дълбоко дъх и го погледна отново. — Но ти си адвокат. Сигурна съм, че знаеш начин да... да анулираш брака ни. Мога да отида в Халифакс и да остана там, докато войната свърши. Никога няма да ме намерят там.

Филип стана, облече халата си и тръгна към скрина. Взе каната, оставена отгоре, и наля вода в легена до него. Потопи ръце в хладната течност и наплиска лицето си.

— Наистина си мислила много, откакто си се събудила — каза той и се протегна да вземе кърпата. Избърса лицето и ръцете си и я хвърли на стола.

— Струва ми се, това е най-доброто решение. — Джилиън продължаваше да си играе с чаршафа.

— Все още не разбираш, нали? — тихо прошепна той.

Тя обърна очи към него. Филип се взира в нея толкова дълго, че Джилиън почувства да я побиват тръпки на страх.

Той отиде до леглото и седна.

— Влюбих се в теб още първия миг, щом те видях. Като че ли цял живот бях чакал да дойдеш при мен. Не знаех коя си, нито как изглеждаш. После изведнъж ти се появи. И макар отначало да не бях сигурен, сърцето ми подсказа.

Очите й се напълниха със сълзи и долната й устна затрепера.

— Но ти каза...

Филип сложи пръст на устните й.

— И двамата наговорихме доста неща, които не мислим. Хайде да си обещаем повече никога да не го правим.

Тя обгърна врата му и когато Филип докосна бузата й с устни, той усети солта в сълзите й.

— Обещавам — разтреперано промълви Джилиън. — Толкова те обичам.

Филип се отдръпна леко, за да я погледне.

— Кажи го пак — развълнувано прошепна той.

Тя се усмихна и макар сълзите й да продължаваха да се ронят, вече не бяха израз на мъка, а на преливащата в нея радост.

— Обещавам да ти го повтарям всеки ден до края на живота си.

Филип я притисна в обятията си с всичка сила.

След известно време той се отдръпна, учуден от лекия ѝ смях. Тя вдигна глава и го погледна.

— Спомних си нощта, когато ми каза, че смяташ да ме направиш твоя.

— Е — засмя се Филип, — удържах на думата си, нали?

— Наистина го направи — съгласи се Джилиън и целуна върха на носа му.

Той я гледа известно време, преди да проговори отново.

— Как се казваше пазачът, който те удари? — небрежно попита Филип и се усмихна, за да прикрие мрачните си мисли.

Но това не можа да я заблуди.

— Не знам — непринудено отвърна тя и се засмя така, че сърцето му се обърна. — А и той не ме удари толкова силно. Мисля, че си получи заслуженото, дори повече, отколкото заслужаваше.

Филип беше сигурен в това, но ръцете го сърбяха да извие врата му.

Джилиън наклони глава.

— Ти се ядоса също и за Роб — каза тя с онази искреност, която винаги го бе изненадвала. — А не трябваше.

— Не се ядосах — бързо възрази той, после въздъхна. — Срамувам се да призная, че ревнувах.

— И това не биваше да правиш — тихо промълви Джилиън и докосна бузата му. Беше удивена от чувствата си към този мъж. Ненадейно усети, че започва да се изчервява. — Трябва да ти призная, че веднъж ти също ме накара да ревнувам, макар в онзи момент да не бих го признала.

Филип беше повече от учуден. Откакто срещна Джилиън, дори не бе поглеждал друга жена.

Джилиън облиза устните си.

— Онази нощ ти каза на Дилия, че има коса като злато.

— Дилия! — възкликна той намръщен. — Коя, по дяволите, е Дилия?

Смехът на Джилиън му заприлича на песента на вятъра.

Филип свали халата си и небрежно го хвърли на пода. После протегна ръце към нея.

— А сега, мисис Мередит — дрезгаво рече той, — надявам се, че времето за разговори свърши.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Из дневника на Джилиън:

5 август 1779 година

Англичаните са разтревожени от нарастването на броя на укрепленията при Уест Пойнт, която е най-силната ни отбранителна позиция в долината на река Хъдсън. През реката бе прехвърлена масивна желязна верига, свързваща Уест Пойнт с Конститушън Айлънд. Английските кораби не успяха да преминат през огромната бариера. Носят се слухове, че командването на този тъй важен гарнизон ще бъде възложено на един от най-способните и опитни военни: генерал Бенедикт Арнолд.

Денят беше неприятно горещ и влажен. В лятната утрин Джилиън усещаше жълтата си копринена рокля като кожено наметало. Тя търпеливо седеше пред тоалетната масичка, докато Кати вдигаше косата ѝ на кок, но когато младата жена донесе бялото боне, Джилиън махна с ръка.

— Не, не — каза тя и се изправи. — Не си спомням миналата година да е било толкова топло. — Хвърли поглед навън. Никакъв вятър не поклащаше листата на дърветата. Въпреки че небето бе ясно, макар и потънало в мараня, Джилиън се почуди дали не се задава буря. Всичко наоколо бе застинало така, като че ли в този момент природата бе затаила дъх, преди да освободи скритите сили на някой ураган. — Може би ще вали — предположи тя и се дръпна от прозореца.

Кати леко се засмя, докато прибираше нежеланото боне в гардероба.

— Ако е така, надявам се, че Уилям е намерил време да поправи покрива. В единия ъгъл на стаята ми тече и положението става все по-лошо.

Джалиън изглеждаше изненадана. Кати не бе споменавала досега този проблем.

— Каза ли му за това?

— О, да — бързо отвърна тя. — Но не знам дали го е направил.

— Е — въздъхна Джалиън, — предполагам, че трябва да отида до къщата през един от следващите два дни и да се уверя, че всичко е в ред, преди баба да се е върнала. Наистина чакам с нетърпение да я видя отново. — Тя се отправя към вратата.

— Девет месеца са доста време — кимна Кати и се усмихна. — Но хубаво е, че сестра ѝ се е оправила напълно. — Поколеба се, после попита: — Съобщи ли ѝ, че си се омъжила?

Джалиън бавно поклати глава.

— Не. Знам, че трябваше да го направя — бързо добави тя, — но просто ми се стори, че е твърде важно нещо, за да бъде съобщено в писмо. А когато разбрах, че се връща, реших, че е по-добре да изчакам и да ѝ кажа лично.

Джалиън излезе от стаята и слезе долу.

Когато влезе в трапезарията, тя се намръщи, както винаги. В нея имаше маса с осем стола и това бе почти всичко. Вратите, водещи към танцувалната зала, бяха затворени. Там нямаше изобщо нищо.

Голяма част от времето си Джалиън посвещаваше на новото обзавеждане на къщата. То вървеше отчайващо бавно. В миналото всеки кораб, който спираше в пристанището, пращеше от чуждестранни стоки. Сега се налагаше да се чака с месеци наред или нещата да се правят по поръчка.

Филип вече седеше на масата и закусваше. Джалиън се наведе напред и леко го целуна по бузата, като вътрешно се усмихна при мисълта за прекараната интимна нощ.

Тя седна и усмивката изчезна от лицето ѝ.

— Очаквах бюфетът да е пристигнал досега — каза Джалиън, взе чашата си и отпи от горещата течност. Той не отговори и тя се почувства леко раздразнена. — Не разбирам защо не си поръчал тези неща по-рано.

Филип сви рамене.

— Мислех, че войната ще свърши след година или две. Не очаквах да продължи толкова дълго. — Той се усмихна и стисна ръката ѝ. — После срещнах теб и...

Джилиън направи гримаса.

— Какво щеше да стане, ако се бяхме оженили по-рано? — попита тя. — Да не би да си очаквал да дойда да живея в къща без мебели?

При тези думи Филип я погледна малко засрамено. Това негово изражение винаги разтапяше сърцето ѝ.

— Е, любов моя — каза той и поднесе ръката ѝ към устните си, — ако си спомняш, първоначално беше решено да се оженим чак след година. Помислих си, че имам достатъчно време и наистина се заех с мебелирането. Тази стая... — Филип направи неопределено движение с ръка, като че ли да ѝ обърне внимание на факта, че в нея имаше маса и столове. — След това... — Гласът му заглъхна и се изгуби.

Джилиън въздъхна. Макар да разбираше, че Филип, поради естеството на дейността си, смяташе за необходимо да държи колкото се може по-малко слуги наоколо, тя бе изненадана да установи колко недостатъчен е персоналът в къщата. В действителност имаше само един прислужник. Матю беше едновременно камериер, иконом, шофьор и понякога готвач.

Филип привърши със закуската и тръгна за кантората си, като преди това продължително я целуна. Междувременно настроението на Джилиън се бе подобрило. „Баба със сигурност е била права, когато каза, че женитбата е средство за справяне със скуката“ — помисли си тя на излизане от трапезарията. Вече не ходеше в „Синия лебед“, освен да види Едуина и Клодия, но през последните седмици бе толкова заета, че не ѝ оставаше време и за това.

В кухнята Джилиън накратко обсъди менюто за деня с новата готвачка, казваше се Маргарет Сийлз и не работеше нищо друго. Маргарет бе вдовица, чийто мъж беше убит при Дартмут, и трябваше да издържа три деца. Тя също бе патриотка. Джилиън се беше уверила в това, преди да я наеме.

Когато свърши с нея, тя излезе в коридора и видя Матю да идва насреща ѝ.

— Една дама иска да ви види, мисис Мередит — усмихна се той. Радваше се, че господарят му си беше избрал съпруга, която умее да върти къщната работа. Матю нямаше нищо против своите задължения, с изключение на готвенето и миенето на чинии.

— Благодаря. — Джилиън ускори крачка. Знаеше, че Матю е поканил гостенката ѝ в библиотеката, която беше единствената стая в момента, обзаведена както трябва. Беше сигурна, че Едуина е дошла да я види и се надяваше да е довела със себе си и децата. Не можеше да бъде Алис. Макар последното писмо от баба ѝ да сочеше, че тя вече е на път за вкъщи, Джилиън не я очакваше по-рано от седмица.

Когато влезе в библиотеката, очите ѝ се разшириха от изненада.

— Клодия!

Другата жена скочи от стола, на който беше седнала. Отправи нервен поглед към вратата.

— Мъжът ти вкъщи ли е?

Малко учудена от въпроса, Джилиън поклати глава.

— Не.

Клодия видимо се отпусна.

— Може ли да говорим насаме? — Джилиън я погледна озадачено и тя допълни: — Имам предвид някъде, където никой няма да ни чуе.

Джилиън изведнъж осъзна, че Клодия не знае за Филип и в крайчетата на устните ѝ затрептя лека усмивка, която тя се опита да прикрие. Прекоси стаята и тихо затвори вратата.

— Сигурна съм, че няма да ни безпокоят — увери я Джилиън и се запъти към канапето. — Ела. Седни до мен. А сега — рече тя, когато Клодия се настани — ми разкажи за какво става въпрос.

Клодия облиза устните си.

— Дойдох да се сбогуваме. Заминавам. С Франц. Вчера се оженихме. — Изпита чувство на вина и ѝ стана неловко, че не бе казала на Джилиън за връзката си с него. Всъщност съвсем наскоро беше съобщила и на Едуина и Том и бе щастлива да получи благословията им.

Джилиън примигна.

— Хесенския наемник? — Знаеше, че Клодия харесва красивия немски лейтенант, но не можеше да си я представи като негова жена.

— Той ще дезертира — призна Клодия с тих глас и силно стисна треперещите си ръце. Беше изплашена до смърт и мислите ѝ бяха разпокъсани. Бе открила щастието, което смяташе, че никога няма да намери, и нямаше да понесе загубата му.

— О, Клодия! — Джилиън прегърна приятелката си. След Едуина и баба й, Клодия беше най-скъпата жена на сърцето й. — Толкова се радвам. Желая ти всичкото щастие. — Джилиън внимателно я погледна. Въпреки горещината навън, тя изглеждаше премръзнала в копринената си рокля. Джилиън се почуди как бе възможно това в ден като този. Рядко красивото лице на Клодия бе озарено от сияние, което го правеше да изглежда екзотично.

Джалиън се намръщи, когато осъзна смисъла на думите й.

— Какво смятате да правите? — тихо попита тя. — Франц говори отлично английски, но акцентът му се усеща — изтъкна Джилиън. — Ако го познаят... Тя поклати глава. — О, боже, списъкът е безкраен — англичани, хесенски наемници, тори. Всички те представляват опасност за вас.

Клодия бавно кимна.

— И двамата съзнаваме риска. Има само едно сигурно място. — Тя се засмя леко. — Ако може да бъде наречено така. — Клодия погледна Джилиън. — Франц ще трябва да се присъедини към американците. Няма да е първият хесенски наемник, който го прави.

Джалиън разбра, че това е мъдро решение. Прехапа устни.

— Само ако можете да стигнете там невредими — тихо каза тя повече на себе си, отколкото на Клодия.

С всеки изминат ден ставаше все по-опасно да се напуска градът. Патрулите бяха увеличени. Ако хванеха пътници без пропуск, те биваха хвърляни в затвора без всякакви въпроси. Изведнъж Джилиън се оживи. Имаше един човек, който можеше да осигури безопасност на Франц и Клодия, а така също и да гарантира за Франц. Джилиън беше сигурна, че Филип ще го направи, след като се запознае с Франц и се увери в добрите му намерения.

— Къде е сега Франц? — попита тя Клодия.

— Чака в стаята ми. Вече сме се приготвили, но решихме, че е по-добре да тръгнем, когато се стъмни.

Джалиън хвана тънката ръка на Клодия и каза:

— Искam двамата да дойдете тук довечера. Вземете нещата си с вас. — Замълча при вида на слисаното й изражение. — Моля те — прошепна Джилиън и стисна ръката на Клодия. — Довери ми се.

— А съпругът ти?

Тя се засмя.

— Клодия, ти ми каза, че има нещо измамно във Филип. Е, беше права. Той е толкова тори, колкото съм и аз. — Джилиън стана. — Ще накарам Матю да те откара до „Синия лебед“ и да ви доведе двамата обратно тук. Много малко са англичаните, които не познават каретата на Филип Мередит и кочияша му. Със сигурност няма да ви спрат. После, когато се стъмни, Филип ще ви отведе в лагера на американците.

Клодия се изправи, малко замаяна. По гърба ѝ пробягна ледената тръпка на съмнението. Тя вярваше на Джилиън. Но Филип Мередит? Ами ако я е заблудил и се е представил пред нея за такъв, какъвто не е?

Джилиън забеляза и разпозна по лицето на Клодия борещите се в нея чувства.

— Спомняш ли си, когато отидох в Елизабеттаун да видя генерал Вашингтон?

Клодия кимна. Всъщност Джилиън не бе казала много за пътуването — само, че се е срещнала с генерала и той ѝ е направил силно впечатление.

— Е, някой беше отишъл там и бе занесъл съобщението преди мен. В действителност той беше в кабинета на генерала, когато пристигнах.

Устните на Клодия се разтвориха.

— Мистър Мередит? — Мина известно време, докато тя осъзнае новината. Изглеждаше объркана. — Но тогава защо развалихте годежа?

Джилиън се изчерви.

— Е, това няма нищо общо с политиката. — Тя хвана ръката на Клодия. — Ела. Ще повикам Матю.

* * *

Малко по-късно Клодия пристигна обратно в „Синия лебед“. Тя влезе в стаята си, съзнавайки, че каретата чака отвън.

Макар че и двамата искаха да тръгнат час по-скоро, времето беше неподходящо. Франц искаше да се увери преди това, че наоколо е спокойно, за да спечелят по-голяма преднина.

Бяха подготвили всичко, доколкото бе възможно при дадените обстоятелства.

Джилиън бе предложила помощта си и ако планът успееше, щеше да е повече от добре дошло.

В противен случай бяха загубени.

Задъхано, което не беше свойствено за нея, Клодия разказа на Франц за разговора си с Джилиън.

Той мълча известно време, докато обмисляше възможностите.

— Имаш ли й доверие? — най-накрая попита Франц.

— Живота си залагам — отвърна Клодия, без да се поколебае. — Но съпругът й...

— Не всички сме такива, каквито изглеждаме — припомни й той с усмивка.

— О, Франц! — Тя го прегърна и той усети забързаните удари на сърцето й до гърдите си. — Просто не съм сигурна. — В гласа й прозвуча ридание.

— Любов моя — Франц нежно погали гърба й, за да я успокои, — мислиш ли, че една жена може да живее с един мъж и да не знае какъв е в действителност?

Клодия вдигна поглед към него и той й се усмихна. Отдръпна я от себе си и се взря в дълбините на очите й.

— Не е за вярване, нали?

Тя въздъхна отчаяно. Никога не бе познавала по-доверчив мъж. Франц беше като дете. Пет години. Ето колко време бе продължило. Пет години! Имаше ли наистина значение кой беше за и кой против? Къде можеха да се скрият? Къде можеха да живеят спокойно?

— Ако не се получи — бавно каза тя, — ще може ли да живеем в Хановър?

Франц я стисна по-здраво и рече сурово:

— Всичко ще е наред. И ние ще живеем тук, в Америка.

Клодия се отпусна.

— Докато ме обичаш, нищо друго не е от значение.

— О, какъв живот ще имаме само! — Той я повдигна от земята. — И нашите деца ще се радват на постигнатото. — Обгърнал е ръце талията й, Франц отпусна тялото й, което се плъзна по неговото и краката й отново докоснаха пода.

— Нашите деца... — Зелените очи на Клодия се замъглиха при тази мисъл.

Той се засмя доволно.

— И нашите внуци. Не бива да ги забравяме.

Целувката му сложи край на разговора. Клодия и без това нямаше желание да продължат обсъждането.

* * *

Когато се върнаха отново в къщата на Мередит, небето се бе покрило с черни облаци. Клодия и Франц едва успяха да влязат вътре, преди да завали проливен дъжд.

— Ако продължава така — каза Джилиън, като погледна лошото време навън, — тази нощ няма да ходите никъде.

— Вали или не, ние не можем да отлагаме заминаването си — твърдо рече Франц. — До сутринта отсъствието ми ще бъде забелязано.

Джалиън кимна и тръгна към стълбите.

— Ще кажа на Кати да ви приготви стая за всеки случай. — Тя ги поведе нагоре. — Ще ядем след около час. Дотогава Филип ще се е върнал.

— Говори ли вече е него? — попита Клодия с безпокойство.

— Не — отвърна Джилиън. Забеляза разтревоженото изражение на Клодия и обгърна с ръка слабите ѝ рамене. — Не се вълнувай. Всичко ще бъде наред.

Джалиън слезе долу и лицето ѝ светна, като видя Филип да подава шапката си на Матю.

— Мислех, че ще изпреваря дъжда — каза ѝ той и се наведе напред, за да го целуне тя, — но не успях.

Матю помогна на Филип да свали самото си, цъкайки с език при вида на подгизналите рамене и ръкави. После погледна ризата му.

— Суха е — увери го Филип. — Не успя да се намокри. Мистър Бисъл беше в кантората ми днес и бе така любезен да ме докара вкъщи. — Обгърна с ръка талията на Джилиън и те влязоха в библиотеката. — Е, мисис Мередит, какво прави цял ден?

Тя му се усмихна, мислейки си колко много го обича.

— Ами поръчах друг плат за завесите в гостната. Зеленият беше прекалено тъмен. Избрах нов килим за библиотеката, тъй като персийският е твърде ярък... и имаме гости. — Филип я погледна изненадано и Джилиън побърза да му обясни. Изненадата му се замени от съмнение и тя постави ръката си върху неговата. — О, Филип, трябва да им помогнеш.

— Колко добре познаваш този мъж? — предпазливо попита той.

Джилиън долови нотката на недоверие в гласа му.

— Скъпи, ако не беше Франц, Том може би щеше да умре. Той се грижеше Том да получава допълнително храна и дрехи. Убедена съм, че Клодия никога нямаше да се омъжи за него, ако не вярваше в искреността му.

Филип погледна красивото лице на жена си и се усмихна печално, знаейки, че нищо не може да ѝ откаже.

— Много добре — каза той. — Ще говоря с него.

Тя излезе забързано от стаята и Филип поклати глава. „Сега — помисли си той с въздишка — ни остава само да се надяваме, че този хесенски наемник наистина е искрен.“

Матю влезе, носейки със себе си друго сако, и помогна на Филип да го облече.

Няколко минути по-късно Джилиън се върна, последвана от Клодия и Франц.

Като влезе в стаята, Клодия спря и погледна мъжа, когото винаги бе смятала за тори. Нищо във външния му вид не я накара да промени мнението си. Той носеше сако от тъмносива тафта, украсено със сребърни ширити. Светлосива сатенена жилетка скриваше отчасти бялата му ленена риза. Прилепнали бричове от син сатен, бели копринени чорапи и черни кожени обувки със сребърни катарамии допълваха облеклото му. Беше красив, Клодия не можеше да отрече и никога не го бе правила.

Въпреки това сърцето ѝ се сви. Положително преценката на Джилиън бе замъглена от любовта ѝ. Мъжът изглеждаше така, като че ли бе уважаван посетител в двореца на крал Джордж.

— Спомняш ли си Клодия? — попита Джилиън Филип, за да разсее настъпилата неловка тишина. Той кимна и тя добави: — А това е Франц Хайдеман.

Филип отново кимна. Никой от двамата мъже не направи опит да се здрависа с другия.

— Мога ли да ви предложа нещо за пиене, мистър Хайдеман? — попита Филип и се запъти към гарафата на масата.

— Франц, моля. Да, бих изпил чаша коняк, ако имате.

Филип напълни две чаши. Джилиън и Клодия наведоха глави. Двете жени седнаха една до друга на канапето. Франц и Филип останаха прави.

— Надявам се, че сте пристигнали, преди да завали — рече Филип и постави отново запушалката на гарафата.

— Тъкмо започваше, когато пристигнахме — отвърна Франц. — Трябва да призная, че дъждът е добре дошъл. Вероятно времето ще се захлади, щом отмине бурята.

— Лятото беше прекалено горещо — съгласи се Филип, като внимателно погледна изпод вежди госта си. Мъжът имаше вид на преуспяващ търговец. Не носеше сако. Богато украсена жилетка с перлени копчета покриваше батистената му риза. Сатенените му бричове бяха пристегнати от външната страна на коляното с черна кадифена панделка.

Джлиън и Клодия се размениха тревожни погледи, озадачени от разговора на мъжете си. Защо заобикаляха въпроса?

Филип не искаше да рискува. Нямахше намерение да изпрати в лагера на американците шпионин, представящ се за дезертър. Разбира се, не можеше да бъде напълно сигурен. Все пак той вярваше на интуицията си и на способността си да преценява хората.

— Отдавна ли сте в Ню Йорк? — попита Филип и подаде на Франц чашата с неговото питие.

— Достатъчно дълго, за да разбера, че искам да остана тук.

— Ако англичаните спечелят, това ще се окаже трудно — отбеляза Филип и пресуши чашата си.

Франц бе отпил съвсем малко от коняка си и сега остави чашата на близката маса. Започваше да се чуди дали Клодия не бе права да се съмнява във Филип Мередит.

— Ако те спечелят, ще бъде невъзможно — каза най-накрая той. — Но не мисля, че това ще се случи. Англичаните пренебрегнаха глупаво всички предоставени им възможности да се сложи край на войната. Бях тук, когато генерал Хау разгроми и изгони американците

от Манхатън. Точно тогава те можеха да бъдат победени и бунтът да бъде смазан. Никога не съм смятал англичаните за страхливци, ето защо оценявам техните действия като глупави. — Франц забеляза спокойния поглед на домакина, отправен към него, и се отпусна. Един истински лоялист нямаше да отмени предизвикателството.

Филип леко се усмихна.

— Бих искал да съм толкова сигурен в това, колкото сте и вие. Има реална възможност американците да загубят тази война.

Франц се приближи и заговори убедено:

— Америка не може да загуби тази война, не сега, не когато френската армия е на нейна страна. Англичаните го знаят. И както подозирам — не от скоро.

Навън вятърът се усили, дъждът валеше като из ведро.

Филип скръсти ръце зад гърба си и отиде до прозореца, гледайки замислено влошаващото се време.

— Искаш да дезертираш? — най-последно попита той, без да се обръща.

— Да — просто отвърна Франц.

Филип бавно се завъртя и го погледна открито.

— Защо?

Франц се усмихна на откровения въпрос. Не му трябваше много време, за да отговори; направи го с лекота и убеденост:

— Защото когато всичко свърши, в тази страна човек ще може да бъде такъв, какъвто пожелае. Целите, които си е поставил, ще зависят единствено от уменията му и неговата решимост.

При тези думи на съпруга си Клодия седна по-изправено. Очите ѝ бяха влажни, но върху устните ѝ се бе появила лека усмивка.

Филип също се усмихна и се приближи към Франц.

— Прав си в едно нещо. Америка не може да загуби. Не и когато хора като теб идват да се бият на наша страна.

Франц стисна здраво подадената му ръка.

— Надявам се в бъдеще не само да се бия на ваша страна, но и да стана истински американец.

Матю се появи на вратата, като изчака дискретно Джилиън да го забележи; после съобщи, че вечерята е сервирана.

Джилиън стана и поведе останалите към трапезарията.

Както Джилиън бе предположила в началото на деня, бурята, разразила се над Манхатън, беше силна. До полунощ тя вече бе стихнала. Все още валеше, но дъждът падаше равномерно и монотонно, изгубил първоначалната си ярост.

Малко преди един часа Филип реши, че е време да тръгват. Докато Франц се преобличаше в по-подходящи за пътуването дрехи, Филип внимателно наблюдаваше продълговатото лице на Клодия. Някога бе смятал, че красотата ѝ е студена, като на картина или статуя; сега разбираше колко е грешал.

Филип знаеше, че онова, което ще каже, няма да е много уместно, но имаше чувството, че ако не го направи, ще съжалява, затова се обърна към Клодия:

— Може би ще е по-разумно да останеш тук. Винаги ще можеш...

Той замълча. Клодия рязко вдигна глава и го погледна изненадано, като че ли ѝ бе предложил да полети.

— Изключено е — отвърна тя и се усмихна, за да смекчи неволно резкия си тон. — В края на краищата Моли Питчър последва съпруга си в боя и дори стреля с оръдието, когато той бе ранен. Щом тя е могла да го направи, значи ще мога и аз.

Филип не можа да измисли какво да ѝ отговори и изобщо не се и опита.

Докато Джилиън и Клодия търсеха думи за сбогуване, Матю стегна на вързопи малкото багаж, който имаха Франц и Клодия, и го метна на конете.

— Време е — каза най-после Филип. Облечен в кожени дрехи, покрил с наметало широките си рамене, той се запъти към вратата.

Клодия и Джилиън се прегърнаха разплакани.

— Пиши ми — прошепна Джилиън, когато най-сетне се откъснаха една от друга.

Клодия не можа да каже нищо, но успя да кимне и се отправи забързано навън.

Джилиън застана на прозореца и ги наблюдава, докато се скриха от погледа ѝ, молейки се за тяхната безопасност. Чудеше се дали някога отново ще види Клодия.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Из дневника на Джилиън:

30 юни 1781 година

За първи път, откакто войната започна, се чувствам отчаяна. След унищожителната ни победа при Чарлстън миналата година англичаните, изглежда, здраво са се укрепили на юг, по-точно в Каролина. Надеждите ми се увеличиха, когато младият маркиз Дьо Лафайет се върна от Франция, за да поведе нашите съюзници срещу англичаните; засега нещата не са напреднали много. Краят, изглежда, не се вижда.

Топла, приветлива светлина струеше от прозорците на къщата на семейство Мередит. Вътре бяха събрани всички важни личности. Дамите бяха ослепителни, господата — без перуки.

През последните две години Джилиън бе открила, че талантът ѝ да устройва забавления бе не по-малък от този на англичаните и тя го използваше чудесно. Сега Джилиън бе считана за Домакинята на Ню Йорк. Никой не отказваше покана за нейните галабанкети, освен ако задълженията му не го спираха.

Тази съботна вечер не беше изключение.

Танцувалната зала блестеше под кристалните полилеи е многоцветни восъчни свещи. Свиреше музика, лееше се вино и масите бяха отрупани е всевъзможни деликатеси. Въпреки че сега домакинският персонал наброяваше седем души, Джилиън винаги наемаше за тези случаи допълнително хора. Прислужници в ливреи бързаха напред-назад и изпълняваха желанията на гостите.

Джилиън довършваше тоалета си в будоара, свързан със спалнята. Кати вече не беше при нея. Бе се омъжила за Едуард.

Съпругът ѝ, верен на думата си, беше открил собствен магазин на Хановър Скуеър.

Заместничката на Кати бе млада жена на име Лайза Хобз. Като всички слуги в къщата на Мередит, тя беше бунтовничка по душа, макар на думи да бе лоялистка.

Въпреки че не беше виждала Клодия от онази лятна нощ преди две години, когато двамата е Франц бяха заминали за Ню Джърси, Джилиън от време на време получаваше писма от нея. Досега тя не бе отговорила на нито едно, тъй като Клодия непрекъснато се местеше. Където и да отидеше Франц с армията, тя го следваше. Но това вероятно скоро щеше да се промени. В последното известие, което Джилиън получи от нея, Клодия съобщаваше, че е бременна.

— Ах, толкова си красива, скъпа.

Седнала в удобен мек стол, Алис Уортън кимна одобрително, гледайки внучката си. Тази вечер Джилиън беше облечена в разкошна рокля от кехлибарен сатен със сребриста фуста. Изящният тоалет бе украсен с черни кадифени панделки. Златистите ѝ коси бяха изкусно подредени във висок кок, а една дълга буйна къдрица се спускаше съблазнително върху рамото ѝ.

„Колко права бях!“ — мислеше си Алис, извънредно доволна от себе си. Джилиън най-после се бе вразумила. Женитбата ѝ я бе откъснала от нейната бунтовническа дейност и сега тя бе образцова съпруга и домакиня, както ѝ любяща майка на десетмесечен син на име Адам. Въпреки че Алис беше повече от изненадана да научи при завръщането си от Халифакс, че Филип и Джилиън са се оженили, когато разбра за арестуването на Джилиън и условията, при които е била освободена, тя напълно одобри мъдрото решение на генерал Клинтън.

Всичко се бе наредило добре. Джилиън най-сетне се бе успокоила и това беше най-важното.

Алис все още живееше в къщата си на Бъркли Стрийт, макар че присъстваше на много от тържествата на Джилиън и понякога оставаше да пренощува, когато те продължаваха до късно.

Джилиън се дръпна от огледалото и се усмихна.

— Да слезем ли долу? — попита тя. — Бих искала Едуина и Томас да можеха да дойдат с теб — добави Джилиън и хвана ръката на баба си.

Алис стисна тънката ръка, която държеше нейната.

— Знаеш, че идват винаги когато могат. — Погледна към Лайза, която подреждаше тоалетната масичка на Джилиън, и каза шепнешком: — Но ти съзнаваш, скъпа, че те не се чувстват съвсем добре в компанията на твоите гости. — Алис въздъхна. — Вината не е на Едуина, разбира се. Тя трябва да се съобразява с... предпочитанията на мъжа си.

— Сигурно си права, бабо. — Предполагаше, че някой ден ще трябва да каже истината на Алис. Засега обаче това бе немислимо.

Докато слизаха по стълбите, Джилиън се усмихна доволно, оглеждайки се наоколо. Обстановката в къщата съвсем не приличаше на онази, в която бе прекарала сватбената си нощ. Дамаска, брокат, кадифе и красиво изработени мебели сега украсяваха всяка стая. Масите блестяха от кристални съдове, лъскави сребърни прибори, фин лен и дантела. В библиотеката празните преди лавици бяха пълни с книги в кожени подвързии, а средата на стаята се красеше от великолепна маса за билиард.

Те влязоха в танцувалната зала и Алис веднага се запъти да поздрави някои приятели. Джилиън остана за малко така, оглеждайки гостите си. Дори генерал Хенри Клинтън беше тук. Тя видя Филип да говори с полковник Харкрофт и тръгна към тях.

Докато се придвижваше напред, Джилиън непрекъснато се спираше и усмихнато поздравяваше. Но дори и тя се затрудни, когато на пътя ѝ се изпречи доста нисичкият бригаден генерал. Само допреди година той служеше в американската армия и беше доверен и ценен приятел на Джордж Вашингтон. В последно време този мъж плякосваше крайбрежието на Ню Ингленд с жестокост, която тревожеше дори англичаните.

Джилиън нямаше как да го отмине.

— Мисис Мередит...

Като се подпираше на бастун с украсена със скъпоценни камъни дръжка, той се приближи, куцайки, и се поклони.

Тя бегло му кимна. Нямаше нужда да се безпокои, че хладният ѝ поздрав ще бъде изтълкуван зле. Почти всички, включително и англичаните, се отнасяха към този човек с ледена сдържаност. Според Джилиън той напълно го заслужаваше.

— Генерал Арнолд — студено произнесе тя и продължи нататък. Бенедикт Арнолд, назначен за командир на укрепленията в Уест Пойнт, се беше опитал веднага да ги предаде на англичаните. Той се бе провалил, но неговият съучастник, майор Андре, беше хванат и обесен.

Джалиън искрено желаше съдбата на Арнолд да бъде същата. Само едно нещо ѝ бе утеха, ако можеше да се нарече така. Въпреки че английските офицери не го отбягваха, те се отнасяха към него хладно, което се забелязваше от всички. Докато един дезертър можеше да бъде посрещнат с отворени обятия, един предател беше съвсем друго нещо. Човек, който изменяше на страната си, особено във време на война, просто не беше достоен за доверие.

За първи път Джалиън бе на едно мнение с англичаните.

Тя стигна до Филип точно в момента, когато той казваше на Харкрофт:

— Чувам тревожни слухове, че Вашингтон се кани да нападне Ню Йорк.

Полковник Харкрофт кимна сериозно.

— Известно ми е.

Джалиън пъкна ръката си в ръката на Филип и погледна полковника е широко отворените си умоляващи очи.

— Вие няма да позволите това да се случи, нали?

— Той никога няма да превземе отново града, мисис Мередит — побърза да я увери полковникът. — Моля ви, не се тревожете.

— Откъде може да бъдете сигурен? — тихо попита тя.

Той се усмихна благосклонно.

— Генерал Клинтън вече е изпратил за подкрепления от Каролина и Делъуеър. След като пристигнат, нашата позиция тук ще бъде неуязвима.

Филип се усмихна одобрително, макар полковник Харкрофт да не предполагаше, че той мисли за съвсем друго.

Джалиън знаеше причината. По нареждане на Вашингтон Филип бе започнал да разпространява слуха за атаката срещу Ню Йорк и планът действаше отлично. Скоро половината английски войски щяха да бъдат в Манхатън. Но Вашингтон нямаше никакво намерение да идва тук. Заедно с французите той беше на път за Вирджиния, където щеше да се присъедини към Лафайет. Джалиън отново насочи

вниманието си към полковник Харкрофт, който очевидно все още се опитваше да я успокои.

— През последните четири години ние усилвахме и увеличавахме броя на нашите укрепления за случаи точно като този. Вашингтон го знае. — Полковникът искрено се разсмя и смушка Филип с лакът, като че ли бе казал някоя шега. — Той със сигурност прекарва достатъчно време да ни наблюдава от другия бряг на реката с далекогледа си. Само лошото му зрение ще е виновно, ако не разбере какво правим.

— Ние също имаме далекоглед, полковник — мрачно отбеляза Филип. — И не е трудно да забележим, че лагерът им се разраства с всеки изминат ден.

Джилиън успя да си придаде загрижен вид. Това също беше част от плана. Всички нови постройки всъщност бяха само фасада.

Полковник Харкрофт отпи от чашата си с мадейра. Изобщо не изглеждаше обезпокоен.

— Повярвай ми, Филип, ако те излязат достатъчно глупави и се опитат да пресекат реката, ще хвъркнат във въздуха още във водата. Всичките ни кораби са в бойна готовност.

Джилиън леко докосна ръката на Харкрофт.

— Това е много успокоително, полковник.

Джилиън почувства лек натиск върху ръката си и се обърна към съпруга си, който я покани да танцуват.

* * *

Празненството продължи до два часа след полунощ. Джилиън едва се сдържа да не се прозине, когато последните гости най-сетне си тръгнаха. Алис се бе върнала къщи часове преди това.

След като входната врата се затвори, Джилиън въздъхна облекчено и с благодарност последва Филип нагоре по стълбите. Както всяка вечер, независимо колко беше часът, те отидоха първо в детската стая. Увериха се, че синът им спи непробудно и се оттеглиха в спалнята си.

Лайза беше оставила една запалена свещ на големия сребърен свещник върху скрина.

— Има дни, в които съм убеден, че си направила всичко възможно, за да изглеждаш красива — прошепна Филип, докато Джилиън затваряше вратата. — После идва някоя такава вечер и разбирам, че съм грешил.

Силните му ръце я обгърнаха и тя се усмихна.

Целувката му я накара да потръпне от удоволствие. Джилиън все още не бе свикнала с ласките му. Всеки път те бяха различни и пробуждаха у нея вълнения, които с времето по-скоро се засилваха, отколкото отслабваха.

— С всеки изминат ден те обичам все повече — прошепна задъхано Джилиън, когато той я пусна. „И това е самата истина — щастливо си помисли тя. — Едуина беше права. И баба бе права.“ Как е могла изобщо да се съмнява? — запита се Джилиън, като замислено поклати глава, чудейки се на глупостта си.

Тя се съблече на мъждукащата светлина и си сложи прозрачни копринена нощница, която повече откриваше, отколкото скриваше тялото ѝ.

Филип беше свалил сакото и ризата си, но все още беше по панталони.

— Джилиън — каза той и взе ръката ѝ, — моля те, седни. Искам да говоря с теб.

Като забеляза сериозното му изражение, внезапно появило се на лицето му, ледени тръпки побиха Джилиън и тя потреперя, сядайки на края на леглото.

Филип стоеше и гледаше как светлината от свещта хвърляше игриви отблясъци върху косите ѝ. Беше казала, че с всеки изминат ден го обича все повече и повече. Същото, дори с по-голяма сила, се отнасяше и за него. Обичаше тази жена повече от самия живот, повече от собствения си син. Ако нещо ѝ се случеше, това щеше да го съсипе.

— Тук вече не мога да бъда полезен — тихо обясни той. — Ще се върна в Уилямсбърг.

Джилиън почувства облекчение и се отпусна.

— Разбира се — бързо се съгласи тя. — Само ми кажи кога трябва да тръгнем и аз ще се приготвя.

Филип облиза устните си и вдигна ръка да разтърка врата си. Знаеше, че няма да е лесно и се застави да бъде силен.

— Джилиън, ти не разбираш. Искам двамата с Адам да останете тук, в Ню Йорк. Може да живеете в тази къща или да отидете при баба ти.

Джалиън скочи с искрящи очи.

— Няма да направя нито едното, нито другото!

— Моля? — Силата на гнева ѝ свари Филип неподготвен. Само преди малко тя беше отстъпчива и спокойна. Сега очите ѝ бяха стоманено студени, устните ѝ — изопнати и бе наклонила брадичката си по познат за него начин.

— И двамата с Адам ще дойдем с теб в Уилямсбърг — твърдо заяви тя.

— Изключено е — отвърна той със същата твърдост. — Нищо подобно няма да правиш.

Джалиън повдигна вежди и скръсти ръце на гърдите си, станали по-закръглени след раждането.

— Не мисля, че можеш да ме спреш — заяви тя. — Ако не ни вземеш със себе си, ще намеря начин да те последвам.

Джалиън не повиши глас при последните си думи. На Филип му се искаше да го бе сторила. Можеше да се справи с жени, които говореха надутото, с ярост или дори плачеха. Джилиън ставаше невъзможна, когато изпаднаше в едно от своите настроения на тиха упоритост. В такива случаи той винаги се чувстваше беззащитен.

Филип стисна зъби.

— За бога, трябва да го направиш — тихо каза той. Прокара ръка през косата си, пое дъх и реши да се позове на здравия разум. — Чуй ме, Джилиън. Сигурно ще има битка. Струва ми се, че Вирджиния ще се окаже в най-горещата точка.

— Домът ти е в Уилямсбърг. Майка ти е там.

— А кой може да каже, че битката няма да бъде в Уилямсбърг? — извика той. Стомахът му се сви от обзелата го паника. Филип направи усилие да смекчи гласа си. — Скъпа, знам как се чувстваш...

— Съмнявам се — прекъсна го тя със същия тон, който го подлудяваше.

— Разсъждавай разумно. — Отново беше обхванат от гняв. — Твърде опасно е. Ако не те интересува собствената ти безопасност, помисли поне за детето ни.

Джилиън го гледаше с присвити очи; „Не е добър знак“ — мислено отбеляза Филип с тревога.

— Когато се връщаш вкъщи, жена ти и синът ти ще бъдат с теб. — Тя вирна брадичката си. — Ако се наложи, ще отида пеша до Уилямсбърг.

Филип поклати глава, разбрал, че е загубил. Въздъхна дълбоко. Можеше да спори часове наред без никакъв резултат. Джилиън нямаше да отстъпи.

— Не мога да повярвам, че това означава толкова много за теб.

Лицето на Джилиън се смекчи.

— Ти означаваш много за мен. — Обгърна врата му с ръце. — О, Филип, ще умра, ако нещо се случи с теб. Няма да понеса да съм далеч от теб. — Усмихна му се с очи, пълни със сълзи. Той я беше прегърнал толкова силно, че тя не можеше да си поеме дъх, но въпреки всичко продължаваше да се притиска в него, като че ли искаше телата им да се слепят в едно. — Моля те, каквото и да ни очаква, нека да го посрещнем заедно. — Тя яростно се вкопчи в него. — Обещай ми. Кажи, че обещаваши! — настоя, когато той не отговори веднага.

— Обещавам — най-сетне прошепна Филип и вътре в себе си се закле да спазва това обещание.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Из дневника на Джилиън:

2 август 1781 година

Мъчно ми е да напиша тези думи, но победата все още е далеч. По-голямата част от Ню Ингленд, заедно с Мериленд, Делъуеър, Пенсилвания и Ню Джърси, остава в ръцете на американците. Сега англичаните владеят Каролина, Ню Йорк и значителна част от Мейн. Вирджиния, изглежда, е ключът. Ако изгубим този наш най-богат и най-голям независим щат, всичко е загубено.

Джилиън се събуди от приятното чуруликане на птиците, протегна се и се обърна да прегърне съпруга си. Ръцете ѝ докоснаха само гладките чаршафи.

Тя се поизправи и отметна разрошената си коса от лицето, разочарована, че Филип не е тук да я целуне за добро утро, както правеше винаги. Сви коленете си, обгърна ги с ръце и остана така, наслаждавайки се на щастието си.

Беше смятала, че ще тъгува при преместването си във Вирджиния. Целия си живот бе прекарала в Ню Йорк. Но се бе заблуждавала. Обичаше Уилямсбърг, плантацията и се бе привързала много към новото си семейство. Майката на Филип я бе посрещнала с отворени обятия и беше очарована от внука си. Адам дори си имаше свой личен прислужник, но в плантациите слугите бяха значително повече от всички останали.

За изненада на Джилиън, Лайза се бе съгласила да я придружи в новия ѝ дом. Тя бе не по-малко учудена, когато Матю отказа и предпочете да остане в Манхатън. Въпреки че договорът му изтичаше чак след два месеца, Филип благосклонно го бе освободил и му бе дал отлично препоръчително писмо.

Най-после Джилиън спусна дългите си крака на пода и стана. Изтича до прозореца, надявайки се да зърне Филип.

Топлото слънце бе обгърнало земята с мека блестяща мараня. Въздухът бе застинал и се чуваше само монотонното бръмчене на пчелите. Джилиън виждаше работниците в полето, но от Филип нямаше и следа.

Това, че Филип бе станал по-рано от нея, не я разтревожи много. Той често го правеше. Ръководенето на тютюнева плантация изискваше постоянно внимание, особено през лятото. Плевелите трябваше да се изкореняват веднага щом се появят, гъсениците старателно се отстраняваха с ръка, а очите непрекъснато наблюдаваха хоризонта и за най-незначителната опасност от задаваща се лятна буря, тъй като само за минути посевите можеха да бъдат унищожени от градушката. А Джилиън беше разбрала, че тютюнът не е обикновено растение. Стойността му бе такава, че в действителност понякога биваше използван като средство за размяна. Почти всички приемаха тютюн вместо монети.

Джилиън повика Лайза и след като облече лека памучна рокля, изпъстрена с весели виолетови цветя, слезе долу. Бе изненадана да научи, че Филип вече е излязъл.

Джилиън се усмихна на жената, седнала на масата в трапезарията.

— Добро утро, Изабел. — Тя целуна леко хладната суха буза на свекърва си.

Изабел Мередит отвърна на поздрави и махна на слугите да донесат закуската на Джилиън. Бе дребна хубава жена; на петдесет и четири години беше все още стройна, с изящни ръце и крака. Джилиън си помисли, че Изабел прилича малко на куклата, която баща ѝ ѝ бе изпратил преди години.

— Къде е Филип? — попита тя, отпивайки от горещото кафе, което един прислужник току-що бе налял в чашата ѝ.

Изабел се намръщи и бавно заговори:

— Получихме сведения, че английски кораби са акостирали при Йорк Таун. Предполагам, че е отишъл да провери дали е истина.

Джилиън почувства, че пребледнява. Последните няколко седмици бяха преминали спокойно и тя се бе надявала това да продължи безкрайно. В действителност след битката при Монмут през

юни 1778 година беше настъпило относително затишие; на моменти изглеждаше наистина, че и двете страни бездействат.

Сега се започваше отново. Джелиън остави чашата си и въздъхна.

* * *

Филип, заедно с Лафайет и няколко адютанта, стоеше на носа, гледащ към Йорк Таун, и проучваше положението. Той търпеливо изслуша един от рибарите, които бяха забелязали англичаните. Мъжът беше толкова развълнуван, че дърдореше, без да спира.

— Аз ги видях пръв — извика той, като дръпна Филип за ръкава. — Цялата проклета английска флота е там.

Филип погледна към събралата се войска.

— Не мисля, че има повече от осем хиляди войници на тези кораби. — Искаше думите му да прозвучат успокоително, но не постигна желанието ефект.

— Господи — простена рибарят, — в града има само триста войници. Ще ни затрият.

Филип проследи с поглед отдалечаващия се мъж. В Йорк Таун вече нямаше войска. Заедно с голяма част от населението войниците бяха избягали в Уилямсбърг. Филип беше минал покрай тях по пътя за насам.

Той отиде до края на скалата и погледна надолу. Около шестдесет къщи бяха разпръснати покрай реката. Други двеста и петдесет се намираха на самия нос. Повечето от тях сега бяха празни. Лафайет застана до Филип. Маркизът беше толкова въодушевен, че едва се сдържаше.

— Графът е затворил себе си и хората си в бутилка — радостно заяви той. — Не могат да избягат.

Докато говореше, той се разхождаше неспокойно. Маркизът рядко се задържаше на едно място. От него се излъчваше енергия, бликаха чувства, които понякога напомняха на Филип детинска радост. Но той беше само на двадесет и три. След близо шест години война Филип чувстваше всички на своите двадесет и осем години.

— Признавам, че не мога да разбера хода му — най-последно отвърна Филип.

— Ах! Негова светлост е прекалено самоуверен. Те всички са. — Маркизът заби тънкия си пръст в гърдите му. — Казвам ви, Мередит, тази битка ще сложи край на войната.

Този изблик на жизнерадост накара Филип да се усмихне. Маркизът беше от онези редки личности, които се отнасят към мъжете и жените еднакво. И което бе по-важно — влиятелната Мария Антоанета го намираще очарователен: до такава степен, че младият маркиз беше предизвикал у нея интерес към американската кауза. А онова, което интересуваше Мария Антоанета, в края на краищата интересуваше и цяла Франция. Въпреки факта, че Англия и Франция не бяха много добри приятели, Филип признаваше, че маркизът бе проявил голяма изобретателност, за да доведе на помощ френските съюзници.

Все пак Филип се отнасяше с предпазливост към идеята, че предстоящата битка ще сложи край на войната. В зависимост от това дали в сметката влизаха и хесенските наемници, осемте хиляди души на Корнуол представляваха някъде от една четвърт до една трета от вражеските сили. Това означаваше, че остават още много войници, които да продължат тази безкрайна война.

Филип отново погледна надолу и поклати глава. Не можеше да повярва, че Корнуол е постъпил толкова глупаво. Графът се беше разположил на тясна ивица земя, заобиколена от двете страни с широки реки, а зад гърба му се намираще океанът. Оттатък реката, в Глостър, английският полковник Тарлтън осигуряваше някакво подобие на подкрепа. Но ако се наложеше Корнуол да получи помощ, това можеше да стане само по море. В случай че храната и боеприпасите му свършеха, положението му щеше да стане много сериозно.

— Е, не можем да направим нищо, докато Негово превъзходителство не пристигне с Рошамбо — заключи маркизът и се качи на коня си. — Но когато това стане, ще дадем на англичаните урок, който никога няма да забравят.

Филип освободи поводите на коня си от храста, за който го бе завързал. Дотогава можеха да минат седмици, загрижено си помисли той. Ами ако Корнуол реши да действа, преди Вашингтон да стигне

Уилямсбърг? Ще бъдат пометени за кратко време. Вашингтон и Рошамбо ще намерят само останки, когато влязат в града.

* * *

Същия ден по-късно Филип насочи коня си по пътя, който водеше към семейната плантация. Гледката винаги го успокояваше. Беше роден тук. И дълбоко в сърцето си се надяваше тук и да умре. Родителите му го бяха изпратили да учи в Англия, радвайки се на факта, че синът им ще стане адвокат. Беше отишъл, за да им достави удоволствие.

Вътре в себе си обаче Филип носеше кръвта на баща си; той беше плантатор, фермер и обичаше земята. Тук бяха неговите корени. Тук искаше да отгледа децата си.

Тук щеше и да остане.

Конят пристъпваше бавно. Филип не направи опит да го пришпори. Животното бе изминало четиринайсетте мили до Йорк Таун с бърз ход и се бе върнало обратно малко по-бавно.

Джилиън стоеше на пътеката пред къщата. Филип бе сигурен, че тя го чака отдавна и му стана мъчно, че я бе накарал да се безпокои.

Джилиън действително бе останала там повече от час. Беше прекарала сутринта със сина си, притиснала топлото му пухкаво телце до своето, опитвайки се да се убеди, че това е един обикновен ден. Но вътре в себе си знаеше, че не е така.

Филип слезе от коня и подаде поводите на един слуга, после се запъти към жена си. В очите ѝ се четеше безпокойство, което караше сърцето му да се свива. Той протегна ръце и я прегърна.

— Нищо тревожно няма засега — успокой я.

— Войниците ще се върнат ли в Йорк Таун? — Знаеше, че той ще отиде с тях, ако тръгнат.

— Не. Не можем да направим нищо, докато генерал Вашингтон не пристигне.

Обгърнал раменете ѝ с ръка, Филип я поведе към къщата.

* * *

Августовските дни преминаваха в непоносима жегата. Джилиън се опитваше да се занимава с нещо. Като много други жени в града, тя печеше хляб и готвеше, опитвайки се да нахрани непрекъснато пристигащите мъже, които увеличаваха населението всеки ден.

Джилиън беше удивена и същевременно изпълнена с гордост, виждайки малки групи да пристигат непрекъснато от Мериленд и всички части на Вирджиния, когато в околността се разнесе вестта за надвисналата английска заплаха.

Като всички други семейства наоколо, Изабел приветстваше новодошлите в дома ѝ и двете с Джилиън прекарваха по-голямата част от времето си в готвене, старейки се да нахранят мъжете добре.

Дните станаха еднообразни. Щом се зазореше, Джилиън ставаше, за да помага в кухнята.

* * *

— Господи — възкликна тя, когато дойде септември, — чудя се колко ли хляба съм изпекла през последните седмици!

Изабел са засмя и избърса ръцете си в престилката.

— Доста, бих казала. Добре че поне времето се захлади.

— Цяло щастие е — съгласи се Джилиън. Седна на масата, сложи купата в скута си и започна да чупи зеления боб, който Изабел току-що бе измила.

Двете жени се сепнаха, когато няколко минути по-късно Филип се втурна в кухнята с новината, че френската флота под командването на граф Дьо Грас се е установила в Чесапийк. С френския адмирал бяха дошли повече от три хиляди моряци.

— Корнуол не ще може да избяга — продължи той въодушевено. Наля си чаша с мляко и я изпи, после продължи: — Позицията на Дьо Грас му отрязва пътя назад, а ако очаква подкрепления от Ню Йорк, те няма да успеят да пробият френската блокада. Той е в капан!

Джилиън остави купата на масата, стана и прегърна съпруга си, не по-малко въодушевена от новината. Най-сетне тя се отдръпна.

— Но кога ще пристигне Вашингтон? — попита Джилиън, знаейки, че нищо не може да се направи до пристигането на американската армия.

— Много скоро — увери я Филип. Грабна парче току-що изпечен кейк и забързано излезе от стаята, нетърпелив да разкаже на всички за последното събитие.

* * *

Въпреки уверенията на Филип, Вашингтон пристигна със своите войници — облечени, както винаги, зле — чак на 14 септември. Следваше ги граф Дьо Рошамбо, командващ френската армия.

Целият град излезе да ги посрещне.

Джилиън беше много впечатлена от френските войници. Никога преди не бе виждала отблизо техните съюзници. Свикнала с окаения външен вид на американците, тя бе поразена от великолепието на французите. Техните жилетки и гамаша бяха снежнобели. Куртките им също бяха бели, но реверите и яките представляваха изобилие от ярки цветове. Всеки полк си имаше свой цвят, който беше тъмночервен, жълт, син или зелен. Сержантите бяха закичили в шапките си бели пера; гренадирите — червени; пехотинците — зелени.

Четири дни след като Вашингтон и Рошамбо се срещнаха с Дьо Грас на борда на неговия огромен трипалубен флагмански кораб „Вил дьо Пари“, Филип получи съобщение, че главнокомандващият иска да го види. Той се приготви да тръгне веднага и да се срещне с Вашингтон, който беше отседнал, заедно с Лафайет, в къщата на една виеща се покрай реката плантация.

Когато пристигна, Филип бе въведен веднага в гостната.

— Радвам се да те видя отново, приятелю — рече топло Вашингтон. — Искам да те поздравя за добре свършената работа. И — добави той с блеснали очи — да те повиша в чин капитан. — Генералът махна с ръка, когато Филип тихо му благодари. — Ти го заслужаваш. Съзнавам колко ни помогна през тези трудни години. Благодарение на хора като теб Клинтън повярва, че ще нападнем Ню Йорк. Така спечелихме необходимото ни време, а Дьо Грас успя да разположи корабите си.

— Тогава сигурно скоро ще нападнем Корнуол? — попита Филип.

Вашингтон бавно кимна.

— Трябва да стане скоро. Дьо Грас иска да се върне на Антилските острови до средата на ноември.

Филип се намръщи.

— Това означава, че той трябва да тръгне до средата на октомври.

— Да. Макар да ни загатна, че може да ни даде още една или две седмици отсрочка.

Филип беше разтревожен. Те се нуждаеха страшно много от корабите на Дьо Грас не само за да попречат на Корнуол да избяга, но и да са сигурни, че никакви подкрепления не могат да стигнат до него по море.

— Не е възможно работата му да е толкова належаща, че да не може да остане, ако се наложи.

Вашингтон въздъхна, но рече меко:

— Френският адмирал си има своите задължения, флотата му трябва да придружи важен конвой от Антилските острови обратно до Франция.

Малко по-късно Филип напусна къщата и се качи на коня си. Пътищата бяха задръстени от войници. Жребецът под него бе обхванат от нервна възбуда поради необичайното раздвижване. Филип потупа врата на животното и успя да го успокои с няколко мили думи.

Докато яздеше към къщи, му дойде наум, че Корнуол сигурно е научил досега, че скоро ще бъде нападнат. Вероятно знаеше и че противникът му е доста по-многочислен. Очевидно графът се надяваше на обещаните от Клинтън подкрепления.

Филип се почуди дали щяха да дойдат навреме.

* * *

Беше 28 септември. Джилиън наблюдаваше съпруга си, докато той обличаше униформата си, и имаше чувството, че вътрешностите ѝ се преобръщат. Най-после всичко бе готово за нападението. Американската армия беше нараснала от девет хиляди души на тридесет и една хиляди, след като френските войници и моряци се бяха присъединили към нея. Въпреки че се бе борила за каузата повече от пет години и все още пламенно вярваше в нейните цели и идеали,

Джалиън не можеше да си представи Филип, изложен на стрелбата от оръдията и пушките. Ако имаше някакъв начин да предложи собственото си тяло, то тя би го сторила с радост.

— Не отивай.

Тихата молба беше изречена, преди Джалиън да го осъзнае.

Филип спря и дълго се взира в нея, което я накара да се хвърли в обятията му.

— Достатъчно направи — извика тя приглушено, притиснала лице в широките му гърди.

Той не отговори веднага, а просто продължи да я държи в прегръдките си. Тялото ѝ не можеше да спре да трепери. Тресеше се така, че чак зъбите ѝ тракаха.

Облекчаващите сълзи не идваха. Джалиън бе обгърната от страх и ужас, които я смразяваха. Почувства ръката на Филип да гали косата ѝ утешително, но това не я успокои.

Най-накрая той нежно я отдръпна от себе си. Хвана раменете ѝ и се взря в сивите ѝ очи, които толкова дълго време го бяха държали в плен.

— Знаеш, че трябва да отида — изрече тихо.

Джалиън наистина го знаеше. Подозираше също, че предстоящата битка при Йорк Таун щеше да бъде едно последно усилие. И двете страни бяха уморени. Войната, която трябваше да бъде решена с една или две схватки, продължаваше шеста година. В нея бяха въввлечени три страни, а Испания и Холандия се готвеха да се присъединят. Много смели мъже се бяха били и бяха загинали.

— Не... — простена Джалиън. — Не и този път. — Очите ѝ се напълниха със сълзи, които покапаха. В този момент тя бе съгласна да се върне в Англия, ако Филип я помоли.

— Този път повече от всякога — противопостави се той. — Този път трябва и ще спечелим! Сега имаме повече хора от когато и да било. Рошамбо е тук с войниците си. Както и Лафайет. Не може да не успеем.

Сълзите тихо закапаха от очите ѝ, без да може да ги спре. Дълбоко в себе си Джалиън знаеше, че щеше да го презира, ако беше решил да се скрие, докато всичко свърши. Това не намали страха ѝ, че може да бъде убит. Разкъсвана между онова, което знаеше, че е

правилно, и онова, което егоистично желаше сърцето ѝ, тя покри лицето си с ръце и се разплака на глас.

Внезапно Филип я пусна.

— Би ли искала да остана вкъщи? — тихо попита той. — Давам ти възможност ти да решиш.

Джалиън свали ръцете си от лицето и се вторачи в него изненадана. По изражението му разбра, че говори истината. Можеше да го задържи, да го запази. Познаваше го достатъчно добре, за да знае, че ще удържи на думата си.

Измина доста време. Бебето се разплака и скоро бе утешено от една прислужничка, която го вдигна на ръце и го залюля. След малко къщата отново притихна.

Джалиън се обърна, неспособна да разсъждава, усещайки погледа му върху себе си.

Филип ще бъде в безопасност тук. Тя също. Както и синът им.

И как щяха да живеят? Свободно или под господството на една далечна страна със закони, провокирани от хора, които никога не са били по тези земи и не познават истинската свобода?

Най-после Джалиън се обърна.

— Върви — просто каза тя.

Върху слабото му лице се изписа усмивка.

— Обичам те, Джалиън. Винаги ще те обичам.

Той тръгна и тя си помисли, че би желала думите му да ѝ бяха донесли по-голямо спокойствие. Джалиън не направи опит да го изпрати; нямаше сили. Знаеше, че ако го съпроводи навън, дори до пътеката отпред, ще се предаде.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Из дневника на Джилиън:

1 октомври 1781 година

Повече от двадесет и четири часа слушам залповете на оръдията; особено силно се чуват през нощта. Ниско на хоризонта се виждат червени облаци от взривяващите се снаряди. Въпреки нейната невероятна красота, гледката смразява. Бомбардирането не е спряло, откакто започна обсадата. Хората на Корнуол са четири пъти по-малко. Подкрепленията на Клинтън не се виждат никакви. Човек може само да се чуди защо графът излага хората си на такъв риск.

Зората завари ясното октомврийско небе почерняло от пушек. Оръдията бяха замлъкнали за известно време.

Филип бавно се изправи в окопа, в който бе прекарал нощта. Същото стори и дългунестият войник от Мериленд до него. Казваше се Джон Прескът и беше едва на деветнадесет години.

— Какво, по дяволите?... — измърмори Джон, вперил невярващ поглед в онова, което се разкриваше пред очите му. — Как мислиш, какво означава това? — попита той Филип, който също се оглеждаше изненадан.

— Проклет да съм, ако знам — отвърна Филип. Покатери се навън от окопа и подаде ръка на другаря си да му помогне да стори същото.

Двамата мъже стояха и гледаха окопите на англичаните пред тях. Те бяха празни. Всички до един!

— Защо, мислиш, са се оттеглили? — попита Джон.

Филип сви рамене. Независимо от причината, той мислеше, че това е лош ход.

— Очакват корабите на Клинтън да им доведат подкрепления в най-скоро време — каза най-после Филип. — Вероятно Корнуол иска да прегрупира хората си, преди да пристигнат. Изненадан съм, че още ги няма.

Джон изсумтя.

— Дьо Грас сигурно е разбил тези кораби. Те няма да тръгнат отново, преди да са ги поправили. Това може да отнеме седмици.

Група американски и френски офицери, включително Вашингтон и Лафайет, тръгнаха напред, за да преценят неочаквания обрат. Всички изглеждаха озадачени, Филип се присъедини към тях.

— Сър — попита той главнокомандващия, — да се придвижим ли напред?

— Да. — Вашингтон хвърли отново замислен поглед към празните окопи, като че ли внезапно бе обхванат от съмнения. Измама? Засада? — Все пак изчакай няколко часа, преди да придвижиш хората си, капитане — добави той, като отново се обърна към Филип. — Не е лошо да бъдем предпазливи. Ако до обяд все още няма никакво раздвижване, можеш да продължиш.

Филип и Джон отидоха да получат закуската си, радостни от дадената им отсрочка. Закуската беше съвсем обикновена — студено месо и сирене. Храната беше купена с френско злато.

Филип ядеше и слушаше радостното бърборене на мъжете наоколо. Всички бяха в добро настроение.

Нещата вървят добре, помисли си той и сложи последната хапка в устата си. Загубите досега бяха минимални. Дванадесет френски войника бяха убити и трима американци ранени.

Филип стана и погледна към вражеския лагер. След като се придвижеха и заемеха изоставените позиции, щяха да ги делят само триста и шейсет ярда от вътрешните укрепления на англичаните.

* * *

Джилиън остави книгата с въздишка, осъзнавайки, че е прочела един и същи абзац няколко пъти, без да има представа за какво става въпрос.

Изабел Мередит седеше на един стол до нея и бродираше.

През прозореца на всекидневната струяха последните лъчи на следобедното слънце, но светлината бързо избледняваше. Скоро щеше да се стъмни.

Джилиън бе започнала да се страхува от нощта. Беше ѝ невъзможно да заспи. Никога не бе изпитвала нужда от смелост, когато нея самата я грозеше опасност. Сега се чувстваше уязвима и се страхуваше. Всеки тътен на оръдията, всеки отблясък на небето от взривяващите се снаряди ѝ напомняше, че Филип би могъл да бъде ранен или дори убит. Мисълта беше ужасна, но Джилиън не можеше да се освободи от нея.

Неспокойна, уморена и обезкуражена, тя стана, отиде до прозореца и го затвори.

Това не помогна. Звучите, които я караха да изпитва желание да си запуши ушите и да изкрещи, продължаваха да се чуват.

Изабел беше престанала да бродира.

— Снощи отново ли не можа да заспиш? — тихо попита тя.

Джилиън се обърна.

— А ти? Дали изобщо някой е могъл? О, господи! — Стисна ръцете си. — Войниците сигурно се чувстват още по-ужасно.

— Да, така е. Може би няколко чашки вино ще те отпуснат — предложи свекърва ѝ.

Джилиън опита да се усмихне. Изабел беше дар божи. През целия ден двете се бяха опитвали да се успокояват една друга, но това им се удаваше трудно, тъй като думите им непрестанно биваха прекъсвани от блестящите ракети и гърма на оръдията. И като че ли да подчертае мислите ѝ, един особено разтърсващ взрив накара прозорците да издрънчат.

— Започват да стрелят с тежката артилерия — отбеляза Изабел с въздишка. Остави ръкоделието си на масата.

Джилиън разтърка пулсиращите си слепоочия.

— Какво ще стане, ако нещо се случи с него?

— Недей да мислиш такива неща — бързо каза Изабел.

— Но ако все пак се случи?

Изабел си пое дъх.

— Тогава ще отгледаш сина си и ще продължиш да живееш.

Джилиън сподави риданието си и се втурна към възрастната жена. Коленичи пред нея и положи глава в скута ѝ.

— За мен няма живот без него — проплака тя.

Изабел погали златистата коса, слушайки сърцераздирателните ридания на снаха си. После я прегърна и я залюля, като че ли беше дете.

Слънцето най-после се скри зад хоризонта и скоро след това абаносовото небе започна да се изпъстря със звезди.

Изабел не направи опит да запали лампите и отпрати прислужника, който имаше намерение да се заеме с това. Предстои ни още една безкрайна нощ, помисли си тя.

* * *

Мокри и окаяни, Филип и Джон се сгушиха в окопа. Не можеха да се скрият нито от вятъра, нито от дъжда. Светкавица прорязва небето и разпръсна тъмнината с ярката си светлина.

Филип се надигна леко и надникна от окопа. Английската армия се намираше на не повече от двеста ярда.

Той отново се сниши и седна. Според неговите изчисления денят беше 16 октомври. През последните две седмици англичаните бяха бомбардирани непрекъснато Йорк Таун. Едва ли някоя сграда беше останала цяла.

Въпреки агресивността им, Филип знаеше, че положението им не е добро. Те изстрелваха по над сто хиляди снаряда на ден срещу онова, което бе останало от Йорк Таун. При този темп боеприпасите им скоро щяха да свършат. А така както бяха притиснати, запасите им от храна сигурно вече бяха на привършване.

Филип се раздвижи и вдигна поглед към внезапно проблесналата светлина. На фона на тъмното небе снарядите приличаха на огнени метеори, които прорязваха въздуха, преди окончателно да паднат на земята и да се взривят със смъртоносна сила. Американските и френските позиции в по-голямата си част бяха разположени във от обсега на вражеските оръдия. Но същото не се отнасяше и за англичаните, които бяха обсадени от превъзхождащата ги френска тежка артилерия и понасяха тежки загуби.

— Бих изпил чаша с нещо горещо — извика Филип на Джон, опитвайки се да заглуши непрестанния тътен на оръдията. — А ти?

Младежът кимна уморено. Беше почти невъзможно да се спи при тази непрекъснатата шумотевица и той, както всички останали, се чувстваше ужасно уморен.

Като се хлъзгаха и пързалиха в калта, двамата успяха да излязат от окопа.

— По дяволите! Не мислех, че ще издържат толкова дълго — измърмори Джон, когато най-накрая се изправи.

Те бавно се придвижиха, шляпайки, до задната част на позицията, където беше опънатата палатка. Около тях, както правеха всеки ден, мъже и коне полагаха неимоверни усилия да изтеглят тежката артилерия напред, крачка по крачка.

— Скоро ще сме съвсем близко до тях — съобщи Джон със задоволство, когато влязоха в палатката.

Двамата мъже си взеха храна и нещо за пиене. Дори тук, вътре, мръсният под беше мокър и кален. До входа се бяха образували локви с вода, в които се отразяваше светлината от фенерите.

Джон се намръщи, като видя Филип да пресушава с удоволствие канчето си със сладък горещ чай.

— Как пиеш тази помия? — промърмори той, оставяйки чашата си, наполовина пълна със силно черно кафе, обратно на дървената маса.

Филип се усмихна.

— Харесва ми. През целия си живот съм пил чай. Не виждам причини да се променям сега.

— Не е патриотично — недоволно каза Джон, когато тръгнаха обратно във влажната нощ.

Филип се засмя и потупа другаря си по рамото.

— Предполагам, че е така — съгласи се той, — но ако има нещо, за което да благодаря на англичаните, то е за техния чай. Не мога да разбера...

Замълча, отекналият силен гръм заглуши последните му думи. Последва ярка огнена светкавица, която озари всичко наоколо, подобно на току-що изгряла луна.

Филип присви очи.

— Видя ли това? — попита той Джон.

— Какво?

— При реката — посочи Филип.

Джон погледна, но вече беше толкова тъмно, че нищо не се виждаше.

— Не виждам нищо. — Свил рамене, за да се предпази от дъжда, той тръгна отново, но Филип сграбчи ръката му и го спря.

— Почакай малко.

Не мина много време и друга светкавица озари реката със сребърен отблясък.

— Проклет да съм — възкликна Джон, забелязвайки сега онова, което Филип бе видял само преди няколко секунди.

Поне петнайсет плоскодънни лодки излизаха от Йорк Таун и вероятно се отправяха през реката към Глостър. Всичките пълни е английски войници.

— Те се опитват да избягат. — Филип се обърна и хукна толкова бързо, колкото му позволяваше хлъзгавата земя, отправяйки се към палатката, в която се намираше щабът.

Генералът не спеше. След като изслуша Филип, той бързо даде заповед: всички оръдия и топове да се насочат към бягащата английска армия.

Филип се върна на поста си, загърна се добре, за да се предпази от вятъра и хвана здраво пушката си.

До него Джон зареждаше своята.

— Вятърът се усилва — извика той на Филип и погледна към реката. Водата така се бе разпенила, че заплашваше стабилността на лодките.

Филип свали пушката си, когато ги видя да се връщат обратно в относително безопасния Йорк Таун.

Двамата с Джон изчакаха малко и уморено закрачиха към окопа си.

Филип все още не беше заспал, когато се зазори и небето изсветля. Облаците най-после се бяха разпръснали, отнасяйки бурята със себе си. Той си пое дълбоко дъх. Въздухът беше станал по-чист и по-свеж отпреди.

Нагласи се колкото можа по-добре в калния окоп и се опита да заспи. Беше задрямал леко, когато Джон го разтърси и го събуди.

— Какво има? — промърмори Филип, опитвайки се да проясни замъгления си разсъдък. Беше тихо — прекалено тихо. Той бързо скочи.

Джон посочи един от разрушените английски окопи.

Учуден, Филип забеляза малката, облечена в червено фигура, която стоеше самотно — идеална мишена. Беше някакво момче. През рамото му беше праметнат кожен ремък, придържащ малък барабан, който то биеше в отмерен, почти хипнотичен такт.

Филип възхитен поклати глава. Зачуди се дали самият той би бил достатъчно смел.

Освен отмерените звуци, произвеждани от барабанчика, нищо друго не се чуваше.

Изглеждаше, като да е минало много време, но всъщност бяха изтекли само няколко минути, когато един английски офицер бавно тръгна през бойното поле. В дясната си ръка държеше бяла кърпичка.

* * *

Джилиън лежеше в леглото си напълно облечена, опитвайки се да заспи след още една безсънна нощ.

Въпреки че пердетата бяха спуснати, в стаята съвсем не беше тъмно и Джилиън покри очите си с ръка, за да попречи на светлината. Тъкмо бе започнала да задрямва, когато осъзна, че е настъпила тишина.

Ахна и се изправи. Сърцето ѝ бясно блъскаше в гърдите и звукът от него ѝ се струваше по-силен от топовни гърмежи.

След всичките тези седмици тишината изглеждаше неестествена, дори зловеща. Изведнъж се чуха птички. До нея достигна детски смях. Някаква врата се затръшна.

Какво означава това? — зачуди се Джилиън, обзета от страх. Беше ли свършила войната или това внезапно затишие бе само поредното прекъсване?

Стана и изтича до прозореца, като се олюляваше. После дръпна пердетата с такава сила, че те едва не се откачиха. Оттук можеше да види пътя. Забеляза жени, които тичаха, и други, вървящи бавно, като че ли не искаха да стигнат там, закъдето бяха тръгнали.

Къде ли отиват? — чудеше се Джилиън обезумяла.

В този момент вратата се отвори и в стаята се втурна Изабел.

— Свърши — извика тя. — Спечелихме!

Джилиън отново погледна през прозореца, разбирайки сега защо жените се бяха отправили нагоре по пътя. Колко ли от тях щяха да намерят само скръб в края на пътуването си?

Имаше чувството, че не може да помръдне. Страхуваше се да се присъедини към тях; страхуваше се и да остане.

— Върви — тихо я подкани Изабел, като видя, че тя не се решава. — Не се измъчвай да чакаш.

— Ела с мен — каза Джилиън и протегна ръка.

Старата жена поклати глава.

— Той ще иска да види най-напред теб.

Стояха известно време, притиснати една в друга, без да посмеят да изкажат на глас мрачната несигурност, която владееше мислите им.

* * *

Джилиън вървеше нагоре по калния път доста по-бавно, отколкото бе тръгнала в началото. Беше забравила да сложи бонето си. Беше ѝ горещо от слънцето, въпреки че въздухът бе хладен.

Малка част от мъжете се връщаха — вероятно онези, помисли си Джилиън, които живееха наблизо.

Когато прецени, че е изминала половината разстояние, тя седна на един пън да си почине. Не знаеше, че е толкова далеч. Свали обувките си и изпъшка, като видя на какво са заприличали. Меката кожа беше започнала да се износва. На левия ѝ крак се бе появила пришка и мястото пулсираше.

Вдигна глава и видя някакъв мъж да върви бавно по пътя. Дори и от такова разстояние се забелязваше уморената му походка. Когато той се приближи достатъчно, за да може да я чуе, Джилиън с мъка се изправи, замаяна.

— Какво става? — извика му тя. Хвана полите си с ръка и тръгна към него по чорапи, като се опитваше да не обръща внимание на остриите камъчета под краката си.

Мъжът се спря.

— Англичаните се предадоха — отвърна той. — Офицерите им са в къщата на Муър и подписват документите.

Джалиън не знаеше къде се намира тя, но в момента това не беше важно за нея.

— Познавате ли капитан Филип Мередит?

Мъжът поклати отрицателно глава и отново тръгна напред.

— Моля ви... — спря го Джалиън с ръка. — Сигурно сте го виждали. Той е много висок — добави тя, за да му помогне да си спомни.

— Не го познавам, госпожо — смотолеви мъжът и се освободи от ръката ѝ. — Съжалявам.

Джалиън въздъхна и седна отново на пъна. Беше твърде уморена.

Слънчевите лъчи трептяха по земята и очертаваха светли и тъмни петна, които рязко контрастираха. Пред очите ѝ танцуваха най-различни изображения и Джалиън се взираше, като се опитваше да съсредоточи погледа си. Лек ветрец раздвижи листата на дърветата. Тишината беше хипнотизираща и я караше да се унася.

Чувствайки се скована, тя вдигна обувките си. Но вместо да си ги сложи, ги пусна в скута си. Още няколко минути почивка, помисли си Джалиън, и после ще продължа.

Тя се отпусна на земята, положи главата си на пъна и моментално заспа.

Филип я видя съвсем случайно, докато слизаше надолу по пътя. Той се спря и нежно се усмихна, наблюдавайки жена си. Не се изненада, че я намери тук, на средата на пътя до Йорк Таун. Но не беше очаквал да я открие заспала, подпряла главата си на някакъв пън, служещ ѝ вместо възглавница.

Приблужи се до нея и седна на земята, наслаждавайки се на образа ѝ.

„Ето за това беше всичко“ — помисли си Филип. Протегна ръка и погали косата ѝ.

Тя моментално отвори очи и се поизправи. Известно време Джалиън изобщо не помръдна, чувствайки се замаяна и изгубила ориентация. После видя съпруга си и сивите ѝ очи се разшириха. Обзе я безумна радост. Погледът ѝ се замъгли от сълзи и тя нетърпеливо побърза да ги изтрие. Огледа стройното му мускулесто тяло и въздъхна с огромно облекчение.

— О, любов моя! — извика тя и го сграбчи. — Благодаря на Бога, че си добре.

— Трябваше да се върна при теб и не смятах да поемам излишни рискове — тихо отвърна той.

Джалиън положи ръка на загорялата му буза. Как беше възможно да се обича толкова много? — почуди се тя. Не можа да се въздържи и се разплака, разтърсвана от силни ридания, които Филип не се опита да спре. Сълзите щяха да ѝ донесат облекчение.

Най-после тя утихна.

— Целия ден ли мислеше да проспиеш? — подкачи я той, като целуна челото ѝ.

Внезапно обзета от угризения, Джилиън прехапа устни.

— Всички други жени продължиха да вървят — проплака тя разочарована. — А аз...

— ... спря да подремнеш. — Филип я целуна. — Така е трябвало и да направиш. Сигурно не си спала много през последните седмици.

Джалиън вдигна очи към него.

— Обичам те.

— О, Джилиън! — прошепна той и я притисна към себе си. Тя доволно се сгуши в прегръдката му. Имаше чувството, че може да остане така завинаги. Филип зарови лицето си в копринената ѝ коса и дълбоко пое дъх. — Не знаех, че розите все още цъфтят — тихо каза той.

Джалиън вдигна очи.

— Розите?

Филип не ѝ отговори. Наклони глава и целуна устните ѝ толкова силно, че тя изстена, внезапно премаляла. Когато той най-после се отдръпна, те останаха прегърнати още дълго време.

Изведнъж Джилиън се изправи.

— Майка ти... — бързо каза тя, осъзнавайки колко егоистично постъпва. — Трябва да се връщаме. Тя ще иска да знае, че си добре.

Двамата станаха. Джилиън намери обувките си и ги обу. Подкрепяна от силната ръка на Филип, тя тръгна обратно към Уилямсбърг.

— Всичко свърши, нали? — попита Джилиън след известно време.

Филип дълбоко въздъхна. Имаше чувството, че може да спи цяла седмица.

— Понякога се чудя дали изобщо ще свърши — уморено отвърна той.

Джилиън се намръщи. Това не беше отговорът, който искаше да чуе.

— Но сигурно сега, след като Корнуол се е предал...

Филип я погледна. С крайчето на пръста си изтри едно мръсно петно от брадичката ѝ.

— Има английски лагери, разпрострени от Халифакс до Чарлстън — обясни той. — Клинтън все още е здраво укрепен в Ню Йорк. И сега, когато Дьо Грас се връща с флотата си на Антилските острови, англичаните отново стават господари на водите ни.

Мълчаливо продължиха към къщи, доволни, че са заедно.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Из дневника на Джилиън:

22 ноември 1783 година

Признавам, че с всеки изминат ден безпокойството ми нараства; страхувам се, че англичаните по някакъв начин ще подновят конфликта, въпреки че беше подписан мирен договор. Всички, изглежда, смятат, че войната е спечелена. Това предизвиква апатия, която ме изпълва със страх. Всеки щат, който се беше обединил с останалите в момента на криза, сега се затваря в себе си и се интересува само от собствените си проблеми, френските ни съюзници се върнаха в страната си. Американската армия е в толкова лошо състояние, че ако англичаните решат да нападнат още веднъж, американците ще бъдат съвсем безпомощни. Няма да се чувствам спокойна, докато те не напуснат бреговете ни.

— Е, разбира се, чувствата ми са смесени — въздъхна Алис. Както винаги, тя бе облечена в черно и смяташе, че мрачният цвят е особено подходящ за този ден. — Човек може само да се надява, че всичко ще се оправи.

Тя се усмихваше на всички и усмивката, независимо от предпазливите ѝ думи, беше естествена. Отдавна цялото ѝ семейство не се беше събирало заедно. Отдясно до нея на масата за закуска седяха Джилиън и Филип, а отляво бяха Едуина и Том. „Синия лебед“ беше затворен в този светъл ден. В далечния край на правоъгълната маса седеше шестгодишната Констанс, която считаше себе си за млада дама. По-малкият ѝ брат Том и синът на Джилиън, Адам, се намираха на горния етаж под грижите на една прислужничка.

Джилиън и Филип бяха пристигнали от Уилямсбърг преди два дни. Не бяха дошли само да посетят семейството ѝ. Искаха да присъстват на развързката на дългия осемгодишен конфликт. Днес англичаните най-после щяха да напуснат Ню Йорк.

— Всичко ще се оправи, бабо — твърдо каза Джилиън. За разлика от баба си, Джилиън бе облякла най-ярката си рокля. Беше ушита от червена коприна, с четвъртито деколте и ръкави до лактите. Полите ѝ бяха повдигнати малко от двете страни и откриваха бялата ѝ дантелена фуста. Джилиън беше махнала червените сатенени панделки от нея и ги бе заменила със сини кадифени фльонги.

— Може би — измърмори неубедено Алис. Не можеше да повярва, че бунтовниците наистина бяха спечелили войната; до края на дните си тя щеше да ги смята за такива — бунтовници. Дори и сега за нея бе немислимо, че тази малка, рядко населена страна се беше изправила срещу мощната Английска империя и бе спечелила.

Едуина нежно се скара на Констанс да седи изправена и се обърна към баба си:

— Мисля, че е вълнуващо сами да си бъдем господари. Започваме отначало. Не трябва да допускаме грешките, които другите страни са направили.

Алис я погледна със съмнение.

— Предполагам, не си помислила за това откъде ще вземем пари за поддръжката на новото ни правителство, да не говорим за армията.

— Федералното облагане с данъци е единственото решение — бързо каза Том, преди жена му да успее да отговори. После въздъхна и поклати глава. — Все пак не мога да си представя, че това ще стане. Отделният суверенитет на нашите щати е гарантиран от Устава на Конфедерацията.

— Но законодателните власти сигурно виждат необходимостта от него. — Едуина погледна сериозно съпруга си. — Само трябва да го гласуват.

Том се засмя. Изглеждаше здрав и силен и бе започнал да пуска корем през последните две години.

— Бих искал да ги видя да се съгласяват за нещо единодушно. Само един глас против е достатъчен, за да не се приеме законопроект като този.

— Няма нужда дори да има против — отбеляза Филип, докато пиеше чая си. — Един въздържал се стига.

Алис погледна замислено мъжа, когото бе избрала за съпруг на любимата си внучка. Сега знаеше, че е бил бунтовник, и то през цялото време. Този факт предизвикваше у нея смесени чувства дори и сега, когато това вече нямаше никакво значение. От една страна, чувстваше се измамена и склонна да изпитва гняв. Но все пак тя виждаше със собствените си очи колко щастлива е Джилиън и колко много е свикнала с ролята си на съпруга и майка.

Алис поклати глава. Може би в края на краищата само това имаше значение.

— С течение на времето ще се научим — уверено каза Том. — Ще трябва да го направим. След като те си заминат, сами ще се справяме.

Филип стана.

— По-добре е да тръгваме, в противен случай ще пропуснем всичко.

— Повярвайте ми — мрачно рече Том, докато се изправяше, — това е нещо, което не искам да пропусна.

— Ще дойдеш ли е нас, бабо? — попита Едуина и дръпна стола си назад.

Алис махна с ръка.

— Не, не. Човек може да бъде стъпкан там. Ще остана с децата.

Във фоайето Джилиън и Едуина си сложиха тежки наметки, тъй като ноемврийският ден бе студен.

Не можеше да става и дума да вземат карета. Дори и един ездач трудно щеше да се промъкне през претъпканите с хора улици.

Джилиън и Филип, следвани от Едуина и Том, отидоха пеша до пристанището, където бяха закотвени английските кораби.

Джилиън никога преди не беше виждала града окичен с толкова много гирлянди. Улиците бяха почистени от всички боклуци. Магазините, къщите и кръчмите бяха украсени с червени, бели и сини платове. Вятърът развяваше над входовете знамена с тринайсет звезди и още толкова райета.

— Никога не съм виждала толкова много хора на едно място — удивено възкликна Едуина, когато най-накрая се добраха до пристанището. Тя здраво стисна ръката на Том.

Джалиън се засмя на забележката на сестра си, макар самата тя да бе на същото мнение.

— Е — отбеляза Джалиън, — скоро повече от трийсет хиляди от тях ще си заминат.

Филип успя да си пробие път до едно хубаво място и четиримата застанаха там да чакат.

Минаха часове, но хората стояха, за да гледат. Евакуирането на трийсет хиляди души не беше лесна задача и вероятно нямаше да стане за един ден. Отиваха си не само войници. Между заминаващите имаше тори и техните семейства. Въпреки че не можеше да ги открие в тълпата, Джалиън знаеше, че в тази група са и Картрайтови с дъщеря си, Мелани Беникот. Заминаваха също и — макар по-правилно би било да се каже депортираха — военнопленници, заловени от американците и освободени, при условие че ще напуснат страната.

Един човек липсваше в английските редици. Сър Хенри Клинтън беше изгонен година преди това. На негово място бе дошъл сър Гай Карлтън.

Джалиън се усмихна на себе си, когато си спомни това. Англия беше изпратила трима от най-способните си мъже за главнокомандващи. Всички се бяха провалили.

„А ние имахме само един“ — доволно си помисли тя. Но този мъж беше напълно достатъчен, щом той беше Джордж Вашингтон.

— Първият кораб тръгва — извика Едуина, проточила шия, за да вижда по-добре.

Джалиън насочи погледа си към гората от мачти. Тогава го видя. Флаговете му бяха вдигнати високо, палубите — препълнени с хора в червени униформи. Корабът започна да се отдалечава, белите му платна се издуха, подети от вятъра.

Един след друг английските кораби заплаваха надолу по залива, отправяйки се в открито море.

Стояха до късно следобед. Течението се бе обърнало и останалите кораби щяха да тръгнат на другия ден.

Четиримата бавно се прибраха вкъщи.

На ъгъла на Бъркли и Броуд Уей Том ги остави и отиде да отвори кръчмата. Със сигурност имаше какво да се празнува този ден.

Едуина продължи с Джалиън и Филип до къщата на Уортънови. Дори и тук беше пълно е хора. Звъняха камбани, хората се

поздравяваха, а някъде някой пускаше ракети.

Внезапно сред шума и врявата Джилиън чу името си и се обърна. В първия момент видя само стена от лица. После едно от тях се отдели.

— Клодия!

Джилиън се разплака от щастие, виждайки приятелката си. Двете се втурнаха една към друга и се прегърнаха.

Франц, понесъл сина си на ръце, се приближи малко по-бавно. Той стисна протегнатата ръка на Филип.

Към целия шум се прибави и тътенът от оръдията и Филип не можеше да чуе и дума от онова, което му говореше Франц. На Джилиън и Клодия това, изглежда, не им направи впечатление.

— Влезте вътре — извика Филип.

Във фойето Уилям взе връхните им дрехи. Изненадана, Алис слезе долу и ги поздрави, после забърза към кухнята да каже на Поли, че ще имат гости.

— Кога пристигнахте? — развълнувано попита Джилиън, когато седнаха в гостната. — Защо не дойдохте да ме видите?

Клодия се засмя и махна с ръка.

— Пристигнахме късно тази сутрин. Надявахме се да дойдем по-рано, но едно от колелата на колата ни се счупи. — Тя въздъхна пресилено. — Цяла вечност мина, докато го поправим.

Джилиън се усмихна, разглеждайки приятелката си. Облечена в светлосиня копринена рокля, Клодия изглеждаше прекрасно. Гъстата ѝ тъмна коса беше сплетена и завита около главата ѝ като венче, преплетена със сатенена панделка с цвета на роклята ѝ.

— Много трудно ли беше? — попита Джилиън, имайки предвид годините, в които Клодия беше следвала съпруга си от лагер на лагер.

— Не беше лесно — призна тя. — Глупаво ще е да отричам. Не бях единствената жена там и това ми помогна. За щастие нямаше много битки. — Клодия замълча. — Зимно време беше най-тежко — добави.

— А сега къде живеете? — попита Филип.

— Имаме пекарна в Трентън — отвърна Франц.

— Беше ли в Йорк Таун? — Филип му подаде чаша вино.

Франц премести спящия си син на другото коляно и взе чашата.

— Не. Бях с по-малката част от войската, която генерал Вашингтон остави при Палисейд. — Той се засмя. — Ако англичаните бяха решили да ни нападнат, щяха да намерят не повече от няколко души, опитващи се да изглеждат като няколко хиляди!

Клодия взе спящия си син от ръцете на съпруга си. Настани се удобно и го показа на Джилиън. Детето беше прекрасно и тя го потвърди. То продължаваше да спи и Клодия го остави на дивана, като внимателно го ограда с възглавници, за да не падне.

В стаята влезе Едуина, хванала Констанс за ръка.

— Малкият Том спи толкова дълбоко, че не ми дава сърце да го събудя. Тази нощ ще остане тук.

— Да не би да си тръгваш? — извика Джилиън. — Моля те, останни за вечеря.

Едуина отказа със смях.

— Предполагам, че след като се стъмни, Том ще има нужда от много помощ. Клодия, ще останеш ли в града още няколко дни? — Тя кимна и Едуина добави: — Тогава, моля те, ела утре на гости.

Когато тя си тръгна, Клодия рече:

— Едуина изобщо не се е променила.

Джилиън се обърна към нея.

— Да не би да искаш да кажеш, че аз съм? — попита с шеговита нотка на обвинение.

— Наистина е така — потвърди Клодия със смях. — И то в добра насока, бих добавила. Женитбата със сигурност ти влияе добре.

Мъжете обсъждаха положителните и отрицателните страни на войната и Джилиън заведе Клодия на горния етаж да види децата. И Адам, и Том спяха.

Клодия отиде до леглото и нежно докосна рижата коса на малкия Том.

— Преди приличаше толкова много на първия ми син, че сърцето ми се свиваше, като го зърнех — призна тя и погледна Джилиън. — Сега е придобил чертите на баща си.

— Клодия, щастлива ли си? — прошепна Джилиън.

— Да. Не заслужавам щастието, което имам.

— Напротив.

Клодия леко се засмя.

— Дали го заслужавам или не, важното е, че го имам. — Хвана Джилиън под ръка и двете слязоха долу.

Клодия и Франц останаха няколко дни и си заминаха.

Джалиън също нямаше търпение да се върне вкъщи. За нейна изненада, Филип не се съгласи. Имаше още едно събитие, на което той искаше да присъства.

* * *

В този декемврийски ден Филип стоеше на ъгъла на Брод и Пърл пред кръчмата на Франсис и наблюдаваше остатъците от американската армия да се придвижват надолу по улицата. Парадът означаваше, че те официално превземат града.

Филип се усмихна, когато погледът му попадна на Джордж Вашингтон. Възседнал бял кавалерийски кон в блестящата си униформа, която гордо бе носил през всичките тези години, генералът изглеждаше като истински главнокомандващ. Зад него бяха войниците му, облечени, както винаги, лошо.

Филип се обърна, влезе в кръчмата и огледа хората вътре. Не бяха много, но си приличаха по едно нещо. Всички бяха офицери от армията. Бяха се събрали днес тук, защото Вашингтон бе пожелал да каже сбогом на тези мъже, които толкова вярно му бяха служили.

До Филип се приближи среден на ръст мъж с изтъняла кестенява коса и му протегна ръка. Генерал Хенри Нокс беше един от малкото офицери, които все още носеха униформата си. Повечето — като Филип — вече не служеха.

— Радвам се да те видя отново, Филип. — Нокс сърдечно разтърси ръката му. — Мислех, че си се върнал във Вирджиния.

— Утре сутринта заминавам — призна Филип. Замълча, като видя всички мъже да стават при влизането на Джордж Вашингтон.

Той кимна и мълчаливо зае мястото си начело на дългата маса.

На масата бяха сложени купи и подноси с храна и Филип седна заедно с останалите. Той се вгледа в лицето на бившия си командир, очаквайки да види триумф или поне задоволство. Не забеляза нито едното, нито другото. Мъжът изглеждаше тъжен и измъчен, Филип знаеше, както всички останали, че Вашингтон бе положил огромни

усилия да получи за хората си онова, което справедливо им се полагаше като заплата. Но опитите му засега се бяха оказали напразни.

Момичетата от кръчмата напълниха чашите им с вино. Всички, включително и Филип, чакаха Вашингтон да започне да се храни. Вместо това, той сложи настрана чинията си и взе чашата с вино.

Всички мълчаха. На Филип му се стори, че генералът е твърде развълнуван, за да говори. Най-после Вашингтон вдигна в знак на мълчалив тост чашата си и Филип видя блесналите в очите му сълзи.

Накрая генералът стана.

Заедно с другите Филип се приближи, за да се ръкува с мъжа, който почти сам бе ръководил армията през дългите години на войната.

Генерал Хенри Нокс не направи опит да избърше сълзите, стичащи се по лицето му. Той се обърна към Филип, който стоеше до него.

— Нямах да го постигнем без Вашингтон — каза генералът със задавен от вълнение глас.

Гърлото на Филип се беше стегнало от собствените му потискани чувства и той не отговори. Не бе и необходимо.

* * *

Когато си тръгна от кръчмата малко по-късно, Филип не се прибра веднага вкъщи. Поразходи се, като се опита да се успокои след вълнуващата среща.

Сега беше тихо. Животът се връщаше към нормалния си ритъм. Филип се усмихна насмешливо при вида на боклуците и безпорядъка по улиците. Някои от магазините все още бяха окичени с английския флаг, но повечето го бяха свалили.

Вече бе тъмно, когато най-после се отправи към къщата на Уортънови. Не знаеше какво бъдеще го очаква; никой от тях не знаеше. „Заслужаваше ли си всичко това?“ — почуди се той. Колко жалко, ако не е така.

Джилиън го посрещна на вратата.

— Чакахме те за вечеря — усмихна се тя.

— Нямах намерение да закъснявам толкова — извини се Филип. Свали наметалото си и шапката и ги остави на закачалката. Обърна се

към Джилиън и докосна кадифената ѝ буза. — Утре се връщаме в Уилямсбърг.

— Когато кажеш — прошепна тя и го прегърна.

Разбира се, Алис не се зарадва, когато разбра, че заминават; но след като решиха да отиде в Уилямсбърг за Коледа, доброто ѝ настроение се върна.

По-късно вечерта в стаята им Джилиън се увери, че багажът е опакован и приготви дрехите, които щяха да облекат на другия ден. Филип вече си беше легнал. Тя изгаси лампата и остави запалена само свещта върху писалищната маса.

Седна и извади от чекмеджето дневника в кожена подвързия. Само няколко страници бяха останали празни, но това беше без значение. Не ѝ бяха необходими повече.

— Лягай си — подкани я Филип, наблюдавайки я. Тя всяка вечер пишеше по няколко думи в дневника си. Той нямаше ни най-малка представа какво отбелязва в него. Не го и интересуваше. Жените се занимават с подобни неща.

— След малко, любов моя — прошепна Джилиън.

Взе перото, потопи го в месинговата мастилница и написа с красивия си почерк:

4 декември 1783 година: Слава на Бога! Победата
най-после е наша!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.